

Létní kratasy

Miriám Blahová
Sarah Parsley
Jana Jánská
Theresa Black



© Miriam Blahová, Theresa Black,
Jana Jánská, Sarah Parsley, 2021
© Igor Indruch (nakladatelství), 2021

Tištěná kniha:
ISBN 978-80-88392-06-4

e-kniha:
PDF ISBN 978-80-88392-07-1
ePUB ISBN 978-80-88392-08-8
Mobi ISBN 978-80-88392-09-5

www.indruch.cz

LETNÍ KRAŘASY

4 novely + 1 pohádka

Miriam Blahová

Theresa Black

Jana Jánská

Sarah Parsley

Vydáno v rámci projektu

Kde autoři pomáhají

<https://kdeautoripomahaji.webnode.cz/autori/>



NAKLADATELSTVÍ
IGOR INDRUCH

Na úvod

Jsme čtyři autorky, které se náhodně potkaly v jedné internetové skupině. Napadlo nás vydat e-knihu s „povídkami na léto“.

A proč se současně nepokusit podpořit nějakou dobrou věc?

Protože jsme většinou mámy, zaujala nás pomoc dětem. Z mnoha projektů jsme vybraly [Dům pro Julii](#).

Osudy velmi nemocných a umírajících dětí nám nejsou lhostejné. Osud se neptá, a tak je takové zařízení, s laskavými zaměstnanci, přívětivým prostředím a veškerou možnou podporou pro nemocné děti i jejich blízké, velmi potřeba.

Přidejte se k nám a pošlete finanční příspěvek podle svého uvážení.

Celý tým, od autorek, přes korektorku i nakladatele, se vzdal svých honorářů. Pomozte, prosím, spolu s nimi.

Děkujeme. ♥

Můžete například použít následující QR kód. Výchozí částkou je 100 Kč, ale lze ji změnit dle vlastního uvážení.

Nebo můžete zaslat libovolný příspěvěk na transparentní účet u Fio Banky: **2101782768 / 2010**



Více o Domu pro Julii můžete nalézt zde:
www.dumprojulii.com

Díky ti, Franzisko

Miriam Blahová

1

„Debil jeden!“ zbytek Týniných nadávek přehlušil rachot kolemjedoucího nákladáku.

„Co jsi čekala?“ posmívala jsem se její zlosti i zkresleným představám.

„Čí to byl nápad?“

„Tvůj, zlato,“ trvala jsem na svém, když teniskou nasupeně nakopla kamínek. „Já chtěla využít spolujízdy, pamatuješ?“

Tohle mi nepřijdeš, problesklo mi hlavou. Bude to adrenalin, zážitek na celý život, vzpomínala jsem na její přemlouvání, ať ušetříme peníze a vydáme se na cestu stopem. *Spolujízdu využívají akorát žabaři, s tím, jak vypadáme, jsme ve Vysoké Lípě co by dup.*

Teď se spíš nabízelo, zda „co by dup“ nevezmeme nohy na ramena a s vypláznutými jazyky nechytíme první rychlík naším směrem.

„Nenecháme se rozhodit,“ podala mi petku s vodou a poplácala krosnu ležící u mých nohou. „Sedej. Kdyžtak se za chvílku vystřídáme,“ navrhla a poodešla na krajnici s palcem zdviženým k nebi.

Spolkla jsem jízlivou poznámku, že mohla říct na rovinu, ať nekazím řidičům výhled na její dlouhatánské nohy, a poslušně zabrala flek na vyhrátém batohu. Bylo teprve po deváté, sluníčko se ještě mazlilo s nebesy, přesto už teď dokázalo svými paprsky rozehrát, na co dosáhlo. Včetně asfaltky na výpadovce do Opavy.

Plán byl jasný. Po pár minutách stopování nám zastaví luxusní fáro jedoucí minimálně přes půl republiky a pak další a další. Trasu jsme neměly přesně vymyšlenou. Do Českého Švýcarska se dalo dostat několika způsoby, proto jsem si raději přidala mezi oblíbené stránky mobilního prohlížeče mapy.cz, stáhla offline verzi a pro jistotu koupila i tištěný plánec. Cesta by nám potom neměla zabrat více než pět hodin. Počítaly jsme dokonce se

zdržením při přesezení, přesto se teď původní plán, že dorazíme na místo do třetí po poledni, zdál šilený.

Kdybych už tehdy tušila, že odchycení prvního dobrovolníka zabere místo vysněné pětiminutovky půl hodiny, nedomlouvala bych se s panem Jeřábkem na konkrétní čas, mračila jsem se na své předchozí, bláhové já.

Týně ale přálo štěstí. Nebo si jej spíše vydobyla. Stáhla si nátehlík nad okraj podprsenky, rozpustila zlatou hřívu a sundala sluneční brýle, zakrývající její nádherná kukadla. Levačkou se opřela o bok a pravou nohu trochu pokrčila v koleni, takže teď vypadala jako znuděná sexbomba, krátící si svůj čas stopováním pro zábavu.

Ale zabralo to! Po dvou zatroubeních, jedné cisterně a sanitce, přibrzdila u krajnice před námi stříbrná fábie. Za volantem seděl mladý pohledný kluk. Vysílal k mé kamarádce jeden úsměv za druhým, tudíž se nezdržovala zbytečnými debatami a po jeho ujištění, že jede naším směrem, vklouzla na místo spolujezdce. Pro mě, jako obvykle, zůstalo zadní sedadlo.

Cesta s Lukášem, jak se nám mladoch představil, byla příjemná. Sršel vtípem a slušelo mu to. Akorát mě znervózňovaly jeho dlouhé pohledy na Týnu. Šilhal po ní tak často, až mě děsilo, že neudrží auto na vozovce a napálí to s námi rovnou do svodidel.

Vyzvídal, kam a proč máme namířeno, flirtoval s kráskou vedle sebe a já, abych skryla své rozpaky, jsem raději zarytě mlčela a civěla z okýnka.

Krajina za ním se míhala jako splašená. Občas jsem zahlédla kus louky, jindy města, ale obojí ve mně vyvolávalo pocit volnosti. A nemohla jsem si vybrat lepšího výletního parťáka než Týnu.

Poznaly jsme se až na vysoké. Nikdo z mých předchozích spolužáků netoužil po diplomu z hornicko-geologické fakulty, takže jsem si první týdny v učebnách a posluchárnách připadala více než osamělá.

Týna na tom byla podobně. I přes svou vyřídilku a leckdy přesprlíš společenské chování se v davu nových studentů necítila dobře. A jelikož šlo spíše o dav studentek, musela se už od začátku vypořádávat s ostny jejich žárlivosti.

Nebylo se čemu divit. Vysoká blondýnka, s ohonem k bedrům a dětskou tvářičkou, kterou zdůrazňovaly nádherné modré oči, vyvolávala závist v každé z nás. A když ji člověk schytil do stejné studijní skupiny a musel s ní trávit všechny vyučující předměty, jeho komplexy se proměnily v mučící nástroj.

Jak se ale brzy ukázalo, v jádru byla skvělá.

Jezdily jsme do školy stejnou tramvají a jednoho dne se, díky úkolu z chemie, daly na zastávce do řeči. Zjistila jsem tehdy, že máme nejen stejný pohled na chemii, vedoucího předmětu a školu celkově, ale i všechno ostatní. Smály jsme se stejným vtipům, milovaly romantické komedie a proklínaly diskuze o politice. Nebylo proto zvláštní, že jsme začaly trávit veškerý volný čas společně. Chodily jsme na koncerty, do kina nebo na diskotéky, pomáhaly si se seminárkami a zvykly si jedna na druhou tak moc, že už jsem si to bez ní nedokázala představit. Byla mou správnou duší, a když mě občas přepadla žárlivost, uzemnila jsem ji vzpomínkami na společné zážitky.

A přesně tehle komplex méněcennosti na mě padl za jízdy. Po očku jsem sledovala dvojici před sebou, která se neustále něčemu smála, a připadala si jako páté kolo u vozu. Bylo očividné, že si ti dva padli do noty, jiskřilo to mezi nimi až na zadní sedadlo a jako by úplně zapomněli, že tam sedím já.

Na druhou stranu, ušklíbla jsem se v duchu, kdybych tady Týnu neměla, kdo ví, kdy bych se odpíchla ze startu. Možná bych ještě teď stála na výpadovce na Opavu a čekala, až se někdo slituje. Nějaké to přehlížení musím vydržet. Malé oběti jsou součástí cesty k velkým cílům a být tou druhou je zkrátka to nejmenší...

Cesta byla nakonec v pohodě. Netrvala sice pět hodin, jak jsme původně plánovaly, ale po třech přestupech a necelých šesti hodinách nás ochotný mladý pár vysadil před penzionem Bludička.

Čím více jsme se v posledních úsecích trasy k Českému Švýcarsku blížili, tím nádhernější scenérie se nám nabízela. Dálnice, tunely a panelové zástavby se proměnily v lesy, pastviny a malebné vesničky s názvy jako Rynartice, Jetřichovice nebo Kunratice.

Ta místa byla tak krásná, že jsem si okamžitě vybavila obrazy Josefa Lady a nemohla se vynadívat na malá dlážděná náměstíčka nebo prastaré kostelíky mezi hustým porostem stromů.

Stejně dechberoucí byl i cíl naší cesty – Vysoká Lípa. Vesnice ukrývající chalupy s lidovou architekturou, výhledem na skalní hrad Šaunštejn a přírodou, jakou jsem snad doposud neviděla. A přesně tady stála Bludička, malý rodinný penzion, ve kterém jsem od zítřka měla fungovat jako servírka.

Když jsme vstoupily do restaurace, překvapil mě její vzhled i rozmanité využití. Fungovala jako ústřední hala, recepce i jídelna a celý její design byl laděn do dřeva. Mohutné dubové lavice se stoly uprostřed, dřevěný barový pult i obrazy s lesní tematikou jistě vzbuzovaly v návštěvnících příjemné pocity. Ve mně tedy rozhodně.

Malý, usměvavý muž v letech čepoval za barem pivo. Nepochybně se jednalo o pana Jeřábka, majitele, provozního i hospodského v jednom, takže jsem neotálela a po svém představení zabalila naše zdržení do přijatelné omluvy.

„Už jsme se báli, že jste se na nás vyprdly,“ zvolal radostně a otevřel dveře za sebou. „Jarunko, pocem! Pojď se přivítat s naší novou posilou.“

Jarunka, manželka pana Jeřábka, kuchařka Bludičky a autorka i generál v jedné osobě, nás bleskově popohnala k dřevěnému schodišti vedoucímu do patra.

„Tady jsou čtyři ložnice pro hosty,“ zastavila se na chodbě horního podlaží, představujíc nám jednotlivé dveře, „a společná koupelna se záchodem. Obsazený jsou prozatím dvě, ale jejich návštěvníky sotva potkáte. Jsou tu dva mladý páry, který mají dokonale rozplánovanou pobyť, takže jsou pořád v trapu. Vidáme je akorát večer u piva. Jinak vaše bude tahle,“ otevřela dveře hned vedle schodiště. „Většinou tady přespávám já nebo Ruda, kdyby hosti něco potřebovali v noci, případně časně zrána, ale když tady budete vy, můžu konečně jezdit domů.“

Vstoupily jsme do podkrovního pokoje, který byl zařízen ve stejném stylu jako zbytek Bludičky. Na dřevěné podlaze stálo

letité, ale zachovalé letiště, vedle prádelníků, nad ním obraz Dolského mlýna a naproti prastará almara sloužící jako šatník. Před postelí se povaloval poněkud vypelichaný běhoun a vedle vyřezávaných dveří viselo zrcadlo čtvercového tvaru. Vše vonělo dřevem, přírodou a romantikou.

„Nádhera,“ prošla jsem místností, abych otevřela okno a podívala se ven. Výhled nezklamal.

„Vybalte si a přijďte na guláš,“ pobídla nás hostitelka a zmizela na chodbě. Obě jsme ji poslechly a pustily se do vyprazdňování krosen.

„No... Čekala jsem větší pohodlí, ale mohlo to dopadnout i hůř,“ odfrkla si má nová spolubydlící.

„Vždyť je to tady parádní!“ oponovala jsem. Zabrala jsem si horní policičky almarmy a mířila zpět, když mě najednou v pohybu zastavil obraz nad komodou. Byla na něm zarámovaná fotografie a muselo se jednat o dobový snímek, protože jsem věděla, že je teď z Dolského mlýna pouhopouhá ruina. Zato na obraze vypadal velkolepě a skvostně.

„Nevím, jestli nemáš cestovní horečku, ale...“

Neposlouchala jsem ji. Moji mysl plně zaměstnávala budova v rámečku. *Takže takhle jsi kdysi vypadal*, promlouval tichý hlásek uvnitř mé hlavy k obrazu. *Jsem tady kvůli tobě, takže se fakt těším, až se setkáme osobně.*

„...postele proležené a sprcha na chodbě. Fakt luxus!“

Odvrátila jsem pohled stranou, obraz nechala obrazem a přešla k Týně, abych ji uchlácholila. „Nebude tak zle. Dáme si pivo s gulášem a hned bude všechno růžovější.“

Její naříkání mě štvalo, ale kdyby nebylo jí, nikdy bych se na takovou cestu sama nevydala. Chtěl jsem ji povzbudit a nalákat příjemnými vyhlídkami.

„Fajn,“ nechala se ukolébat.

Dole nás pan Jeřábek vyzval, ať si obhlédneme venkovní posezení. Beztak se chtěl pochlubit, ale po vstupu na terasu jsem mu to přestala vyčítat. Neměla chybu.

Dřevěné lavice, stejné jako uvnitř, stály v řadě na prknech, přičemž je z boku před sluncem i větrem chránila stěna. Nebyla

však zděná, ale tvořená dřevěnou ozdobnou mříží, po níž se plazil zimolez. Hustě rozrostlý, s bílými nápadnými květy a vůní tak intenzivní, že se nesla celou terasou.

Stylovým nábytkem a úžasnou stěnou však krásy posezení nekončily. Na opačné straně stála houpacíka z masivu s ručně vyřezávanými ornamenty a cihlový krb s grilem. Už jsem se viděla, jak se tady večer povaluji a nechávám se obskakovat panem Jeřábkem, který právě dodělal grilovaný hermelín. Mňam.

S myšlenkou na sýrovou lahůdku mi zakručelo v břiše. Okamžitě jsem si uvědomila, že mým posledním jídlem byla obložená houska na benzínce, takže mi pořádně vyhládlo.

„Dejte si,“ Jarunka nejspíš vycítila hlad na sto honů. Hned poté, co jsme zabraly volná místa, před nás šoupla dvě vydatné porce guláše. „Je vyhlášeněj, jezdí za ním lidi zdaleka i z okolí. Nechte si chutnat.“

Nastalo ticho přerušované pouze naším mlaskáním. Jarunka měla pravdu, jídlo bylo senzační.

„A tady dvě orosený,“ přihnul se po chvilce pan Jeřábek.

„Začíná se mi tady vážně líbit,“ sáhla jsem po druhém krajíci chleba.

„Tak to je skvělý,“ přisunul mi ošatku blíž a přisedl si k našemu stolu. „Chtěl jsem se domluvit ohledně zítřejšího nástupu.“

„Povídejte.“

„Zaskočíš za Bětku. Odjela na dva tejdny s novou láskou kamsi pod stan, a i když jsem jí domlouval, ať vydrží po sezóně, nedala si říct.“ Na nevyřčený dotaz, proč jí nepohrozil výpovědí, odpověděl vzápětí. „Kdyby tady byla normálně zaměstnaná, letí na hodinu. Ale jako brigádnice bez smlouvy si to může dovolit. Mimo jiný, jak domluvit vlastnímu dítěti v pubertě, když už si jako malá stavěla hlavu?“

„V tom je nevýhoda rodinného podniku.“

„Mluvíš mi z duše,“ přitakal. „Tak či tak, jsem šťastnej, že ses na poslední chvíli ozvala.“

„Nooo, k návštěvě Vysoké Lípy mě přivedly okolnosti. Nej dřív jsem myslela, že si sem zajedu jen na otočku, ale potom Týna našla váš inzerát a bylo jasno.“

„A dobře udělala,“ zazubil se na ni, „tady si to zamilujete. Takže k tomu zítřku...“ Následoval výčet mých pracovních úkolů a povinností.

„Tak jo,“ zašeptala mi Týna do ucha. „Nadřeš se víc než já, vařit umí a naši útratu ti strhnou z platu. Asi to tady nakonec přežiju.“

2

Procházka k Dolskému mlýnu byla senzační. Minuly jsme Hotel Lípa, známý rozcestník všech výletníků, držely se modré turistické značky a čtvrt hodiny strávily chůzí lesem.

Měla jsem štěstí. Týna s naplněným žaludkem a dvěma desítkami v nohou přestala protestovat. Tempem lenochoda, které mi mimochodem vůbec nevadilo, klopýtala cestou a datlovala zprávy svým blízkým. Já se naopak nemohla vynadávat kolem. Moře tmavě zelené přecházelo do vzdušných barev průzračné letní oblohy, stezku lemovalo kapradí a mech, ze kterého by si Křemílek s Vochomůrkou sedli na zadek, a ticho, jež bylo až ohlušující, narušovalo jen bubnování datla.

„Tady po schodech,“ nasměrovala mě kamarádka správným směrem. „Teď už jen cca půl kiláku dolů a jsme tam.“

Věděla jsem, že se zřícenina nachází v kaňonu řeky Kamenice, přesto mě snad pět set šutrů tvořících schodiště vyděsilo.

„Do háje,“ valila jsem oči na rokli před sebou. „Jak tady mohli fungovat kdysi?“ Představa mlynáře, který do svahu vláčí pytle s moukou, se mi nepozdávala.

„Jó, tak to ti neřeknu.“ Týna se vydala vpřed. Opatrně sestupovala dolů, přičemž si schovala mobil do kapsy. „Prokop nám sice vykládal nějaké povídačky, ale kdo si je má pamatovat? Vždyť je to tak dáááávnno.“

„Dva měsíce dozadu,“ funěla jsem jí na krk.

„Vždyť říkám.“

Uchechtla jsem se, ale místo odpovědi koukala, kam šlapu. Nebylo co dodat.

Já bych si to pamatovala, litovala jsem výkladu, o který jsem přišla. *Podělaný zánět spojivek.*

Na konci května absolvoval náš ročník v rámci aplikované ekologie exkurzi do Českého Švýcarska. Hrozně jsem se na ni těšila, ekologii mám fakt ráda, ale pár dnů před odjezdem mi zarudlo levé a později i pravé oko. A jelikož je zánět spojivek vysoce nakažlivý, mohla jsem vycestovat tak akorát na oční.

Jan Prokop, vedoucí předmětu, doktorand a usměvavý pohodář, vymyslel alternativu.

„Nedostat zápočet jen kvůli nemoci je nesmysl.“ Seděl tehdy v již vylidněné posluchárně, kontroloval svůj kantorský zápisník a sprádal plány, jak mi pomoci. „Napíšeš seminárku –“

„Bez problému.“

„Ale sakra dobrou,“ pokračoval, jako by mě neslyšel. „Chce to fotodokumentaci, popsat zásah lidského působení i historii. Prostě z toho vymáčkout co nejvíc, chápeš?“

„Jasně. O jaké místo půjde?“

„Dolský mlýn.“

„Dobře, takže Do–. Cože?“ ztuhla jsem najednou. „Dolský mlýn? Ten je ale strašně daleko.“

„No... Řekl bych v Českém Švýcarsku.“

Pleskla jsem se do čela. *Kam jít, kam jít, ty pako, než na místo exkurze?*

„Asi si udělám soukromý výlet,“ fňukala jsem po rozloučení těsně u dveří.

„Pavlo?“ zastavil mě před odchodem. „Neodflákni to. Víím, že máš na skvělou seminárku a budu s ní počítat.“

„Jo.“ Na chodbě mě přepadla zuřivost. *Pecka! Ted' abych jela tam, kde to ani neznám.* Nejraději bych mladého učitele, kterému se ne nadarmo říkalo Medvěd, i s jeho metrem devadesát a kily navíc zadupala do země. Nakonec mi ale došlo, že mu můžu být vděčná. Nebylo jeho povinností mi vymýšlet náhradní úkol, a přitom mi ukázat tak...

„Nádherné místo,“ vydechla jsem ohromeně. Stály jsme s Týnou pod obřím kopcem, kousek od malého, prkenného mostu přes Kamenici.

„Na to, že je po páté, to tady celkem žije.“

Musela jsem jí dát za pravdu. Už z dálky bylo vidět, kolik je tady lidí. Náměstíčko, jak jsem si štěrkovitý prostor mezi mlýnem a jezem pojmenovala, zaplnili turisté. Posedávali na zemi, fotili kamennou budovu nebo si namáčeli svá namožená chodidla ve vodě.

„Jdem je napodobit.“ Skoro jsem přeběhla dřevěnou lávku a zastavila se až u dveří. Tedy... spíše toho, co z nich zbylo.

Přede mnou čněla do výšky hromada kamenů. Ruina, která v dávných dobách patřila k nejkrásnějším stavením, dnes připomínala nedokončenou stavebnici obřího lega. Torzo obvodových zdí s prázdnými otvory místo oken a dveří, žádnou střechou ani mlýnskými koly, bylo smutnou připomínkou toho, co tu kdysi stávalo.

„Bude vážně starý, četla jsem o tom, ale absolutně si nevzpomínám na detaily.“ Vešla jsem dovnitř a ocitla se v opuštěném kvádru. Kromě mě tu mezi několika trsy trávy šmejdil jen jeden zvědavý klučina. „Kdy ho asi postavili?“

Týna znuděně postávala opodál a mlčela. Během exkurze musela všechny tyhle informace slyšet, ale nejspíš jim ani tehdy nevěnovala pozornost.

„Jeho zrod se datuje k poslední třetině čtrnáctého století,“ četla jsem z displeje svého telefonu. „Ale pak jsou tady nejasnosti. Nedostatek písemných zpráv vyvolává otázky...“ přeskakovala jsem v textu. „Až do první čtvrtiny sedmnáctého století prameny mlčí. Od roku šestnáct set dvacet však již není o čem pochybovat, mlýn se stal vrchnostenským majetkem.“

„Není to fuk?“ popadla mě kamarádka za ruku. „Uděláme pár fotek, dáme si oraz a pošlapeme zpátky. Zbytek si přečteš v penzionu.“

Neochotně jsem ji poslechla a pustila se do focení. *Tady jednu s jezem... Tady z boku... A ještě s těmi skalami, co stojí hned za ním.* Ani jsem si neuvědomila, že běhám kolem a se zaníceností paparazziho plním svou paměťovou kartu.

„Ty jsi blázen,“ smála se Týna, když jsem se k ní po půlhodině vrátila. „Však se sem zase dostanem, nemusíš hned udělat tisíc fotek.“

„Když on je tak zajímavý,“ vzdychala jsem, jako by přede mnou stál minimálně Brad Pitt. „Půjdeme zpátky, ale ještě jedno selfičko pro Honzu.“ Dotáhla jsem ji na dřevěný most, abychom se následně culily do objektivu.

„Luxusní,“ zhodnotila jsem pak fotku během výstupu do schodů. Nejen že jsme na ní vypadaly skvěle, ale navíc jí zvláštní kouzlo dodával i Dolský mlýn s mohutnými skalami v pozadí.

„A co že najednou Honza?“ zeptala se bezbarvě. Já jí ovšem viděla až do žaludku, dusila se zvědavostí.

„Vždyť se tak jmenuje. Honza Prokop, náš doktorand, vzpomínáš?“

„Nedělej ze mě vola. Odkdy si posíláte selfička?“

„Začli jsme si psát ohledně té seminárky. Žádné důvěrnosti, neboj,“ zazubila jsem se i přes to, že mi do smíchu moc nebylo. Kopec to byl pořádný.

„Jo tak seminárky... Za chvilku se ze selfiček stanou fotky ve spodním prádle a pak budeš expert přes ekologii, co?“

„Jistě.“ Představivost se jí upřít nedala. „A žili spolu šťastně až do smrti.“ Když jsme se ale nahoře sesunuly do trávy a zběsilými nádechy uklidňovaly své plíce, neodpustila jsem si po chvíli dodat: „O nic nejde. S ostatními chodí na pivo, polovina naší skupiny ho má v přátelích na Facebooku, tak proč by mi nemohl poradit s úkolem? Mimo jiné je to náš učitel a ani se mi nelíbí.“

„Když myslíš,“ zvedla obočí a šibalsky se na mě usmála. Pletichářka jedna...



Můj první pracovní den byl hektický. Od rána jsem snad tisícrát seběhla schody do sklepa, abych doplnila ledničku a narazila nový sud s pivem, vydrhla kávovar a vytřela celou hospodu, ale práce neubývalo. Spíš naopak. Před obědem bylo zapotřebí nachystat hromadu dezertních talířů s příbory, vymést jehličí

z terasy a neustále pendlovat mezi výčepním pultem a neodbyt-
nými strážníky.

Nohy mě bolely, bílé tričko se mi lepilo na bedra a ruce klesaly pod tíhou táců. O hlavě nemluvě. Nemít blok s tužkou, explo-
dovala by přehřátím, což by mě našťvalo. Beztak bych ten sajrajt
pak musela uklízet a nestihla ani pětiminutové kafe.

Mezi jediná pozitivita se dal započítat čerstvý vzduch, hudba
linoucí se z rádia a milí hosté. Těch bylo naštěstí více než těch
kňourajících.

A pak to vypuklo.

Po jedenácté se všechny venkovní stoly zaplnily, rádio pře-
hlušil lidský mumraj s dětskými výkřiky a trpělivé zákazníky
nahradila smečka hladových.

„Tři česnečky...“

„Pivo a rychle...“

„Nebylo by to brčko zelený?“

Nervy jsem měla na pochodu, hlava se mi točila a paty mě
pálily jako při výšlapu na Sněžku. Tak tak, že jsem zelené brčko
nepoužila místo sečné zbraně a nepropíchlá jím asi desetiletého
smrada skrz naskrz. Zasloužil by si to.

„Klid, vedeš si skvěle,“ chlácholil mě pan Jeřábek, i když jsem
si tím nebyla jistá. Na konto mi přistály dvě zpackané objednávk-
y, rozlité pivo a asi desetiminutová prodleva na dvojce. Aspoň
že kasa zůstala v pořádku. Schodek v účtování by byl poslední
chybou, která mi scházela.

„Za hodinu se to uklidní. Pak si dáš oběd a pořádnou pauzu.“

Majitel znal svou hospodu skvěle. Přesně jak sliboval, ve tři
odpoledne davy prořídly a jen občas se pár zbloudilců zastavi-
lo na lehké občerstvení. Ihned jsem toho využila a zalezla si k Ja-
runce do kuchyně. Tam jsem si krom oběda a spílání na počasí
promasírovala oteklé kotníky.

„Další vlna dorazí k večeru,“ varovala mě kuchařka, aniž by
na mě pohlédla. „Ale to už nebude tak strašný. Obědy máš za se-
bou, můžeš se radovat.“

„Super,“ neodpustila jsem si ironický tón a raději se vrátila k výčepu.

Proč si nemůžu zalézt do postele? Vzpomínala jsem na první noc v Bludičce. *Byla dokonalá.* Příjemně unavené tělo jsem složila do peřin, vdechovala vůni dřeva a zabrala dřív, než se stihla objevit první ovečka. Ráno pak bylo ještě lepší. Probudila jsem se před budíkem, nasávala rosu z lesa a první sluneční paprsky mě hladily po tváři. K dokonalosti okamžiku přispěla i Honzo-va zpráva: *Super, že jste dorazily v pořádku. Pořádně si to tam užij a nezapomeň mě informovat, jak pokračuješ se seminárkou* 😊.

To rozhodně budu, slibovala jsem mu v duchu.

Pak jsme se s Týnou převlékly a nachystaly se do práce. Ona si sice místo bílého trička s límečkem navlíkla bikiny, ale nezáviděla jsem jí. Ráno ještě ne. Zato teď bych ji s radostí uškrtila.

Jak to, že ona sežene brigádu plavčice, zatímco já běhám po placi jako fretka? Sice bych asi pohořela u videohovoru, který sloužil jako přijímací řízení, ale za pokus by stál. Maximálně by mi – „Slečno!!!“ ozvala se už podruhé žirafa z jedničky.

Snění skončilo, zpátky do reality! Popadla jsem její účtenku a s omluvou k ní zamířila.

„Jste snad hluchá?“

„Spíš zamilovaná,“ doplnil ji pobaveně její partner a mrkl na mě.

No to mě podrž. On mě snad balí?!

Zákaznice pojala stejné podezření. Spěšně naházela věci do batohu, vytáhla peněženku a prolustrovala účet. „Chtěla jsem vám nechat dýško, jídlo bylo skvělé, ale ta obsluha... No uznejte sama,“ popadla drobné, které jsem jí vracela zpět, bez rozloučení se otočila a důležitě odkráčela.

„Na shledanou,“ stačila jsem na ni ještě zavolat. Nikdo už mi ale neodpověděl.

„Nebylo to tak zlý,“ mrkl na mě její doprovod. Úplně jsem na něj zapomněla. „Trochu víc úsměvu a nezůstane místo volný.“ Položil na stůl dvacetikorunu, opět spiklenecky zamrkal a odešel také.

Sebrala jsem dvacku, vyhodila ji do vzduchu a po dopadu zpátky do dlaně ji pečlivě uschovala.

„To se moc nepředal,“ ozvalo se od vedlejšího stolu.

„Sakra!“ úlekem jsem nadskočila.

Odpovědi mi byl hurónský smích. Tři noví kluci s drobnou brunetkou seděli vedle a bavili se celou touhle komedií. Div že se neváleli po lavicích.

Klid, zaříkávala jsem se v duchu. Jsou to tví hosté. Hezky je obsluž a zase si půjdou po svých.

Klidu se mi ale vážně nedostávalo. Když jsem totiž celá rudá přicupitala k jejich stolu, rozpaky přemohl úžas. Prostor na lavici krom zpoceného tloušťka zabíral ten nejdokonalejší kluk, jakého jsem kdy viděla. A dokonce se na mě usmíval.

3

Čtveřici za stolem tvořila partička místních.

Úplně v rohu seděla drobná brunetka s očima karamelového odstínu a roztomilými pihami. Byla tichá, zdrženlivá, o to víc sympatická. Takový ten nenápadný typ, co ostatní nejdřív sleduje, až poté mluví.

To bylo ovšem protipólem povahy jejího kluka. Obyčejného, vzhledově nevyčnávajícího týpka s krátkým sestřihem a veselýma očima, přesto nejdominantnějšího tvora jejich skupiny. Dokazovala to nejen jeho ruka, objímající brunetku kolem ramen, ale hlavně vyřídilka. Čím nevýrazněji vypadal, tím více ho bylo slyšet. A ten jeho smích... Mohla bych klidně stát v kuchyni s Jarrunkou, přesto bych s jistotou věděla, kdo se zrovna rozesmál.

Naproti němu seděl tloušťák, obračející do sebe jedno pivo za druhým, a vedle něj... Pan Dokonalý.

Vypadal jako Španěl. Nebo ne, ti nemívají modré oči. Spíš Bradley Cooper. Jo, přesně jako hlavní hrdina filmu *Zrodila se hvězda*. S výraznými lícními kostmi, uhrančivým pohledem, několikadenním strništěm, smyslnými rty a božím tělem, které by rozhodně stálo za hřích. Z fleku by mohl slavnému herci konkurovat.

Seděl za stolem v obtáhnutém černém triku a jeho šlachovité ruce si pohrávaly s podtácky. Jedno koleno měl opřené o stůl, čímž se svezl na lavici níž a ocitl se skoro vleže. Zdál se uvolněný a... arogantní? Přesně. Samolibost se mu odrážela v očích. Typický domýšlivce, kterému nestálo za námahu ani odpovídat svým známým. Jen tam nečinně seděl, občas zkontroloval svůj mobil nebo se napil piva a ostatní přehlížel.

Zasloužil by lekci. Po zádech mi přeběhl mráz. Měl by se naučit základům slušného chování nebo... zasloužil by si výprask! Jo, přesně ten. Nejmiň deset ran na jeho sexy zadek!

„Tady je někdo mimo.“

Trhla jsem sebou a zmateně koukala Týně do očí.

„Co tady už děláš?“

„Už? Je půl sedmé,“ rozesmála se.

Pravda, nějak ten čas ubíhal rychleji. Možná to bylo novou partičkou, která zaměstnávala moje slídivé oči, ale spíš prací. Přesně jak Jarunka předpovídala, večer se Bludička opět zaplnila.

Odnesla jsem dvě kofoly na trojku, objednala zavináče a vrátila se i s nakládaným hermelínem k Týně. Ta už se rozvalovala na houpacíce venku. Vypadala skvěle. Stačil jeden jediný den, aby nachytala bronz, a nechala tím prokounout svou zářivou hřívu.

Tomu se říká nespravedlnost!

„Jak bylo? Nějaká záchranná akce?“

„Žádná.“ Pustila se do jídla. „A doufám, že to tak i zůstane. Pěkně pohoda na lehátku, kolem mraky chlapů, no, co ti budu povídat. A co ty?“

Než jsem však stihla odpovědět, ozvalo se od výčepu: „Pavli!“

„Vidíš,“ pokrčila jsem rameny. „Samý odpočinek, veget, nohy na stole.“ Pak už jsem ale nabrala směr k panu Jeřábkoví.

Čekala mě roznáška, inkasování a zase roznáška. Překvapivě. Pobíhala jsem po place, utírala si pot z čela a dočista zapomněla na Týnu i čtyřčlennou partičku s panem Dokonalým. Když se mi je konečně podařilo zkontrolovat, málem mě ranila mrtvice. Kamarádka už totiž neseděla na svém předchozím místě, ale vedle tlouštíka.

„Co to do pr–“

„Tak to vypadá,“ zastínil mi výhled vedoucí, „že máš dneska padla.“ Ručičky nástěnných hodin mířily na devítku.

„Mám ale do desíti?“

„Vím. Však jsem ty směny taky plánoval,“ usmál se. „Po dnešku si hodku klidu zasloužíš. Na první den jsi byla skvělá, chci tě odměnit. Dotáhnu to sám.“

„Udělala jsem tolik chyb.“

„Žádný chyby, začátečnický omyly. Naše Bětko je dělá pořád, a to už opravdu není začátečnice.“

Najednou mi došlo, že jsem sice směnu neproležela na lehátku, ale mít za šéfa tak skvělého chlapa bylo za odměnu. Poděkovala jsem mu, převzala si od něj pivo a...

Kam si teď sednu? Rozpačitě jsem zůstala stát.

„Pavli, tady,“ mávala na mě Týna.

Šťěstí, že si mě všimla. Sama bych se za nimi nevydala.

„Takže dneska hotovo?“ vyzvídal upovídaný alfa samec.

„Jo, dostala jsem propustku o hodinu dřív,“ přikývla jsem a vmáčkla se na lavici vedle něj. Seděla jsem teď naproti Týně, tloušťkovi a...

„Kámoška o tobě celou dobu básní, Pavlo,“ ožil najednou pan Dokonalý. Převaloval u toho moje jméno na jazyku, až se mi zrychlil tep.

„Nic jí nevěřte. Polovina z toho, co vám řekla, je lež a ta druhá... ještě větší.“

„Pracovitá a k tomu vtipná,“ složil mi kompliment mluvka Adam, jak se mi později představil. Jeho holka byla Aneta, tloušťka Jirka a hezoun...

„Aleš,“ napřáhl ke mně ruku.

Když jsem ji stiskla, nahrnula se mi krev do tváře. Připadala jsem si jako puberťačka, co neudrží emoce pod kontrolou.

„Takže dvě studentky, co přijely za krásou mlýna,“ ujal se Adam slova.

„Pavla z něj má seminárku, nebyla tady s námi na exkurzi,“ prášila na mě Týna.

„A co studujete?“ ozval se Anetin tenký pisklavý hlásek.

Hovor se stočil ke škole. Jak se ukázalo, byli jsme všichni vysokoškoláky, debata se proto pořádně rozproudila. Jeden překřikoval druhého, každý chtěl ukořistit alespoň chvilku pro sebe a pobavit svými historkami ostatní. Až na Jirku. Ten pracoval v tátově autodílně a projevoval daleko menší zájem o hovor než o půllitr před sebou.

„A už jste se byly na mlýn podívat?“ vrátila se k důvodu našeho příjezdu Aneta.

Týna se pěkně rozjela. Vyprávěla, jak jsme přijely stopem, ubytovaly se a hned vyrazily na procházku. Nevynechala ani můj údiv nebo fotografický zápal. Když se ale dostala k přesunu na most, zasáhla jsem.

„A vy jste místní? Znáte to tady?“

„Jako svoje boty,“ zabručel podnapilý Jirka. Byla to první věta, kterou od mého příchodu pronesl, takže všechny překvapil.

„Tak mi o mlýně můžeš něco říct.“

„Legendu o vraždě mlynářova syna?“ předběhl ho Adam.

„No... Hodila by se spíš fakta. Legendy se do seminárek moc nehodí.“

„Tak to máš štěstí, Anet je na historii fakt třída,“ pohladil svou vyvolenou po zápěstí.

„A co by tě zajímalo?“ zeptala se.

„Všechno.“

Bludičku naplnil smích. Když odezněl, neodpusťl si Aleš rýpnutí: „Holka skromnejch poměrů.“

Odpověděla jsem mu úšklebkem.

„A co třeba nějaká zajímavost?“ napadlo Týnu.

„On je zajímavější celej,“ předběhl svou polovičku Adam. „Podvodně, požáry, rekonstrukce. Stačí si vybrat.“

„A taky tam bejval hampejz,“ doplnil ho pisklavý hlásek.

Tohle nás všechny zaujalo. Dokonce i Jirku, který to tady měl znát *jako svoje boty*.

Nechali jsme se obsloužit panem Jeřábkem, doplnili tekutiny a zaposlouchali se do Anetina výkladu.

„Před druhou světovou válkou byl kolem Dolského mlýna klid. Čas od času vedlejšími obcemi protáhla vojska, v květnu se do lesů u Jetřichovic zřítilo vojenské letadlo a pak vstoupilo v platnost nařízení zatemňování, jinak vše zůstalo při starém. Až do prvního září.“

Zraky všech přítomných hypnotizovaly drobnou dívku. Čekali jsme, co první den v září přinesl.

Všimla jsem si, jak Anet při přesunu do historických událostí změnila svou mluvu na spisovnější, a obdivovala ji, že si to všechno pamatuje.

„Vypukla válka a Vůdce povolal do armády i brance Nové Říše, což znamenalo i dva syny tehdejšího mlynáře. Když narukovali k Wehrmachtu, šlo to s mlýnem od desíti k pěti. Potýkal se s malou návštěvností a finančními problémy. Nejzávažnější ale bylo udání, že tam opakovaně ubytovávají návštěvníky, aniž by je zapsali do knihy hostů a odevzdali tak úřadům ohlašovací lístky.“

„To se tehdy muselo?“ přerušil ji Aleš.

„Vždycky všem šlo o prachy,“ odpověděl Adam a převrátil při tom panenky, jako by šlo o staré moudro.

„Takže,“ pokračovala Anet. „Osazenstvo mlýna na tom bylo bídne a nepomohla jim ani jejich pověst. Začalo se totiž proslýchat, že noví hosté bývají vždycky muži, které sem přilákaly půvaby zdejší děvečky, a mlynář s mlynářkou si ji ponechávají ve svých službách jen z tohoto důvodu.“

„To je jasný. Když nebyla proti, proč si tím trochu nevydělat?“

„Nejspíš proti vážně nebyla,“ ujistila Adama vypravěčka. „Situace se totiž vyvinula tak daleko, že nadržení chlapi nevyužívali k obšťastňování jen lehkomrávnou děvečku, ale i její kuplířku mlynářku.“

Ty vole! Málem jsem se udusila pivem. Představa starší mlynářky, která prodává svou děvečku a nakonec i sebe, mě rozhodila.

„A tak se romantický Dolský mlýn proměnil v hampejz,“ dokončil Aleš.

„K dovršení ostudy pila bordelmamá jako duha, což se dalo do-
ložit očitými svědky. Dostali proto pokutu, pokárání a po válce
začal mlýn pustnout.“

Nastal klid. Každý si v duchu myslel to své, ale nehodlal se
o to dělit. Ani já ne. Zaujala mě Anetina zmínka o alkoholu. *Taky
bych si cvakla, kdybych musela prodávat své tělo.*

„Tak co? Tohle je přímo originální událost pro tvou seminár-
ku, ne?“

Možná byl Aleš namyšlený, zato opravdu vtipný.



Ráno mě čekala dvě nemilá zjištění. Jedno, že je opět pracov-
ní den, a druhé, že se Týně líbí Aleš. Bylo to sice znát už z před-
chozího vdečera, přesto mě její ujištění, že si ho nenechá ujít,
rozmrzelo.

Nejdřív jsem mlčela, zdekovala se do koupelny, abych vše
mohla promyslet, na nic kloudného jsem však nepřišla.

*Jasně, teď abych se jako vždy stáhla do ústraní a nejlépe jí fan-
dila.* Se zuřivostí jsem si oplachovala šampón, až voda stříkala
všude kolem. *Co kdyby se jednou zeptala na názor a nestavěla mě
rovnou před hotovou věc?*

Natáhla jsem si kraťasy a bílé tričko s límečkem, vytvořila si
turban na hlavě a s dosud mokkými chodidly proběhla chodbou.
Zůstaly tam po mně jen šlápoty.

„Jsem zvědavá, jaké má nádobíčko.“ Týna si nanášela voděo-
dolnou řasenku a pokračovala v předchozí debatě. „Podle jeho
vyrýsovaného hrudníku a siláckých řečiček bych ho odhadla na
pořádného kance. Ale uvidíme...“

„Jak si můžeš být tak jistá?“

„Prosím tě. Jako bys mě neznala,“ potutelně na mě zamrkala.
„Už teď ho mám v kapse.“

„Třeba se mu bude líbit někdo jiný.“

„A kdo?“

„Já,“ vypálila jsem nečekaně. Překvapila jsem tím sebe i ji. Zů-
stala stát nad otevřeným batohem, přičemž ručník, který tam
chtěla schovat, mačkala v dlaních.

„Ty o něj máš zájem?“

„Nevím. Asi... Prostě se mi líbí.“

„Aha,“ otočila se tak, abych jí neviděla do tváře.

Bylo to vůbec poprvé, co se nám líbil stejný kluk. Petr, se kterým chodila v lednu, byl sice taky parádní, ale trávili spolu více času. Vidali se na němčině, takže jsem se o své slabosti pro něj ani nezmněla. Když ji pak po týdnu přestal bavit, už mi bylo hloupé o něj bojovat. Ale teď šlo o něco jiného. Nechtěla jsem pořád stát v koutě! Moje šance byly proklatě nízko, přesto stály za pokus.

„O. k., musím jít.“ Po desetiminutovém tichu, kdy si dobalila zbytek věcí, zamířila ke dveřím. Měla sice čas, ale chtěla odsud zmizet. Nebo spíš ode mě.

„Nechci se hádat,“ povzdechla jsem si. „A ještě o playboye, který za to asi nestojí.“

„Vždyť se nehádáme. Prostě... jedna bude mít štěstí a ta druhá se s tím holt musí smířit.“

Když se ozvalo zaklapnutí dveří, posadila jsem se na postel jako opářená. Tahle debata mi vůbec nebyla příjemná a horko těžko jsem ji rozdýchávala. Když se ale podařilo, vyrazila jsem na směnu s neposednou myšlenkou. *Proč mám zvláštní pocit, že mi tím chtěla něco naznačit?*

4

Po dvou nekonečných dvanáctihodinových směnách přišlo vytoužené volno. Včerejšek nebyl tak hrozný, ale po celém dni na nohách jsem si zasloužila odpočinek. A jelikož léto právě vrcholilo, přesně jsem věděla, kam zamířit.

Hotel v Jetřichovicích s volně přístupným bazénem byl výkřikem moderny. Vysoká bílá budova kontrastovala s tmavými rámy oken a ebenově černými dveřmi. Na balkonech zářily kýčovitě slunečníky a ani prosklená zimní zahrada celkovému dojmu nepřidala. Celý komplex byl nevkusný a vůbec se do malebného prostředí Českého Švýcarska nehodil.

Zato Týna na plastovém lehátku u bazénu sem dokonale zapadala. Vystavovala své přednosti v tyrkysových bikinách,

koketně se na všechny usmívala a nevinně si pohrávala s píšťalkou, padající do prohlubně jejích řader. Tak tak, že se někteří pánové nemuseli jít zchladit.

Obešla jsem areál dokola a vybrala si posekaný plácek pod dubem. Tam také přistála má kostkovaná deka a na ní riflové šortky s nátělníkem. Zbývalo jediné. Zdolat vzdálenost mezi dekou a osvěžením.

Mít tak o deset kilo míň, přála jsem si cestou, *z fleku bych se nechala okukovat*. Protože štíhlá figura zůstala mým pouhým přáním, s rozběhem jsem hupsla do bazénu.

Voda byla ledová. Vtáhla mě pod svou hladinu, kde dotěrnými jehličkami útočila na rozehrátou kůži. Nebyla jsem naivní a nečekala termální pramen, přesto by se teď pár solárních panelů hodilo.

Proplavala jsem pod hladinou celou délku bazénu a vynořila se až těsně u Týny. Diskutovala zrovna s ryšavým hubeňourem, který o ni měl evidentně zájem, neměla tedy šanci mou nataženou ruku upozorovat.

„Který kretén?!“ vrískala na celé kolo, když její hlava vykoukla nad hladinou.

„Jako plavčice bys měla jít příkladem,“ smála jsem se jejímu zplhlému účesu.

„Fakt vtipná.“ Mrště se vyhoupla zpátky na břeh a vysušila si vlasy. Lesklé kapky, lítající kolem, skončily na dvou pubertáčích, kteří ale místo nadávek zůstali stát a civěli na ni s otevřenou pusou.

„Jak dlouho jsi tady?“ Nevnímala je.

„Dorazila jsem před chvilkou.“

„To volno ti závidím.“

Aspoň něco, culila jsem se škodolibě. Končila sice dřív a proležela směnu na lehátku, kam se teď znova vrátila, ale makala celý týden. Zato mě vždy po dvou směnách čekaly dva dny volna.

Proklábosily jsme pak další půlhodinu. Sice mě několikrát vyzvala, abych zaujala místo vedle ní, veřejná sebevražda mě ale nelákala. Raději jsem drkotala zuby a zůstala v ledové vodě.

„Půjdu na deku,“ vzdala jsem nakonec boj se zimnicí a doplávala k protějším schůdkům. Popadl mě amok. Dostat se nepozorovaně do ústraní byl důležitý úkol, akorát nikdo nepočítal s kluzkým železem. A nejméně já. Nejenže jsem si nakopla palec, ale málem jsem zahučela zpátky pod hladinu, když mě zachytila čísi ruka.

„Bacha,“ usmála se na mě modrá kukadla. „To by Bludičce neprospělo, kdyby ses rozflákala hned po dvou dnech.“

Nechala jsem si od Aleše pomoci a proklínala všechny bohy naschválů, proč mi tohle dělají.

„Díky,“ topila jsem se v rozpacích. Ještě větší ale dorazily po Alešově oznámení, že mě doprovodí na deku. Prý abych zase neupadla.

No skvělé! Světle hnědé vlasy, ostříhané na mikádo, mám mokré a moje špeky v plavkách taky nejsou sexy. Aspoň že jsem se nemalovala. Rozmazaná mascara pod nevýraznými světlými očima byla tím posledním, co bych potřebovala.

„Co tady vlastně děláš?“ Nasoukala jsem se do nátělníku, i když mi ještě neuschly plavky, a hned si za to vynadala. Červená tkanina totiž nasála vodu a vytvořila na hrudníku dvě obří, tmavá kola.

Ty vole! Královna všech trapasů! Plísnila jsem se v duchu.

„Hledal jsem tě.“ Aleš se snažil koukat stranou, neušlo mi ale, jak mu oči začínají švidrat.

„Cože? Mě?“

„Jo, byl jsem i v Bludičce, ale starej Jeřábek říkal, že máš volno. Tak jsem to zkusil tady, u tvý kámošky. Kam jinam bys taky šla?“

Zapomněla jsem i na svůj vzhled, vyrazil mi dech.

„Ehm... proč jsi mě hledal?“

„Našel jsem doma knížku o Dolským mlýně, tak jsem ti ji chtěl přinést. Mám ji támhle na dece,“ kývl rukou. „Pak pro ni skočím.“

Chtěla jsem mu poděkovat, zalichotit, říct něco vtipného, místo toho jsem ale mlčela. Nevydolovala bych ze sebe ani hlásku.

„Ta tvoje příhoda se schůdky mi připomněla schodiště Dolského mlýna. Tam by ses přizabila.“

„Vždyť tam žádné schodiště není,“ zmohla jsem se přece jen na odpověď.

„Ale bylo tam. V sedmnáctém století po požáru mlýn předělali a začali používat vrchní patro jako obytný prostor. Akorát se tam lezlo po šíleně strmém schodišti.“

Obočí mi samovolně vystřelilo vzhůru. *Copak tady každý zná všechno o téhle památce?*

„Trochu jsem si tou knížkou listoval,“ přiznal bez mučení, čímž mě potěšil. Jeho vychloubání bylo hned snesitelnější.

„Tak mi o tom požáru vyprávěj.“ Vykašlala jsem se na mokrá kola a posunula se kousek stranou.

Aleš se položil na záda, ruce složené za hlavou, přičemž já ležela vedle na břiše, abych mu viděla do tváře. Akorát jsem pak měla problémy se soustředěním. Celou dobu jsem totiž zírala, jak mu to sluší.

„... no a o kus dál měla stát stáj s chlívkem,“ ukončil svůj přednes. Sice jsem si z něj pamatovala akorát, že mlýn do základu vyhořel a po rekonstrukci ho vylepšili novým patrem s obytnou světnicí, zato jsem dokonale znala Alešovy rýhy nad nosem. Přitahoval mě jako magnet.

„Hele,“ napadlo ho najednou. „Co kdybychom vyrazili za pořádnou vodou?“

Netoužila jsem po ničem jiném než strávit další čas s ním. Ani mě nenapadlo protestovat, když zabalil mou a pak i svou deku, do batohu naházal zbytek věcí a podal mi brožovanou knížku s obrázkem Dolského mlýna. Schovala jsem ji a spokojeně zkontrolovala svůj teď už suchý nátělník. Byla jsem připravená.

Až na sedadle modré Toyoty jsem si uvědomila, jak nezodpovědně se chovám. Tyhle unáhlené reakce jsem doteď neznala. Nikdy bych neodjela bez Týny na místo, které neznám, a k tomu s cizím klukem.

Aleš už není cizí, našeptával mi hlásek v hlavě. A jestli nepojedeš ty, pozve Týnu, tak už se, hergot, připoutej a začni se usmívat.

Poslechla jsem ho naprosto ve všem.

Přírodní koupaliště Dubice nemohlo být oproti Jetřichovicím rozdílnější. Zlatý písčitý břeh, stromy ševelící větrem a obrovská zatravněná plocha. K tomu stánky s občerstvením, vůně langošů ve vzduchu a hudba linoucí se z ampliónu vytvářely skvělou atmosféru. Ocitla jsem se v ráji.

Jenom ta voda mohla být čistší, uvědomila jsem si na pláži.

„Každý měsíc to tady měřej. Kvůli sinicím,“ objasnil můj doprovod. „Ale nic šíleného, normální koupačka na bejvalý písčovní.“

Nasucho jsem polkla a nalákala ho nejdřív k občerstvení. Dali jsme si langoš s ochuceným pivem a ve stínu na lavičce probra-li studium.

„Stejně mi k tobě ekonomka nesedí,“ uvažovala jsem nahlas.

Dopil pivo, utřel si rty a chraplavým hlasem začal vysvětlovat: „Co ti mám povídat, však to znáš. Náš obor byl bez příjímáček, takže pro nás s Adamem jistá volba. Studijní léta jsou k nezaplacení, ať už studuješ, nebo se ulejš.“

Zasmála jsem se s ním, i když byl můj názor odlišný. Já nestudovala proto, abych zabila čas. Já chtěla školu dokončit, získat titul a ideálně práci v oboru. Tohle uvažování mi bylo cizí.

„A teď dost tlachání,“ hodil plechovku do koše. „Minigolf, nebo 3D bludiště?“

Nakonec jsme stihli obojí. A taky jízdu na tobogánu, lenošení na dece a nezapomenutelný západ slunce. Kdyby se zlatý kotouč dotkl vodní hladiny, připadala bych si jako u moře. Ale i zaclonění stromy bylo originální a romantické.

Když se Aleš odskočil převléknout, neodolala jsem a vytvořila si další selfičko, tentokrát s červánky a písčivou za sebou.

Na tenhle výlet budu vzpomínat do konce života. Díky, že jsi mě sem poslal. Odeslala jsem zprávu i s fotkou Honzovi.

„Takže směr penzion?“ ozvalo se za mnou.

„Jo. Je na čase se vrátit nohama na zem.“



Celou cestu k Bludičce jsme mlčeli. U některých aktivit jsem myslela, že mě Aleš balí, když ale v našich posledních soukromých minutách zarytě civěl před sebe, došlo mi, že jsem se spletla.

„Tak jsme tady, princezno, váš palác už čeká.“ Vypnul motor, zatáhl ruční brzdu a ležérně si přehodil pravou ruku přes mé opěradlo.

„Díky za odvoz i knížku. Bylo to dneska fajn.“ Tak moc fajn, že se mi vůbec nechtělo vystupovat.

„Potěšení na můj straně,“ sklonil hlavu k úkloně až se mu rozčechl dokonalý účes. Než jsem se však vymotala z auta, stál se zeptat: „Co děláš zejtra k večeru?“

Pokrčila jsem rameny.

„V jednom kempu kousek odsad' bude táborák. Trampský odrhovačky, ohýnek, buřty. Nechcete se s Týnou přidat?“

Maskovala jsem zklamání. *Pusu mi nedal, objetí jakbysmet, a ještě přizve na rande Týnu. Asi to s tím balením nebude tak žhavé.*

„Nevím, jak Týna, ale nejspíš nebude proti.“

„Skvělý, v osm tady,“ kývl na pozdrav a odjel rychleji, než jsem došla ke dveřím.

Bylo po deváté, v Bludičce sedělo pár posledních hostů, a jelikož Jarunka stála za výčepem vedle svého manžela, kuchyni už nejspíš zavřeli. Oba Jeřábkoví mě pozdravili, zeptali se, jak jsem se měla a zda nemám hlad, a odkázali mě na terasu, kde seděla Týna. Prý se po mně sháněla.

„Kam ses vypařila?“ vyzvídala, jen co jsem šlápla na prkna venkovního posezení.

Posadila jsem se na houpačku k ní, upila z jejího piva a nasála vůni lesa. Terasa byla nádherná. Závěsné lucerničky v rustikálním stylu se pohupovaly ve vánku a vrhaly tlumené světlo. Na každém stole hořela svíčka a nevěděť, že slouží jako odpuzovače komárů, myslela bych si, že Jeřábkoví jsou těmi nejsentimentálnějšími hostiteli na světě. A nejlepší na tom všem bylo všudy přítomné ticho. Hosté si atmosféru užívali stejně jako my, jejich hlasy zmlkly a zvukovou kulisu večerní romantice tvořilo jen šumění lesa a občasné zahoukání sovy.

„Na koupáku jsem narazila na Aleše, tak mě vzal k pískovně.“

„A to tam byli všichni? Ti jeho kamarádi a Aneta?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Byl sám, ale zítra je uvidíme u táboráku. Aleš nás vyzvedne v osm.“

Oči jí zajiskřily radostí. Možná se zpočátku trochu vyděsila, když se však dozvěděla, že je součástí zítřejšího plánu, bylo po strachu.

„Tak mi aspoň pověz, jaké to na pískovně bylo.“

Nechtěla jsem čerit vodu, mimo jiné mezi námi s Alešem k ničemu nedošlo, takže se jí dostalo bohatého vyprávění o jednom nabitém kamarádkém odpoledni.

„Zní to skvěle, musíme se tam o víkendu zastavit,“ začala plánovat, co všechno podnikneme, já ji ale poslouchala jen napůl. Zajímalo mě totiž, jestli si už doktorand Jan Prokop přečetl mou zprávu.

Jan: Teeeda, ty si lebedíš! Nechci závidět, ale musím. Kde to je?

Okamžitě jsem mu odepsala.

Já: Přírodní koupaliště Dubice, ráj na zemi. A závidět není slušné ☺

„Hele, co si tam datluješ?“ zpozorněla Týna.

„Ále, jenom si píšu s Honzou.“

„No tak se pochlub,“ přisunula se blíž. „Vždyť je to jen učitel a vůbec se ti nelíbí, nemáš se za co stydět.“

Zrovna, když se začetla do naší konverzace, přišla mi nová zpráva. Obě jsme na ni vytřeštily oči.

Jan: Pravda, mám se co učit. Nebo lépe, nechám se to naučit.

Určitě se někdo najde... A ještě ke tvé fotce... Je skvělá a červenou zbožňuju. Trefila ses mi do vkusu.

„No teeeda, já to říkala. Za chvíli expert přes ekologii, že?“

„Co blbneš?“ doulbla jsem do ní, ať se přestane smát. „Myslí ty červánky, ne moje triko.“

„Jo, a ta narážka, že se nechá od někoho učit, je vosk?“

„Ty zas slyšíš i trávu růst.“ Vytrhla jsem jí mobil, abych ho mohla vypnout, ale předtím jsem si zprávu naposled přečetla.

Zajímavé, nakrčila jsem nos a začala přemýšlet. Co tím asi chtěl říct?

„Od začátku je jasné, že se mu líbíš,“ nedala se Týna. „To sis vážně nikdy nevšimla, jak se na tebe kouká?“

„Nekouká!“

„Vždycky sleduje, jestli ho posloucháš, debatuje s tebou nejvíc ze skupiny a –“

„Ještě řekni, že mi radí při testech,“ utnula jsem její fantazírování.

„Ale houbelec, to ani nemusí. Všechno máš nabiflováno do puntíku.“

„Ale?“ Bylo naprosto jasné, že má něco v záloze.

„Nemusíš odpovídat, ale ruku na srdce... tobě se vážně nelíbí? Protože od chvíle, co koukáš do mobilu, se usmíváš jako měsíček na hnoji a jsi rudá až ke kořínkům.“

5

Ráno šla Týna do práce, zatímco já k Dolskému mlýnu. Vyba-vena batohem se štosem papírů v tvrdých deskách a dvěma propiskami jsem plánovala zasvětit den semináře.

Zajistím tolik materiálu, kolik jen půjde. To by bylo, abych z toho nevyždímal prvotřídní věc, uvažovala jsem cestou.

Bylo teprve po deváté, Bludička zůstala skoro prázdná, akorát z kuchyně se ozýval hluk. Zato sluníčko se činilo od brzkých hodin. Než jsem došla do lesa, kde panoval jakž takž chládek, měla jsem propocené triko. A to jsem ještě netušila, že krásné počasí vyžene z domovů mraky výletníků.

Přivítalo mě švitoření ptáků doplněné hučením Kamenice. Posadila jsem se k jejímu břehu, vytáhla desky a začala popisovat okolní krajinu. Meandr řeky ležel o kousek dál, mezi Srbskou a Chřibskou Kamenicí, čímž se tok u Dolského mlýna výrazně zklidnil. Líně se pohyboval vpřed, pouze štěrk a kamínky ze břehu přizval na svou dalekou pouť.

Kdysi se zde splavovalo dřevo, četla jsem z mobilu. Protože však hladina postupem času klesla, nemohla do mlýna nahánět

vodu. Všechny problémy ale mají řešení. Jako kompenzace bylo mlynářovi uděleno právo vařit pivo a pálit kořalku.

Takže si vlastně polepšil, usmála jsem se v duchu.

Fantazie si proklestila cestičku realitou, aby mě vzala na výlet minulostí. Opakovaně jsem zamrkala, protřela si oči, ale hlava si dělala své. Znenadání se přede mnou objevily dvě pramice plující po řece. První z nich mlýn netečně minula, druhá ale zastavila u břehu, aby se její posádka občerstvila v hostinci.

Přidala jsem se k nim, prošli jsme kolem palírny, stáje a stodoly, napěchované vonícím senem, a usedli na výčepní verandu. Zнала jsem ji z obrázků Alešovy knihy, kterou jsem včera před usnutím listovala, můj upravený výplod byl však tisíckrát lepší. Stolů zde stálo poskrovnu, dokonce působily osaměle, ale zbytečně mnoho nábytku by stejně jen pokrýval prach. Mlýn ležel od vesnic daleko, zákazníci se v něm tedy nepředbíhali.

Vítr, ženoucí se z pískovcových skal, si pohrával s mými vlasy a usměvavý mlynář, nezvykle podobný panu Jeřábkovvi, nás obsluhoval mezi klapotem mlýnských kol. Z patra, kde se nacházela kuchyně, sestoupila točitým schodištěm mlynářova žena, aby před nás položila čtyři korbele s víčkem. Připomínaly hrnky na dušičky, což se k atmosféře mlýna dokonale hodilo. Chyběl akorát vodník. A ani ten by mě v tu chvíli nepřekvapil.

Ruka mi kmitala po papíře. Popisovala panenskou krásu přírody, rozmanitost vegetace i útroby mlýna. Sice bez tehdejších obyvatel, ti zůstali akorát v mých představách, přesto zbytek našel své místo v textu.

„Pěťo!“ vyrušil mě pronikavý ženský hlas. „Neběhejte daleko!“

Čas utíkal jako splašený. Ani jsem si neuvědomila, že se kolem vystřídalo několik rodin s dětmi i mladých zamilovaných dvojic. Až křeče kolem žaludku, vyvolané hladem, a uječená mamina opodál narušily mou práci.

Půl dvanácté, zkontrolovala jsem čas a vybalila si sendviče se sýrem. Plátky eidamu se rozplizly teplem, okurka seschla a pečivo ztvrdlo, ale stejně jsem si pošmákla. Hlad je nejlepší kuchař.

Po nafocení další série fotek a procházce k nedalekému památnému stromu, přes metr širokému a dvacet metrů vysokému smrku, jsem zkontrolovala, jestli po mně není shánka. Data jsem si šetřila a od včerejška je nepoužila, takže mě ani nezarazilo cinkání příchozích zpráv na Messengeru.

Máma se starala, jak se máme, brácha se chlubil novým iPodem, jinak ticho po pěšině. Toť vše ke starostlivosti ostatních.

Čekala jsi snad něco jiného? *Pssst!* Umlčela jsem svůj vnitřní hlas. To já byla na řadě s odpovědí, ne Honza. Akorát jsem zaboha nevěděla, co mu odepsat.

Rozklikla jsem si jeho profil a jako slídl s černým svědomím zkoumala jeho zeď. Úvodní fotku neměl moc přehlednou. Evidentně vodácká momentka v pruhovaném triku a se slamákem přes obličej a podobně na tom byl zbytek jeho statusů. Příspěvky o ekologii, odborné články nebo videa konspiračních teorií.

Suchar, vždyť to říkám.

Pak mě ale zaujala jedna fotka z plesu. Stál na ní v obleku, motýlek pod bradou, vedle sebe maminku nebo tetičku, těžko soudit, ale seklo mu to. Bez trika s kapsičkou, ve které neustále nosil propisky jako důležitý laboratorní vědec, a manšestrákových kalhot vypadal elegantně. Nejvíce mě ale bavil jeho kuč. Kulatý obličej, malá hnědá očka, která pokaždé bystře a přátelsky hodnotila své studenty, a roztomilý úsměv padnoucí spíše plachému tvorovi než vysokému, robustnímu golemovi. Zkrátka medvěd, jak se patří.

Jenže Honza tady není, ozval se rozum. Mimo jiné je to tvůj učitel. Kdo ví, jestli by měl zájem a... a... Nechtěla jsem být povrchní, ale nedalo se ubránit. V porovnání s Alešem byl mladý pan Prokop zkrátka tuctový. Žádný playboy, sexy týpek ani sympáček s uhrančivými očima. Obyčejný, i když asi hodný kluk. Ale nasedni do seriózní, zachovalé škodovky, když se můžeš svést audinou...

Alešovo „vyzvednu vás“ nezahrnovalo jízdu autem, jak jsem si původně myslela, ale gentlemanský doprovod na procházce. *K táboráku patří pivo nebo jiný alkohol*, došla jsem k logickému

vysvětlení. *Je pochopitelné, že nebude abstinovat jen kvůli našemu odvozu.*

Pět minut po osmé postával před Bludičkou, ruce v kapsách, na sobě rifle a kostkovanou košili s ohrnutými rukávy. Přes hrudník křížem uvázanou mikinu, což dodávalo jeho stylu ležérnost a šmrnc.

Já byla se svým outfitem trochu na štíru. Sice jsme si s Týnou zahrály před odchodem na soukromou módní přehlídku, ale po půlhodince přehrabování se krosnou a zkoušení nejrůznějších kousků mě akorát popadl vztek. Trampské oblečení nepatřilo k mému standardnímu dresscodu, musela jsem si proto vystačit s legínami, abych holou kůži nelákala komáry k večeři, a jednobarevným trikem.

„Táborák v kempu bejvá každej večer,“ vysvětloval za chůze Aleš. „Někdy menší, jindy s hromadou místních, kteří se znaj s Kamilou, naší bejvalou spolužačkou. Ta si totiž v létě přivydělává na bráně a nebojí se porušit pravidla. Ještě že tak,“ vycenil bílé zuby. „Přišli bychom o hodně. Kolikrát už se posezení s kytarou zvrhlo v pořádnou pařbu do ranních hodin.“

S Kamilou jsme se setkaly v malé unimobuňce u závory. Neměla nic proti naší přítomnosti, a dokonce nám s Týnou půjčila karimatku, abychom nemusely sedět na zemi.

„Díky,“ zastrčila jsem si molitan pod rameno a klusala za dvojicí před sebou. Kemp nebyl velký, zato chaotický. Chodník mezi dřevěnými chatičkami se svažoval a na konci, hned vedle umývárén a veřejné kuchyňky, se rozprostírala posekaná louka se stany různých velikostí i barev. Některé byly velké, typicky rodinné, s předsíní a plastovým zahradním nábytkem, jiné jednoduché a maličké. Mezi celtami a napnutými špagáty pobíhaly děti. Hrály badminton, i když se jim bílý košík ztrácel v šeru, poslouchaly hudbu nebo tancovaly. Dospěláci zase grilovali maso, které vyvolávalo sliny u sousedů, nebo lenošili a popíjeli pivo. Mělo to vážně něco do sebe. Minimálně atmosféru. Příslib léta a pohody.

„Čau holky,“ vítali nás Adam s Anetou, když jsme dorazili k ohništi. Seděli na stejných karimatkách, jako jsme vyfasovaly my s Týnou, a současně pozorovali přípravy na táborák.

Asi desetičlenná partička mladých, tvořící páry i samostatné jednotky, pracovala v dokonalé souhře. Holky tahaly kletí zpod stromů vedle umývárny, kluci sekali dříví a asi pětatřicetiletý brejloun se svou zhruba stejně starou partnerkou napichovali špekáčky na klacky.

„Neměli bychom jim pomoci?“ Bylo mi hloupé jen sedět a pozorovat je, jak pracují.

„Víš, co dělají,“ odbyl mě Adam. „Jenom bychom překáželi.“

„Máte buřty, holky?“ starala se jeho polovička, když sama z batohu vylovila uzeniny k opékání.

Já s Týnou jsme propíchly Aleše pohledem.

„Klídek,“ brzdil nás. „Jsem vás pozval, tak se i postarám.“ Jako důkaz svého tvrzení vytáhl sáček napěchovaný buřty. „Jestli ale sníte víc než dva, musíte si pro další skočit do krámu.“

Týna se mu div nevrhla kolem krku. Nakonec ale předvedla pouze nebojácnost a požádala, nebo spíš přikázala nejstaršímu z táborníků, ať nám daruje *opékací nářadí*. Vážně, takhle to řekla! Vtipná za každých okolností a ještě průbojná. Zkrátka ideální holka...

Brejloun byl však s její asertivitou v pohodě. Podal jí klacek, a k tomu se stihli seznámit. Umírala jsem závistí.

Poté vypukly přípravy i u nás. Aleš vyhrabal z batohu kapesní nožík, Anet rozdělovala chléb a Adam, šetřící síly na později, je povzbuzoval pohledem. Než jsme však stihli špekáčky nakrojit, už hořela vatra. A to celkem pořádná.

„Jirka se dneska nezúčastní?“ projevila jsem zájem o chybějícího tloušťáka.

„Možná později. Museli s tátou dodělat motorku,“ odpověděla mi brunetka, vedle které přistála i naše karimatka. Seděli jsme teď všichni vedle sebe jako slepice na bidýlku. Na kraji Adam se svou holkou, vedle já, Aleš a Týna. Trojice k pohledání.

„Jo,“ přitakal Adam. „Že prej dokud ten moped nezprovozněj, nehnou se z garáže.“

„Chudák.“

„Co že najednou taková starost?“ vyzvídala má kámoška s čertovskými plamínky v očích. „Našlas oblibu v udělaných tělech?“

Tentokrát závist vystřídal vztek. Jasně, staly se z nás rivalky, dvě lvice bojující o jednoho krále zvířat, přesto mi tahle podpásovka zpěnila krev. Nejenže to bylo dětinské, ale hlavně vůbec ne kamarádkské. Jako by se Týna proměnila v nelítostnou mrchu, která se ničeho neštítí.

„Hm, proč ne?“ volila jsem opatrně slova. „Už dlouho jsem s nikým nechodila, možná je čas na změnu. Nemám totiž střídání kluků v povaze. Ale to bych ti asi těžko vysvětlila.“ Kluci z naší pětice se rozesmáli, Anet vyvalila oči a Týna zrudla studem. I přes tmou a tlumené světlo ohně bylo rozeznatelné, jak jí tváře sálají horkem.

„Tady se schyluje k holčičí rvačce.“

„A pochybuju,“ připojil se k Alešovi Adam, „že soupeří o přízeň našeho mechanika.“

Všem bylo jasné, že střet zájmů sedí mezi námi dvěma, zamilovaná dvojice proto svému kamarádovi obdivně zatleskala a on je zase odměnil pokloněním. Všichni se u toho náramně bavili.

Nedivila jsem se. Byla to celkem komická situace, takže nebýt protiútoků vůči své rádoby kámošce, rozesmála bych se s nimi. Takhle jsem akorát zaregistrovala Adamův vztyčený palec, znázorňující moji aktuální výhru, a soustředila se raději na oheň před sebou. Plamínky vesele tančily nad ohništěm, dřevo praskalo a jiskry, létající kolem, dopadaly na kameny uložené v kruhu. Ostatní trempové, vábeni živelnou mocí, se smrskli co nejbližší k ohni, mířili klacky do středu jako neohrožení mušketýři a podávali si mezi sebou sudové víno v pětilitrovém demižonu.

„Tak jako jazyk stále naráží na vylomený zub...“ Brejlounova holka popadla kytaru a přerušila naši žabomyší válku. Její hlas byl silný, vůdčí, což se k táboráku skvěle hodilo a burcovalo ostatní, aby se přidali k ní. Včetně mě. *Rosu na kolejích* jsem znala z dětských let a zbožňovala její úžasnou melodii.

„... tak se vracím k svému nádraží, abych šel zas dál,“ pěli jsme sborově. Bylo to dokonalé!

Černá obloha, která ještě před chvílí nesla světlejší odstín, teď zářila hvězdami, vůně ohně, lesa a opékajících se špekáčků a kouzlo léta nás všechny naladily na jednu vlnu. Upíjela jsem víno, smála se vtipům mezi písničkami, zpívala, a především zapomněla na rozepři s Týnou. Obě jsme těžily z romantické noci a vybodly se na soupeření. I když jen dočasně.

„Panečku,“ koukla jsem na displej svého telefonu, „půl dvanácté. Zítra nevstanu.“

„Máš směnu?“ zajímalo Anetu.

„Jo. A když si představím, kolik jsem toho vypila, děsím se, že přivedu Bludičku na buben.“

„Nebo naopak Jeřábek zbohatne,“ chechtal se Aleš. „Pade sem, kilo tam...“

„To určitě,“ kroutila jsem hlavou, ale pomalu se zvedala k odchodu. „Jdeš se mnou?“ otočila jsem se na Týnu.

Kamarádka ovšem, dle očekávání, mínila využít situace. Bylo jí jedno, že ráno vstává, hlavní zpěvačka přislíbila poslední tři písničky, nebo že mě nechá jít samotnou. Culila se na Aleše a s nevinným výrazem vyzvíдалa, jestli ji pak doprovodí k penzionu.

„Já to balím,“ rozloučila jsem se se všemi, poděkovala za víno, špekáčky i skvělou společnost a vydala se cestičkou do kopce.

„Počkej,“ po pár krocích mě Aleš dohonil. „Zavedu tě alespoň před bránu, ať nezabloudíš.“

Bok po boku jsme šlapali k východu. Místo balících taktik, kterými bych teď měla na svou kořist útočit, jsem však celou dobu mlčela. Až za závorou, která oddělovala kemp od okolí, jsem mu poděkovala.

„Ty seš docela složitá povaha, co?“ zkoumal mě pohledem. Sice nás osvětloval jen měsíc a nedaleká lampa, přesto mě jeho oči pářily na tváři.

„Ani ne, proč?“

„Celou dobu popíráš zájem, a nakonec si s blončkou málem vlítnete do vlasů.“

„Ne- nepopírám,“ koktala jsem.

Postoupil o krok blíž. „Ne?“

Kousla jsem se do rtu.

„Na koupáku mě málem pošleš do kytek, v Bludičce zase ignoruješ, a přitom se tak snažím.“ Jeho flirtování, stejně jako modré oči, mě doháněly k šílenství. Cítila jsem své zběsilé srdce, hlas mi drhnul v krku a chtíč mi zatemnil mozek. Kdybych nebyla taková stydlivka, nejspíš bych ho povalila do trávy. Půlnoc nepůlnoc, byla bych ochotná ponocovat s ním i do rána.

Přistoupil ještě blíž, dokonce tak blízko, že jsme se třeli jeden o druhého, dotkl se konečky prstů mého obličje a do ucha mi zašeptal: „Ale mně se komplikovaný povahy líbí.“ Pak mě políbil.

Přimkla jsem se k němu, objala ho a vracela mu polibek stejnou měrou. Nádherně voněl, dech měl teplý, přerývaný a doteky elektrizující. Chtěla jsem ho a on zase mě.

Nemohli jsme se od sebe odtrhnout. Alešova ruka zabloudila pod moje triko, ta moje zase pod jeho košili. Tam jsem také objevila jeho napnuté šijové svalstvo hřející na dotek. Podbřišek se mi bouřil, zatímco má ústa vydala táhlý sten. Kdyby nás nevyrušil zvuk praskající větvičky za námi, možná bychom si to rozdali rovnou u brány.

„Týno?“ vylétlo ze mě, když jsme se podívali za zvukem.

Kamarádka na nic nečekala. Otočila se na podpatku a zmizela ve tmě.

„Sakra!“ zaklela jsem naštvaně.

„Nevyšiluj,“ mírnil mě můj doprovod. „Chtělaš mě, tak mě máš. Ona se s tím srovná, uvidíš.“

Tím si právě nejsem jistá, svěřila jsem hlavu mezi ramena. Místo pocitu vítězství mě zasáhl smutek. Hořká příchut' zklamání, že nemůžeme být obě spokojené.

Proč to musí být tak těžké? Zuřila jsem. Tohle je nespravedlnost světa! Když štěstěna konečně stojí na mé straně, někomu to musí vadit. A ne jen tak někomu, ale mé spřízněné duši.

Hned ráno jsme se s Týnou stihly pohádat. Nejen že mi v hlavě zuřily dvě poskakující gorily, s jejichž neobratnými skoky se otrásal celý můj vesmír, žaludek mi plaval na vodě a nutně jsem potřebovala dalších pár hodin spánku. K tomu všemu mě moje kámoška ignorovala. Neodpověděla na pozdrav, vyhýbala se mi a ani po mém naléhání si nechtěla promluvit.

„Takhle to dál nejde,“ zastoupila jsem jí před odchodem do práce cestu.

Stála přede mnou, oči upřené stranou, výraz krvelačné bojovnice.

„Sama jsi přece říkala, že jedna bude mít štěstí a druhá se s tím zkrátka smíří. Nebo už to neplatí?“

„Csss,“ odfrkla si znechucením.

„Csss není odpověď!“ zuřila jsem.

Proč tohle dělá? To se nedokáže smířit s prohrou a přát mi štěstí? Uznat porážku, protože jsem konečně jednou lepší? A jak to dělá, že i přes kratší spánek vypadá tak dobře?!

„Ranila jsem tvoje ego, proto tyhle scény,“ trefila jsem hřebíček na hlavičku. „Ale Aleš si –“

„Skončilas?“ přibila mě pohledem na místě.

„Ne!“

„Tak bys měla, musím do práce.“ Snažila se dostat ke dveřím, já ale byla rychlejší. Popadla jsem kliku a nehodlala ji pustit dřív, než se tahle komedie vyřeší.

„Uhni,“ procedila mezi zuby.

„Nebo co? Povalíš mě na zem a vyškrábeš mi oči?“

Protočila panenky.

Zpropadená kocovina, kroutila jsem hlavou. To ona za všechno může a vymýšlí za mě takové blbosti.

„Tak jsi holt jednou druhá. Přece se kvůli tomu nevykašleš na kámošku... na mě!“

„Nejsem druhá,“ v očích jí zaplátl žár. „Ani jsem se nezačala snažit.“

„Ne? Mně se zdá, že ses včera snažila až až,“ vzpomínala jsem na podpásovku s Jirkou.

„Kdybych chtěla, Aleš je můj.“

Cože? Já snad špatně slyším. To se mnou se včera líbal, ne s tebou!

„Měla jsi náskok. Využilas volna, aby ses mu dostala pod kůži, zatímco já trčela na bazéně.“

„Nevěděla jsem, že máme vyměřený čas,“ ironie mi odkapávala ze rtů. „Velice se omlouvám za nečestnou hru.“

O tom, kdo a jak hrál, bychom mohly polemizovat.

„Jdi do háje! Ty i Aleš. Můžeš mi s ním políbit prdel.“ Pak se prodrala ke dveřím, odstrčila mou ruku a zmizela na chodbě.

Bylo po všem. Po hádce, diskuzi i kamarádství. A ještě ke všemu mě čekalo dvanáct hodin na nohou.

Zbytek dne utekl překvapivě rychle. Nebýt palčivé bolesti hlavy, která měnila nejen moje nálady, ale také střídala zimnici s přehřátím, dvou rozbitých püllitrů a Jeřábka, neustále se starajícího, co mi přelítlo přes nos, zvládla bych roli servírky na jedničku. No... možná na dvojku.

Kolem šesté se dostavil Aleš. Tentokrát přijeli s Jirkou na kole, což mě pobavilo. Pohled na přetékající zadnici vysokého hromotluka byl k nezaplacení.

Hlavně, že ty jsi modelka, zchladilo mě vlastní ego.

„Dvě pivka,“ poručil si můj princ, aniž by mě obdaroval polibkem či úsměvem.

Asi nechce provokovat hosty a pana vedoucího, došlo mi vzápětí.

„Šikulka.“ Konečně se mi dostalo pochvaly, když jsem před něj položila dva püllitry s pěnovou čepicí. „Co bloncka? Trucuje?“

„Netuším,“ pokrčila jsem rameny. „Ráno odešla do práce a do teď se nevrátila. Mimo jiné, mám spoustu jiných starostí než uvažovat nad tím, co se jedné rozmazlené fiflené honí hlavou.“

Jasně! Ani jednou sis na ni nevzpomněla, vysmívalo se mi mé logické já. Moc dobře vědělo, co dělá. Celou směnu, dokonce i přes oběd nebo u rozhovoru se zákazníky, jsem se totiž trápila nad ztrátou kamarádky. Dobře, trápení se střídalo se vztekem, radostí i nadřazeností, přesto jako kdyby mi kámoška uhranula mysl.

„Co děláš večer? Nezapodem se projít?“

Ráda bych na Alešovu nabídku kývla, procházení bylo však tím posledním, co moje zmožené tělo potřebovalo. I když všechno ve mně umíralo touhou strávit s ním večer, moje bolavá hlava nedychtila po ničem jiném než zalehnout do postele a odpočínout si. Potřebovala jsem dospat včerejšek, zklidnit emoce a konečně vystřízlivět.

„Co zítra?“ zeptala jsem se po vysvětlení, proč to dneska neklapne.

„Zítra už jsem domluvený s bandou.“ Tvářil se zklamaně a já poprvé od jeho příjezdu dostala chuť ho obejmout. „Každý léto podnikáme takovou bojovku, kdy nocujem někde pod širákem.“

„Někde?“

„V tom je právě to kouzlo,“ vyměnili si s Jirkou pobavené pohledy. „Většinou jsou to místa, kde by se nocovat nemělo... Zkus hádat,“ snažil se navodit tajuplnou atmosféru, můj výraz ho však uzemnil. Měla jsem náladu na cokoli: postel, pusu, jeho úsměv... *Rozhodně ale po mně nemohl chtít, ať používám mozek a tipuju nějaká „příblblá“ místa.*

„Co kdybys šla s námi?“ napadlo zničehonic Jirku. Tentokrát se držel zkrátka, pivo si šetřil, nejspíš aby pak vylezl na sedátko, ale jeho bystrost mě překvapila. Nevypadal na nejchytřejšího.

„Skvělý,“ nadchnul se Aleš. „Spacák ti půjčím, další den po bojovce máš volno a stejně bychom vyrazili až po desátý. Vyzvednem tě, až zítra skončíš.“

Představa spánku někde, kde se spát vůbec nesmělo, mě nelákala. Zato vidina toho, jak můj spacák leží vedle Alešova, usínáme s propletenými prsty a koukám při tom do záplavy modře jeho nádherných očí, mě přesvědčila.

„O jaké místo teda půjde?“ vyzvíдалa jsem a přehlížela ruku mávající na mě z jedničky. *Vydrželi s placením do teď, vydrží ještě chvíli.*

„Nech se překvapit. Takže zítra v deset?“

Souhlasila jsem.

Možná na tom měl podíl zbytek kocoviny, možná trochu i Alešovy jiskry v očích, ale zaručeně za to mohla v první řadě Týna. Chtěla jsem si dokázat, že umím žít naplno. A to i bez ní!



Plán klapal dle domluvy.

Vedoucím se mě zželelo. Asi viděl, jak moc jsem se dnešní směnu snažila a vynahrazovala mu tím vše, co jsem v Bludičce zbabrala předchozího dne. Propustil mě tedy o půl hodiny dřív.

Nově nabyté volno jsem rozumně investovala do sprchy a přípravy na nadcházející noc. Do batohu jsem přibalila teplou mikinu, repelent a hřeben, mokré vlasy si vysušila fénem a nanasla lehké líčení. Nic extravagantního, akorát decentní make-up, abych se Alešovi líbila. Přece jen mě včera viděl unavenou, s kruhy pod očima a mastnými vlasy, což nebylo lákavé, a už vůbec ne sexy.

Moje přípravy sledovali ptáci za oknem. Týna se, stejně jako včera, držela dál. Chodila nejspíš na procházky, nebo si nabrnkla nového boyfrienda. Těžko říct. Jedno ale bylo jisté, nechtěla trávit čas se mnou.

„No konečně!“ vítal mě Aleš i zbytek jeho kámošů. Aneta ve sportovní teplákovce, zavěšená do Adama, a za nimi i dnes usměvavý Jirka. Asi se noční bojovky nemohl dočkat.

„Sluší ti to,“ dal mi pusu tmavovlasý playboy a předal mi do ruky spacák.

Poprvé se veřejně přiznal k našemu vztahu, nemohla jsem být šťastnější. Zbylí tři však jeho polibek vůbec neregistrovali. Jako kdyby nešlo o nic mimořádně zajímavého, ale o běžný standard.

Nevyšiluj! Užívej si to, nabádala jsem sama sebe.

„Takže... Kam máme namířeno?“

„Vlastně jsi naše místo vybrala ty,“ usmála se na mě Anet.

„Přece neochudíme tvou seminárku o tak důležitý moment,“ doplnil ji Adam. „Noc u Dolského mlýna, to nezažije každý.“

„Dolského mlýna?“ uvědomila jsem si, že šlapu stejnou trasu, kterou jsem absolvovala už dvakrát. „Není to chráněná krajinná oblast?“

Noc v roklině vedle Kamenice mě vyděsila. *Kdyby se rozpršelo a řeka stoupla, mohla by nás zaplavit! A co zvířata z lesa? Nebo... já nevím... duch mrtvého mlynáře?*

„Snad by ses nebála,“ dobíral si mě Aleš. Potom, i přes tmou, nahmatal moji ruku, aby ji sevřel tak pevně, jak jen to šlo. Jako kdyby se bál, že popadnu nohy na ramena. Což vůbec nebylo od věci.

„Neboj,“ chlácholila mě tentokrát Anet. „Nocovali jsme už na horších místech. U mlýna to bude vlastně romantika.“

„Žádná romantika,“ čertil se Adam. „Jde o bobříka odvahy, ne love story. Nebo si to ještě rozmyslím.“

Kéž by, doufala jsem.

Jeho polovička si ho však mínila naklonit na svou stranu. Začala nám popisovat krásy i strasti minulosti, až se dostala k tomu podstatnému. „Jo, historie mlýna je neuvěřitelná. Prošel si povodněmi, požárem i morem –“

„Morem?“ Přes záda mi přeběhla husina.

Aneta se nenechala pobízet. Její láska k historii z ní doslova sálala, tudíž se bez průtahů a zbytečného doprošování pustila do vyprávění.

„Psal se rok šestnáct set osmdesát a o provoz mlýna se staral nájemný Pohl. Měl za sebou těžké chvíle, zemřela mu žena a péče o jejich maličké zůstala na jeho bedrech. Možná i proto se dostal do finančních problémů, kvůli nimž nezaplatil nájemné za mlýn.“

„Takže tam chudáci makali, a ještě za to museli platit?“ zeptal se Jirka.

„V sedmnáctém století patřil mlýn vrchnosti. O provoz se starali nájemní mlynáři, materiál a zařízení jim ale hradila pan-ská pokladna. Od mlynářů se proto očekávalo, že práci zastanou sami a z prodeje mouky pak zaplatí nájemné.“

„To je jako kdyby sis pronajal hospodu,“ doplnil Anetu Adam. „Odmakáš si svoje, ale nájemný platíš majiteli budovy.“

„I tak by se to dalo zkrátit,“ rozesmála se naše přednášející.

„Chudák Pohl,“ politovala jsem mlynáře. „Vdovec s dítětem na krku a dluhy.“

„Nakonec se ale vzchopil,“ uklidňovala mě. „Nikdo neví, jak ustál mor a dokázal se poprat s nájemným, ale přežil, a dokonce ani nezbankrotoval.“

„Víš toho o moru víc?“

Brunetka vedle mě se zatetelila. Nebylo jí přes clonu noci vidět do tváře, přesto jsem si byla jistá, že ji můj zájem potěšil.

„Není toho moc, ale vím, že černá nemoc postihla jak Růžovou, vedlejší vesnici, tak i Vysokou Lípu. Když se někde nákaza objevila, byl nejen dům chorého, ale i celá osada uzavřená několikátýdenní karanténou. Kdo se v době vyhlášení nacházel mimo domov, musel zůstat za hranicemi obce. To se například týkalo i lodníka Jägra. Prý se právě vracel z Litoměřic s nákladem obilí, jelikož ale přijel pozdě, musel pak zůstat čtrnáct dní na lodi nad obcí.“

Opět mě zaujalo, jak se Anet s přesunem do minulosti, přesunula i z nespisovné češtiny do skoro až zvukomalebné.

Zajímalo by mě, jestli si to uvědomuje...

„A to nesměli ani do obchodů nebo hospod?“ Jirka vážně nepatřil mezi myslitele, zato bavil celou naši výpravu.

„Jedině do lesa, kde nepotkali nikoho jinýho.“

„Hele, a co dělali třeba ti, kteří se nesměli vrátit domů? Kde pak na vypršení karantény čekali?“ Aleš celou historku mlčel, proto mě jeho sametový baryton polekal. Přinesl s sebou nejen nový dotaz, ale taky mravenčení v mém podbřišku.

„To bylo různé. Někdy se nad nimi slitovali obyvatelé vedlejší vesnice a vzali je pod svou střechu, jinak ale živořili v lesích. Tak jako dva čeledíni, které před propuknutím nákazy poslal sedlák pokosit svou louku. Bylo to v polovině listopadu, silně se ochladilo, a jelikož ti dva nemohli zpátky, přečkávali krušné chvíle v opuštěné chatě kdesi v lese.“

„Proč by kosili louku v listopadu?“

„Netuším,“ opětovala Anet úsměv své polovičky. „Ale tohle jsou fakta, žádný výmysly.“

„Brrr,“ oklepala jsem se při pohledu do hustého porostu stromů. „Tahle místa by mohla vyprávět.“

„Tak to je jistý,“ souhlasil stejně vytřeštěný Jirka.

V lese panovala nepropustná tma. Nebýt čelovek, které si kluci nasadili na hlavy, a baterek svítících nám na cestu, připadala bych si jako v nějaké tmavé kobce bez oken.

Čím mň jsem toho však viděla, tím víc se mi zdokonalily ostatní smysly. Štěrk a kamínky pod nohama mě tlačily i přes podrážky bot, houkání sovy kdesi uprostřed lesa mi znělo jako přímo za zády a vůně borovice, cypřišku i kdejakých hub byla daleko intenzivnější a trochu jiná než za dne.

Cesta probíhala bezproblémově. Nejhorší se zdál sestup dlouhým schodištěm, ale ani ten nebyl tak hrozný. Stačilo dávat pozor, svítit si pod nohy a přestat vnímat okolí. Ostatní to nejspíš cítili stejně. Přerušili klábosení, popichování i plánování, takže první slova zazněla až dole u mostu přes Kamenici.

„Skvělý,“ radoval se Adam. „Bezvětrí, přijatelná teplota, jasná obloha.“

„Škoda, že není úplněk.“

„To by tady bylo osvětlený jako ve dne,“ odpověděl mi Aleš. Ale i přes sotva čtvrtinový srpek měsíce se před námi rozprostřelo osvětlené prostranství s kouzelným Dolským mlýnem uprostřed.

„Nádhera,“ vydechla jsem ohromeně.

„Tiše, jsme v lese. Žádný hlasitý povzdech.“ Aleš měl pravdu. Zapomínala jsem, kde se nacházím. Jeho radu jsem si vzala k srdci a od té chvíle se dorozumívala šepotem.

„Kde budeme spát?“ vyzvídala jsem.

„Pod stromy, ráno pak nebudem mít rosu na spacácích.“ Anet věděla, co dělá. Prošla místem dokola, až vybrala mýtinu mezi čtyřmi stromy, na okraji prostranství. Uklidnilo mě to. Byli jsme daleko od řeky i skal, které vypadaly nebezpečně, přesto kousek od ozářeného středu místa. Akorát jsem si nedokázala představit, jak usínám na klestí a jehličí, kterým byla mýtina vystlána.

Ale i tohle mělo řešení. Až teď jsem si všimla karimatek, připevněných k batohům, a veliké akrylové deky. Když se však Adam s Jirkou pustili do rozkládání provizorního lože, upovídanější

z dvojice zaklel: „Sakra, je tady mraveniště. Šoupnem deku kousek dál.“ Skončili jsme tedy přímo pod svitem měsíce.

„Nerozděláme oheň?“

„Ty jsi v lese opravdu ještě nenocovala, že?“ dobíral si mě Aleš.

Zakroutila jsem hlavou, pak mi ale došlo, že mé gesto nejspíš nepostřehl. „Jasně, že nespala. Vždyť se to ani nesmí, ne?“

„Omyl,“ ujal se poučení Adam. „Můžeš tady přenocovat, ale ne tábořit. Takže žádný rozdělávání ohně, opékání buřtů nebo hraní na kytaru. Ticho, pořádek a –“

„Nacpaný žaludky z domovů,“ dořekl Jirka, který vypadal, že by malým pohoštěním nepohrdl.

„Hele, neměla bys tohle všechno vědět, když studuješ tu ekologii?“

„Nestuduju ekologii, chodím na hornicko-geologickou fakultu,“ odsekla jsem Adamovi. „A všechno to vím, ale... asi jsem zapomněla.“ Těžko mu vysvětlovat, že mi nervozita zatemnila mozek.

„Hotovo,“ zhodnotil Aleš svou práci, když mezi stromy, kousek nad zem, připevnil špagát s prázdnými plechovkami. „Abychom slyšeli nezvaný hosty z lesa.“

„Hosty?“

„Neboj,“ uklidňovala mě Anet. „Zvířata jsou plachý, ale nikdy nevíš. Mohlo by sem nějaký zabloudit. Tohle ho poleká a odežene.“

„Hlavně se nelekej ty,“ posmíval se mi Aleš. „Můžou rámusit i větrem.“

„Přesně, jako loni.“ Jirka započal novou diskuzi, při níž jsme si zalezli do spacáku a já poslouchala jejich veselé vyprávění. Bylo to příjemné. Nikdy bych nevěřila, že zažiju takové dobrodružství, přespím v lese nebo ukořistím nejhezčího kluka z širokého okolí.

A taky se rozhádáš s nejlepší kámoškou kvůli týpkovi, kterého vlastně neznáš, ozval se hlas mého svědomí.

„Štěstí, že jsme se nastříkali,“ Adamova baterka přistála na hromadě těch ostatních, čímž narušil seanci drobné havěti. Ta se rozhodla proměnit naši světelnou základnu v hmyzí diskotéku.

„Jako bys tady byl poprvé,“ dobírala si ho jeho polovička. „Voda, léto, noc. Nic, co bychom nečekali.“ Zahalila nás oblakem z *Predátora*, agresivního repelentu, zavrtala se hlouběji do spacáku a slastně si povzdechla: „Stejně to tady miluju.“

„Jo, láska na první pohled,“ projevil nepochopení Jirka. „Rozpadající se barabizna, žádná hospoda a vražedná cesta zpátky. Tohle se nedá trumfnout.“

Rozesmáli jsme se.

„Podívej na to nebe,“ zašeptal mi Aleš do ucha a pošimral mě svým dechem na krku.

Stačilo ležet, nechat se unášet představivostí, abych se ocitla v jiném světě.

Na pravé straně, tam kde začínal les, se znenadání vyrojila hromada košťat. Některá byla hustá, jiná vypelichaná, ale všechny na jednoho zametala tmavý dvůr. Uhlově šedé nádvoří s tisícem úlomků rozbitého zlatého džbánu.

„Nádhera,“ tajila jsem dech a nemohla se vynadívat k širým nebesům. Tady nešlo o obyčejné hvězdné nebe, ale výjev, který získal punc nevidané krásy.

„Co nějakej strašidelný příběh? Třeba konečně ten o vraždě mlynářova syna?“

Anetě se Jirkův nápad líbil, hned navázala: „A co ten o dvou podomních obchodnicích? Je pravdivěj, na Mlýnský cestě je do teď upomínkovéj kamennej kříž.“

Otočila jsem se na bok a vyčkávala, až brunetka spustí.

„V září osmnáct set třicet šest dorazila do Růžové dvojice mladých žen, podomní obchodnice s galanterií. Veronika Bergerová s pomocnicí Franziskou.“

„To už se tehdy takhle kšeftovalo?“ zajímalo Aleše.

„Jasně. Prodávaly kravaty, knoflíky a další drobnosti, které se nejvíce hodily pohraniční strážní v kasárnách. Tam taky chytře zamířily. Mladička Veronika, pouhých dvaadvacet let, oplývala

krásou. Zákazníky se to kolem ní jenom hemžilo. Zato starší a méně hezká Franziska byla pro všechny jako vzduch.“

Chudák Franziska, píchlo mě u srdce. *Moc dobře vím, jak ubíjející je stát ve stínu kamarádky*. Připadalo mi, jako by Anet nevyprávěla příběh z minulosti, ale o nás s Týnou.

„Kolem páté odpoledne opustily dívky Růžovou a namířily si to přes Novou Vísku do Jetřichovic. Bylo dusno, cesta namáhavá, takže si na kraji lesa u Mlýnské cesty, vedoucí k Dolskému mlýnu, chtěla Veronika odpočinout. Usedla na trávku a netrvalo dlouho, než ji přemohl spánek. Franziska zatím s obtížemi dusila vztek z prožitého pokoření. Veronika měla všechno – peníze, zboží, krásu. Kam vstoupila, tam v mužích budila zájem.“

„Proč mám tak divnej pocit, že Franziska svůj vztek neukočírovala?“

„Neukočírovala,“ potvrdila Adamovu domněnku vypravěčka. „Kousek od spící Veroniky ležela hromada dříví a Franziska při pohledu na ni dostala zrudlý nápad. Vytáhla kořen a popoháněna vztekem, ublížeností i závistí jím dvakrát udeřila Veroniku do hlavy.“

„Umřela?“ špitla jsem.

„Určitě jo,“ odpověděl rychleji Adam. „Mě by spíš zajímalo, jak to můžeš vyprávět tak přesně, když tam byly akorát ony dvě?“

„Nebyly. V té chvíli se na louce objevila stará žena z Nové Visky. Šla hrabat seno a nechtěně se stala očitým svědkem vraždy.“

„Franziska měla smolnej den,“ uchechtl se Aleš. Jeho posouzení situace všechny rozesmálo, až na mě. Na vraždě kamarádky nebylo nic vtipného, spíš naopak. Bylo to k pláči.

„Bohužel,“ přitakala Anet. „Byla prý tak zaskočená, že v tu chvíli zamávala zkrvaveným kořenem a začala ženě vyhrožovat. Vyděšená babka neváhala. Otočila se a pelášila zpátky do vesnice. Za chvíli se už na místo činu přihnala skupina mužů, posílená o zverbovanou pohraniční stráž. U lesa, na místě vraždy, však už našli jen Veroničino opuštěné tělo a opodál zkrvavený kořen.“

„Doufám, že tu šeredu chytili a napařili jí minimálně doživo-
tí.“ Aleš se choval nepředvídatelně. Smál se cizímu neštěstí a teď
k tomu přidával povrchnost. Občas jsem se v něm nevyznala.

„Hele, ten konec je perlička sama o sobě. Vražedkyně uprchla
až do Rynartic, kde v hostinci jakoby nic začala nabízet Veroniči-
no zboží, které ukradla.“

„Ty vole,“ uklouzlo Adamovi.

„V hostinci ji ale chytili, pak poslali za mříže a nakonec i oběsili.“

S obtížemi jsem polkla nahromaděné sliny. V průběhu vyprá-
vení jsem totiž přestala nejen dýchat, ale i polykat.

„A víte, co je nejšílenější? Když probíhaly výslechy, nikdo
z nakupujících si nemohl na škaredou Veroničinu pomocnici
vzpomenout. Franziska tedy stála na šibeničním můstku s poci-
tem, že si podepsala rozsudek smrti, zavraždila přítelkyni a i po
její smrti zůstala ve Veroničině stínu.“

„To je teda pech, co říkáš?“ dloubla do mě Alešova ruka.

„Haha,“ zasmála jsem se křečovitě. „Jo, pech...“

Dlouho poté jsem nemohla usnout. I když historku nahradi-
la debata o nějakém kultovním filmu s ještě proslulejší vraždou,
neposlouchala jsem. Pořád se mi před očima míhaly Veronika
s Franziskou.

Bylo mi Veroniky líto. *Proč zemřela? Vždyť nedělala nic špat-
ného a za svou krásu přece nemohla?! Stejně jako za davy nápadní-
ků, kteří ji obdivovali. Třeba krása není výhrou...*

Ale bylo mi líto i Franzisky. Samozřejmě jsem neobdivova-
la to, čeho se dopustila, ale dokázala jsem ji pochopit. Celý život
se jí lidé posmívali, nazývali ji šeredou. Nebylo se co divit, že ji
popadl amok a svůj vztek promítla do nenávistné pomsty. Škoda,
že to takhle dopadlo... Zhasly dva mladé životy, které toho měly
spoustu před sebou.

Najednou jsem si uvědomila, že hlasy utichly. Vystřídalo je
pravidelné oddychování a lehké pochrupávání. Všichni usnuli.

Jak se ale ukázalo, úplně všichni ne. Ani ne po pár minutách
se mi do spacáku dobývala cizí ruka. Zrovna jsem začala klimbat,
když mi přes rameno a paži sklouzla k zipu mikiny. Ten ji zbrzdil.

„C-co se děje?“ zakňourala jsem rozespale.

„Pojď se projít.“

„Cože? Teď?“ obrátila jsem se na Alešovu stranu, abych mu viděla do tváře, on už ale rozepínal svůj spacák.

„Něco ti ukážu.“

Ok, když to musí být... Jako oživená mumie jsem se vydolovala z tepla a postavila se na nohy. Adam s Anetou a Jirkou opravdu spali, zato Alešova netrpělivá ruka, natažená ke mně, se chvěla nedočkavostí. Propletla jsem si s ním prsty a nechala se odvést do tmy.

8

Jeho dlaň sálala teplem. Cítila jsem se s ním bezpečně, a to nejen proto, že mě vedl k lesu, kde číhaly vystouplé kořeny, ale celkově. Potřebovala jsem po svém boku udatného rytíře, sama bych se tady bála.

Překročili jsme nástrahu s prázdnými plechovkami a pokračovali po obvodu lesa. Těšilo mě, že nemíříme hlouběji. *Co kdybychom potom nenašli cestu zpět?* Ale Aleš přesně věděl, jaké místo hledá. Zastavili jsme se po pár krocích.

„Koukej,“ nasměroval mě správným směrem.

Chvilí jsem mhouřila oči do tmy, abych vzápětí obdivně vydechla. Pár metrů před námi stál trnitý keř, kolem něhož v houfu poletovali svatojánští broučci. Bylo jich v podrostu tolik, až se zdálo, jako by jej zdobila vánoční světélka.

„Dokonalost.“ Přistoupila jsem o krok blíž.

„Jeden by neřek, jak krásný budou brouci se svítícími zadky, že?“

Nemohla jsem jinak než s ním souhlasit. Sice nepatřil k poetům, jeho vyjadřování mi lezlo na nervy, ale v podstatě měl pravdu. Tohle byla pastva pro oči. Přitom každý věděl, že světlušky samy o sobě moc krásy nepobraly.

„Berberis,“ zamumlala jsem pro sebe.

„Cože?“

„To nic... Jen komentuju, že tohle je dřšťál,“ ukázala jsem na problikávající keř. „Má tenké trny na větvičkách i listech, výrazné žluté dřevo a červené plody s ojněným povrchem.“

„Ještě mi řekni,“ uchechtl se a chytil mě kolem ramen, „že ty barvy vidíš?“

„Nevidím,“ dotčeně jsem se oklepala a setřásla tím jeho ruku. „Poznám ho podle listů, rozložení... zkrátka celkově.“ Byla jsem na své botanické znalosti hrdá a vadilo mi, že je nedokáže ocenit.

„Ale, ale, ale,“ opět natáhl ruku, ale místo objetí mě strhl do své náruče. „Tady je někdo přecitlivělej.“

Chtěla jsem protestovat, vytrhnout se mu nebo ho zchladit, ale jeho náruč působila jako sluníčko na sněhu. Úplně jsem roztála. A když k tomu vyhledal svými rty ty mé, vzdala jsem veškeré snahy úplně. Líbal dokonale.

Co víc bych si mohla přát? Problesklo mi hlavou, když přidal na intenzitě. Vášnivě mě kousal do rtů, dráždil jazykem a přerývaně mi dýchal do tváře.

Jeho tempo zrychlovalo. Chtělo to víc pomalých, romantických gest, přesto mi nebylo nepříjemně. Pokračovala jsem v líbání a snažila se mu podvolit.

„Voníš nádherně,“ zasypal polibky mou šíjí i ušní lalůček. Ruce mu mezitím zabloudily pod mou mikinu.

Přistoupila jsem na jeho hru a krouživými pohyby mu masírovala svaly na lopatkách. Jako by mu to však nestačilo, vykasal si triko i s mikinou výš, abych se dotýkala jeho vypracované, rozpálené pokožky.

Krása není všechno, zaútočil můj mozek. *Kdoví, s kolika dalšími už tady byl. Nejsi první ani jediná...* Tak zákeřné a zlé myšlenky jsem nečekala, na moment mě vykolejily.

„Copak?“ všiml si mého zaváhání. „Seš nějaká napjatá.“ Přesunul ruce výš, zručně zdolal spodní vrstvu oblečení, aby se dostal k podprsence. „Pomůžu ti s uvolněním.“

Hlavně nemluv! Zapřísahala jsem ho v duchu.

Rozhodla jsem se tuhle akci dokončit, růžová mikina s trikem proto přistály na trávě a podprsenka na nich.

Aleše mé odhodlání překvapilo. Znehybněl, seznámil se s dosud neprozkoumanou částí mého těla pohledem a poté promluvil: „Výstavní kozy.“ Slintal nad bledou pokožkou svítící do tmy, až zakotvil na vystoupělých hrotech bradavek. Ty pak prozkoumal prsty.

Je tohle opravdu to, co jsi chtěla? Budeš pak spokojenější? Šťastnější?

Jasně, že budu, zuřila jsem nad sebou. *Takové myšlenky v tak nevhodnou dobu...?!*

Aleš se vydal na průzkum rty. Laskal moje bradavky jednu po druhé, zasypával polibky je i prohlubeň mezi ňadry, až mi na zádech vyskočila husina.

Jak bych mohla být šťastnější? Naparovala jsem se nad vlastní logikou. Mohla tady stát Týna, ale...

Žaludek mi sevřel nepříjemný pocit. Vzpomínky na Týnu narušily jakoukoliv euforii, zabily veškerý chtíč.

Podívala jsem se na Aleše, který stále dráždil má ňadra, a přitom necítila ani náznak rozkoše. Začalo mi to být dokonce nepříjemné.

Ošila jsem se a mírně zamručela.

Aleš však mou proměnu nezpozoroval. Když se napřímil, aby mě políbil na rty a pohodlněji se dostal k zipu mých kalhot, cítila jsem vybouleninu na svém boku. Propadl vášni.

„Počkej,“ špitla jsem.

Neslyšel. Posouval ruku horečnatě dál, až narazil prsty na krajkový lem kalhotek.

„No tak počkej,“ zarazila jsem ho v pravý čas. Chyběl už jen kousek, aby proklouzl dovnitř a já se nejspíš podvolila.

„Co?“ zamrkal a probral se z transu.

„Já... nějak nemůžu,“ cítila jsem se trapně. Ruce mi samovolně vystřelily k ňadrům, aby je zakryly, i když na nich stále přetrvávaly Alešovy dotyky.

„Děláš si prdel?“ Rozkoš byla tatam.

„Promiň.“ Popadla jsem triko a snažila se do něj v co nejrychlejší čas nasoukat. Zdržovat se s podprsenku nepřicházelo v úvahu.

„Jak jako promiň? Vždyť ses sama svlíkla?“ Jeho tón sílil, stával se podrážděnějším.

MLčela jsem, natáhla si i mikinu, podprsenku zastrčila do kapsy, stejně jako chvějící se ruce, a civěla kamsi do lesa.

Udělal krok vpřed. Chtěl mě zase obejmout, políbit, ale já se odtáhla. Stala jsem se nedobytnou pevností, i když jsem ho předtím tolik chtěla. Nechápala jsem se.

„Do hajzlu, tohle není možný,“ zuřil. „Já se tady snažím a mi-lostpaní to není dobrý.“

Jeho slova mě ranila. *Nemusí být hned arogantní a protivný, když mu něco nevyjde!*

„Stalo se. Prostě... mě přešla chuť.“

„Chuť?“ zařval. „A co do prdele já?“

„Laskavě se uklidni,“ hulákala jsem také.

„Ty... Ty... seš dočista vypatlaná!“

To by stačilo! Přece se nenechám urážet?!

„Úplná kráva!“ pokračoval, jako by nevnímal, že se před ním klepu strachy i rozčilením. „Mohl jsem mít prvotřídní kus, bloncka by tolik drahot nedělala, ale to neee. Já chtěl něco speciálního. Komplikovanou povahu... A takhle se mi to vrátilo!“

„Jsi kretén!“ Do očí se mi draly slzy, hlas přeskakoval.

„To určitě,“ volal za mnou, když jsem se otočila a vracela se k ležení. „Moje tělo si zapamatuj! Lepší už se k tobě nedostane!“

„Raději žádné než to tvoje,“ procedila jsem, i když už mě slyšet nemohl. Zůstal tam stát, zatímco já dorazila k ostatním. Poté jsem prudkými pohyby narovнала spacák, abych do něj zalehla a mohla se vyplakat. A bylo mi úplně jedno, jestli tím někoho probudím.

Zbytek noci, tedy čtyři hodiny, než hodinky odměřily pátou ráno, jsem proplakala. Jasně, slzy mi netekly celou dobu proudem, ale po každém vysmrkání a uklidnění se mi před očima vyskočil Alešův obličej.

Ten reálný, z masa a kostí, se vrátil patnáct minut po mém příchodu. Netušila jsem, co tam takovou věčnost dělal, možná se uspokojil sám nebo zasypal les nadávkami na mou osobu, ale

očividně se mu ulevilo. Odtáhl si spacák co nejdál od mého, zavrtal se do něj a po pěti minutách už hlasitě chrápal. Jak já mu záviděla!

Měl pravdu, došlo mi, když jsem se už po stopadesáté osmé snažila usnout. *Jsem totální kráva! Jak jsem si mohla myslet, že by takový hezoun mohl stát o mě? Ne o mé tělo nebo „prvotřídní kozy“; jak je ten ignorant nazval, ale o moje obyčejné já? O můj úsměv, inteligenci nebo názory? Jsem hloupá, úplná naivka.* Opět jsem se rozeštkala a tišila vzlyky uvnitř spacáku.

Jedno mi však pořád vrtalo hlavou. *Proč jsem se nepodvolila, když bych mu předtím u brány v kempu vyšla vstříc?* Sice jsem tehdy byla ovíněná, zábrany šly stranou, ale můj zájem o Aleše neuvadl. Pořád se mi líbil, pořád byl sexy a dráždil mě.

Něco se ale změnilo, napadlo mě. Štvaly mě jeho průpovídky k Veroničině příběhu i nezám o přírodu, kterou miluju. Když se k tomu přičetlo předchozí vyjádření o škole, kam docházel jen z nudy a využití studentských výhod, nebo jeho egoismus, nemělo smysl pokračovat. Vlastně... celá jeho povaha se mi protivila. *Kdyby nevypadal tak, jak vypadá, a nechtěla ho Týna...*

Moje myšlenky se zastavily. Vystřídal je šok.

Pane Bože! Najednou mi to došlo. Já o něj vůbec nestála, chtěla jsem ho kvůli Týně?! Protože o něj projevila zájem a byla si tak jistá sama sebou, až ve mně vyburcovala vztek. Chuť bojovat a dokázat jí, že není taková hvězda, jak si myslí. O Aleše samotného mi nikdy nešlo...

Já jsem fakt pitomá! Rozjela jsem novou vlnu pláče. *Rozhádám se s kámoškou, málem podržím Alešovi a k čemu? Abych si dokázala, že na to mám?*

Brečela jsem. Prolévala jsem jednu slzu za druhou, tentokrát ne pro spáče vedle, ale nad svou hloupostí. *Jak jsem mohla zajít tak daleko?*

Po utišení mě napadla další myšlenka. Sice zvláštní, nechtělo se mi jí věřit, ale díky ní začvakly všechny dílky skládačky. To ta povídka... Příběh o Franzisce to všechno odstartoval.

Vybavila jsem si své pocity, když Anet zmínila, jak Franziska na Veroniku žárlila. Jak že to bylo? Veronika měla všechno. Mládí, krásu, úspěch. A já přesně věděla, jak se Franziska cítila. Byla jsem stejná. Kamarádka naoko, která sice Týnu nezabila, ale chtěla se jí pomstít přes Aleše.

A nakonec ten jeho dovětek. *Doufám, že tu šeredu chytili a naparili jí minimálně doživotí*, vybavila se mi jeho přesná slova. On ani já jsme v tu chvíli ještě netušili, že si to tímhle u mě definitivně pohnojil, ale bylo to tak. Chtíč vystřídal odpor a pohrdání, které zakořenilo hluboko v mém podvědomí, aby se dostalo na povrch v ten správný čas.

Kdyby nebylo Týny, Anetina vyprávění a Franzisky, nejspíš bych tady teď ležela po luxusním sexu, ale cítila se prázdnější než vyschlá studna. Přišla bych totiž o čest i své zásady.

Srdcem se mi rozlilo horko. Pocit, že jsem na všechno kápła, a především dobře udělala. *Jsem sice hloupá, ale zvládla jsem to. Nepomstila jsem se kamarádce se vším všudy a s Alešem se nevypsala!*

Naposledy jsem se vysmrkala a s klidem, který pomalu nabíral na intenzitě, si užívala pocit vítězství. Nevyhrála jsem nad kamarádkou, neulovila skvělého chlapa, ale obstála ve své osobní zkoušce.

Nikdy mě nenapadlo, že budu vděčná vražednici, ale nikdy neříkej nikdy. S malým úšklebkem jsem pro sebe špitla: „Díky ti, Franzisko. Ani nevíš, jak jsi mi pomohla.“

9

„Můžeš mi říct, kde jsi celou noc byla?“

Hodiny odbily šestou, v pokoji bylo šero kvůli zataženým závěsům, a i když jsem se snažila netřískat, našlapovat jako myška a skoro nedýchat, Týna se probudila. Vypadala, že má za sebou krušnou noc. Rozcuchané vlasy ani kruhy pod očima jí neslušely, přesto mě zalil pocit vděku. *Bála se o mě! I přes naši hádku jí na mně záleží.*

V mikině navlhle rosou jsem k ní přiskočila. Vytřeštila oči, chtěla něco namítnout, ale zarazilo ji objetí. Popadla jsem ji za ramena a přitáhla k sobě hádka, nehádka. Pak jsem se rozbrečela.

„Co se stalo?“ vykulila oči.

Seděly jsme teď vedle sebe, ruce spojené na našich kolenou. Připadalo mi, jako bych se vrátila v čase. Jako kdyby neexistoval žádný výlet, Dolský mlýn ani Aleš. Staly se z nás ty staré kama-rádky, které se zase měly rády.

Všechno jsem jí vyklopila. Začala jsem cestou k Dolské-mu mlýnu i s Anetinou historkou o moru. Pokračovala výbě-rem místa a posteskla si nad neradostným Veroničiným příbě-hem. Dokonce jsem upřímně dodala, jak důvěrně známé poci-ty ve mně Franziska probudila a co tím způsobila. A po nezkrá-čené verzi u světlušek ze mě nakonec vypadla i hloubavá úvaha ve spacáku.

„Počkej,“ zarazila mě poprvé od spuštění mého monologu. „Takže ti nějaká starodávná historka o vraždě překazila sex?“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Zarazila jsi mě ty.“

„Nechápu.“

„Ta historka mi pomohla uvědomit si, že se chovám jako žá-rlivá nána. Stejně jako Franziska.“

„A na koho jsi žárlila? Vždyť Aleš byl s tebou.“

Musela jsem se pousmát. Evidentně jí brzké vstávání neprospívalo.

„Na tebe, ty tele,“ stiskla jsem její dlaň silněji. „Celou dobu, už od začátku školy, kdy jsme se poznaly, jsem žárlila na tebe.“

Mlčela. Trochu zrudla, pak vykoktala: „Ale já jsem na chlapy. Myslela jsem, že to víš.“

Nešlo to vydržet, rozesmála jsem se nahlas.

„Vím,“ kousala jsem se do rtu, abych mohla pokračovat. „Asi tě to překvapí, ale já taky.“

„Potom...“

„Klid,“ brzdila jsem její zmatenost. „Vysvětlím ti to.“

Pustila jsem se do dalšího vyprávění. Popsala jsem jí, jak mi na ní záleží, ale vždycky mě štvála svou výstředností a krásou. Svěřila jsem se, jak mě dráždily zástupy kluků, které ani nevní-mala, i její sebevědomí. Nepřeháněla jsem ani nic nezapírala. Po-prvé ze mě padala naprosto upřímná, nezkrácená pravda.

„Proč jsi mi to nikdy neřekla?“ V očích měla výčitky i smutek. Litovala, čím jsem si prošla, i to, že mi nemohla být oporou.

„Co jsem ti měla říct? Hele, podívej, vím, že za to nemůžeš, ale šťveš mě svou hezkou tvářičkou? Nebo: Ode dneška nosíš pytel na hlavě a já teď budu tou zajímavější?“

Nuceně se pousmála.

„Jak jsi to mohla tak dlouho vydržet? A co všechny naše společné zážitky? Akce, výlety, diskotéky, učení... prostě všechno. To byla přetvářka?“

„Vůbec ne. Právě proto, kolik jsme toho zažily, jaká jsi a že si tak skvěle rozumíme, jsem dokázala potlačit žárlivost i závist. Mimo jiné,“ smutně jsem sklopila oči, „nejsem na sebe hrdá. Štvalo mě, když vyhrával ten pokrytec ve mně a věř mi, snažila jsem se ho pak zlikvidovat myšlenkou, že nejsem mrcha a nebudu tak povrchní, abych se vykašlala na fajn kámošku jenom kvůli pozlátku.“

Nastalo ticho. Každá jsme se nad tím zamýšlela, i když v podstatě vše zaznělo. Pak se Týna s uvolněnějším výrazem zeptala, jak probíhalo ráno.

„Co ti mám povídat,“ mávla jsem znechuceně rukou a zavzpomínala, jak se ukončení bojovky vyvíjelo.

Hned, co se rozednilo, jsem opustila spacák, abych se vyčůrala a opláchla u řeky. Obličej posetý slzami, napuchlé oči i podrážděný nos mě žádaly o umytí. Kamenice však byla ledová, takže mě ani nenapadlo se u ní zdržovat. Když jsem se pak vrátila k ostatním, Anet už nespala. Možná jsem ji probudila, těžko říct, ale nezlobila se. Vlastně jsme spolu vůbec nemluvíly. Počastovala mě soucitným pohledem, jako by byla svědkem naší hádky s Alešem, a pouze ukázala rukou na spacák s nevyslovenou otázkou v očích.

„Díky,“ řekla jsem tiše a ona přikývla. Obě jsme věděly, co bude následovat. Dříve než zabálí naše spacáky a probudí ostatní, já už budu pryč. Chtěla mi pomoci, což mi přišlo vhod.

„... No, a pak jsem dorazila k Bludičce.“

„Bez rozloučení s kluky?“ položila otázku, která se spíš podobala oznámení.

„S kým bych se asi loučila? Beztak to zabalili chvilku po mně. Turisti tam přicházejí od brzkých hodin.“

Týna se zamračila. „Co budeš dělat, až dorazí do Bludičky? Obsloužit je musíš.“

„Neblni. Jasně, že je obsloužím. A pokud tam nebude Aleš, klidně si k nim i přisednu. S tím idiotem jsem ale skončila. Nestojí ani za pozdrav.“

Přikývla.

„A ty?“ Zkoumala jsem její pohled. Byl nechápavý. „Myslím... Jestli si po tom všem s Alešem nezačneš? Líbil se ti přece.“

„To určitě“, odfrkla si. „Líbil, ale takových je na koupališti milión. Mimochodem, myslím, že bych si od chvilkových známostí mohla dát pauzu. Někdo mi naznačil, že střídám kluky jako ponožky.“

Náhle mě zaujal nátěr stěny, přičemž jsem maskovala nachové zbarvení svého obličje.

„Mrzí mě to“, řekla s vážnou tváří. „Kdybych tušila, že ti tohle moje...“ hledala správné slovo, „samolibé chování leze krkem, omezila bych ho.“

„To se dá?“

„Dá. Víím, že jsem někdy nafoukaná a využívám slabosti kluků, ale nemůžu si pomoci. Je to hrozně návykové. Taková droga, kterou už ani nevnímám, ale pro svou kámošku bych se s ní porvala. Snažila bych se tu arogantní potvoru v sobě potlačit.“

Zavrňela jsem se blahem. *Přesně to byla ta Týna, kterou jsem měla ráda.*

„Sakra, Pavli“, dodala ještě a chytila mě za ramena. „Nikdy jsem takovou kámošku neměla! Na střední se všechny tak tvářily, ale do jedné mě pomlouvaly. Myslely si, že o tom nevím, ale nejsem padlá na hlavu. Až s tebou na vysoké mi došlo, že mám oporu.“

Její přiznání bylo skvělé, měla jsem radost, ale celá tahle situace začala přerůstat v sentiment. Dvě studentky, objímající se v pokoji ze dřeva, si navzájem přiznávaly, jaké boty udělaly. *Dost, hodila jsem všechno za hlavu. Je načase si užít zbytek léta.*

„Až se večer vrátíš z koupáku, rozvalíme se na houpačce a ugrilujeme hermelíny,“ plánovala jsem.

„Paráda. Uděláme si holčičí mejdan. Jen my dvě –“

„Milion hostů a Jeřábek v pozadí.“

Neudržely jsme se a vybuchly smíchy.

Když Týna odešla do práce, dala jsem si šlofika. Po šílené noci a bezesném ránu přišel vhod. Vstala jsem kolem poledne, zmátotřila se ve sprše a pochutnala si na Jaruncině bramboračce. Poté jsem se zajímala o její názor ohledně večerní grilovačky. Souhlasila. Dokonce ji rozvinula ve větší akci, kdy spotřebujeme krom plísňového sýra i zásoby přemnožené cukety.

Pomohla jsem jí s marinádou, nakrájela zeleninu na salát a nasolila cukety, aby před vložením na gril pustily vodu. Pak už mě v penzionu nic neudrželo.

Zamířila jsem k Dolskému mlýnu, když mě v polovině cesty napadla změna. Vytáhla jsem mobil, zapnula data a po patnáctiminutovém projíždění internetu našla to podstatné. Místo, kde měl stát Veroničin kříž. Naštěstí nebyl daleko.

Za moment jsem se ocitla na rozcestí, v jehož blízkosti se tyčila mohutná borovice. Kousek od ní, ve stínu a závětří, jsem ho uviděla. Středně velký kamenný kříž.

Posadila jsem se na lavičku a pozorovala místo Veroničina posledního výdechu. Duši mi naplnil prazvláštní pocit. Takové... elektrizující mravenčení.

„Tak ti nevím,“ prohodila jsem ke kříži, jako by u něj stála sama Veronika, „kdo to má těžší. Byla jsi krásná, měla milión nápadníků, ale doplatila na to. Já hezká nejsem, zato mám super kámošku. Akorát... o mě nikdo nestojí.“

Nová situace mi však nedopřála smutek. Zničehonic se zvedl vítr. Chladná, kvílivá meluzína, nesoucí mi k nohám lístky a větvičky od kříže. Bylo to tak nečekané a neuvěřitelně tajemné, až mi po zádech přeběhl mráz. Jako bych s kvílením zaslechla i dívčí chrapot: „*Ale stojíš.*“

Pak vítr zmizel a s ním i celá atmosféra.

Zbláznila jsem se. Začalo mi šplouchat na maják.

Chvíli jsem seděla bez hnutí, snažíc se zpracovat předchozí události, když mě najednou popadla nutkavá touha si kříž vyfotit. Nerozmýšlela jsem se dlouho, vytáhla mobil, nacvakala pár fotek a poslala je Honzovi. Bez předchozí reakce a odpovědi na jeho poslední zprávu v naší messengerové komunikaci přibýly dvě fotky kříže. Až po minutě mi došlo, co jsem vlastně udělala.

Jan: Veroničin kříž.

Přišla mi obratem odpověď.

Sakra! Chytla jsem se za hlavu. *Co to zase dělám?* Moje zbrkllost už se však nedala vzít zpět. Fotky odeslány, Honza na příjmu, čekající, co mu k tomu napíšu.

Já: Znáš příběh k tomuhle kříži?

Jan: Myslíš o Veroničině vraždě?

Já: Jo.

Jan: Něco se mi vybavuje. Myslím, že ji zabila žárlivá kamarádka... Proč se vlastně ptáš?

Ani mě nepřekvapil. Inteligence z něj doslova čísel a evidentně měl okolí Dolského mlýna v malíku. Zhluboka jsem se nadechla a s rozechvělými prsty odepsala.

Já: Přesně. Veroniku zavraždila kamarádka Franziska. Asi tomu neuvěříš, ale tahle historie zasahuje i do dnešních životů. Byla jsem toho svědkem.

Nedávalo to hlavu ani patu, ale po šestém přepsání jsem zmáčkla modrý trojúhelník a zprávu odeslala. Ať už byla jakákoli.

Jan: Vážně? A co se stalo? Zatím tomu moc nerozumím.

Ani nemůžeš, Honzo, zamračila jsem se.

Já: Je to na delší debatu, ale napadlo mě, že bych ti to pak ráda vyprávěla.

Jan: Super, budu se těšit. Něco, co bys mohla zakomponovat do seminárky?

Do háje! Tímhle směrem ne! Zaklela jsem v duchu. *Tak už se hergot rozhoupej a piš konkrétněji,* povzbuzovala jsem se. Nebylo to ale snadné.

Já: No, k seminárce ani ne, spíš taková historka k pobavení.

Nebo pláči?

Jan: Fajn ☺.

Já: Víš, jak jsi psal, že červenou zbožňuješ a trefila jsem se ti do vkusu?

Nastala odmlka. Díky třem tečkám, které znázorňovaly Honzovu odpověď, jsem pochopila, že mě napodobuje. Nejspíš nevěděl, co odepsat, proto text tisíckrát přepisoval. Nakonec přišlo výstižné *Ano*.

Je to tady. Nádech, výdech, hlavně necouvnout.

Já: Tvoje odpověď mě potěšila. Já totiž přišla na to, že mám... slabost pro medvědy. Možná jsem se zbláznila, ale je to tak.

A je to venku. Buď si bude myslet, že mi úplně přeskočilo, nebo to pochopí. Hypnotizovala jsem mobil v ruce.

Odpověď dorazila záhy.

Jan: Mám radost. Myslím, že se pak musíme sejít a o mém vkusu a tvé oblibě si promluvit. Kdy se vracíš?

Pochopil to!!! A chce se sejít! Hvězdy jsou mi nakloněny. Přepadla mě euforie. Nejraději bych hodila mobil do trávy, sedla k prvnímu ochotnému řidiči a dopravila se k tomuhle zvláštnímu doktorandovi.

Věděla jsem, že se pouštím na tenký led, flirtuji, i když zatím v šifrách, se svým vyučujícím, ale bylo mi to jedno. Cítila jsem štěstí. Ne pobláznění z Honzova vzhledu, ale pocit porozumění. A pak najednou slunce zaplavilo celou krajinu, stejně jako mé srdce, hřejivou nadějí.

Epilog

O rok později

Probudila jsem se do místnosti zalité sluncem a provoněné dřevem. Tmavé závěsy byly rozestřené, prostěradlo na druhé polovině postele zmuchlané a na nočním stolku hrneček s kávou a čerstvé pečivo.

Tohle je sen, zatetelila jsem se blahem. Na snídani do postele bych si hned zvykla.

Honza, vstupující do pokoje s talířkem ovoce, jako by mi četl myšlenky: „Jeřábkovi jsou úžasní. Vyslali mě za tebou se snídaní, ať si prý můžeš přispat. Nedivím se, že sis to tady zamilovala.“

Poděkovala jsem mu za donášku, strhla ho k sobě a odměnila polibkem. Nebránil se. Naopak se zavrtal ke mně do peřin, sevřel mě v objetí a hýčkal moje rty. Byla jsem zamilovaná až po uši.

Měli jsme za sebou celkem perný rok. Uvelebená na jeho statném hrudníku jsem vzpomínala na naše začátky.

Honza byl skvělý, zamilovala jsem se do něj už po pár schůzkách, o to horší bylo naše předstírání ve škole. V zimním semestru mu přidělili naši studijní skupinu na aplikovanou ekologii dvě a jakožto vyučující si ode mě musel držet odstup. Bylo to pracné. Pro oba.

Toužila jsem po něm, žárlila na jiné studentky, kterým pomáhal s učivem, a několikrát se dokonce přerekla. Ale zvládli jsme to. Do ledna zůstal náš vztah, s výjimkou Týny, pod pokličkou.

V letním semestru nám přálo štěstí. Vyfasovali jsme inženýrku Slabou a i přes její strohé vystupování jsem nemohla být šťastnější. Náš vztah konečně nabyl oficiálnosti a já s hrdostí kráčela s doktorandem Janem Prokopem s propletenými prsty.

„Klidně bych si to tady prodloužila,“ posteskla jsem si, zatímco mě hladil po vlasech.

„Vrátíme se sem příští léto.“

„Beru,“ nadchla jsem se příslibem nové dovolené, ale i štěstím, že se mnou počítá do budoucnosti.

„Takže dneska Dolský mlýn?“ zeptal se, i když jsme harmonogram stanovili už v pondělí. Ale líbilo se mi, jak je pečlivý.

Málokdy improvizoval, všechno dopředu promýšlel. A taky se zajímal o můj názor, byl pozorný a šlechetný. Zkrátka chlap k pohledání.

„Jasně, těším se na něj celý týden.“ V Bludičce jsme se ubytovali už před šesti dny, které patřily jiným výletům, dnešek však náležel objektu mé seminárky. Honza, přesně dle očekávání, znal České Švýcarsko dokonale a provedl mě jeho nejkrásnějšími místy. Loupežnickým hrádkem Šaunštejnem, malou Pravčickou bránou, Mariinou vyhlídkou nebo Pavlíniným údolím, a i když mě místa uhranula, dneška jsem se nemohla dočkat už od začátku.

Po snídani, tulení, hygieně a dalším tulení jsme se konečně vydali na cestu. Les mě, stejně jako před rokem, ovinul svou panensky čistou náručí a strmé schodiště k roklině mi znenadání připadalo jako schůdky k zámecké zahradě. Jen prince s princeznou jsme nahradili my dva.

Kamenice protékala svým korytem, návštěvníci přecházeli můstek tam a zpět a pískovcové skály odrážely sluneční svit. K tomu vůně jehličí, Honza po mém boku a nezapomenutelné vzpomínky. *Tohle místo je moje srdcovka.*

„Kde že jste to měli rozložené ty spacáky?“ zajímalo dlouhána vedle mě.

„Tady,“ došla jsem k místu, od kterého jsem si před rokem slibovala leccos. Romantiku doplněnou mírným strachem, vyznání lásky nebo milostné hrátky. Bohužel, nebo spíš naštěstí, k ničemu z toho nedošlo.

O Alešovi i zbylé partě jsem Honzovi řekla hned zkraje. Včetně soupeření s Týnou, příběhu Franzisky, díky němuž mě osvítilo, i náhlém nutkání mu napsat u Veroničina kříže. Honza moje vyprávění tehdy vyslechl a pochopil, ale především přislíbil, že pokud mu Aleš někdy zkříží cestu, rozbije mu ciferník. Nerozmlouvala jsem mu to.

„Závidím ti,“ procházel se po obvodu lesa. „Byl jsem v Českém Švýcarsku tolikrát, ale nikdy jsem u Dolského mlýna nepřespál. Asi to zavedu na příští exkurzi.“

„Opovaž se,“ vyslala jsem k němu ten nejnaštvanější výraz, který jsem svedla. „Stejně...“ zhluboka jsem se nadechla a usadila se do trávy s výhledem na zříceninu. „Víš, co je na Dolském mlýně nejlepší?“

„Schválně, nechám se podat,“ přisedl vedle a objal mě.

„Že nás dal dohromady.“

Chvilí mlčel a přemýšlel. Pak se podrbal ve vlasech a s mírně zdviženým obočím se zeptal: „Nebyl to spíš Veroničin kříž? Nebo Týna?“

„Ne,“ trvala jsem na svém. „Nikdy bych s Týnou nezačala soupeřit ani se s tak zvláštními myšlenkami k Veroničině kříži nedostala, kdyby mi jeden krásný mladý doktorand nezadal téma seminárky Dolský mlýn. Jako by už v tu chvíli bylo jasné, že skončíme spolu.“

Políbil mě.

„Tak krásný mladý doktorand říkáš,“ začervenal se a vpíjel se do mě pohledem. „Znám ho?“

Usmála jsem se, ale neodpověděla. Užívala jsem si obraz před sebou. Láskyplný výraz toho nejúžasnějšího chlapa pod sluncem s Dolským mlýnem v pozadí. A s jistotou věděla, že už ho nikdy nevymažu z paměti.

Díky ti, Franzisko...

– KONEC –

Teorie prvního polibku

Theresa Black

Kyblík zmrzliny

Přisedl si ke mně důvod, proč si nesmlouvat rande přes seznamku. A především proč od něj nemít nejmenší očekávání.

S Adamem jsme si padli do oka po několika zprávách. Byl sice o něco mladší, ale podle profilovky ani vyjadřování nevypadal na namachrovaného blbečka, který tráví všechny čas v posilovně a potřebuje o tom zpravit své fanyanky na sociálních sítích. Četl. To se mi hodně líbilo. Neznala jsem moc mužů, kteří by četli z vlastní vůle, a když, tak ne nic hlubšího než výsledky fotbalového zápasu, jenž předchozí den nestihli. Takže informace, že mám čest se čtenářem, můj zájem o zajištění nepopíratelně zvýšila. Ještě víc, když mi prozradil, že je fanouškem Tolstého. Že by spřízněná duše?

Psali jsme si necelý měsíc, než jsme se rozhodli sednout si spolu na kafe. Doposud jsem ten měsíc považovala za příjemně strávený. Často jsme si povídali. Dokonce se mu povedlo ze mě vytáhnout i některá má malá tajemství. Sám mi o sobě prozradil, že už to na seznamkách chvíli zkouší, ale neúspěšně. To mě mělo odradit, ale jelikož jsem byla tentýž případ, spíš mi to bylo sympatické. Dva nešťastníci, které nikdo nechce. Možná jsem na to koukala příliš pesimisticky, ale schůzka s ním uzavírala třetí desítku mých pokusů.

Tricet schůzek přes seznamku. A to jsem nepočítala náhodná setkání, kdy jsem se kupodivu někomu zalíbila, ani slepá rande přes kamarády a kolegy. Když jsem si to v hlavě zopakovala, nevěděla jsem, jestli bylo špatně něco se mnou, nebo s muži. Pravděpodobně s obojím.

Akvarista Dave vypadal slibně. Tricátník se zájmem o rybičky zněl neškodně a rozhodně ne jako někdo, za kým by se mi hnal dav fanynek, jakmile bychom se dali dohromady. David se ovšem ukázal jako podivín s vodními řasami za nehty, šmouhami od modré skalice a znepokojujícím tikem. Navíc bydlel v pokoji

podobném levnému podvodnímu světu – a pozor, stále spolu se svými rodiči!

Profesor Pepa, jenž přednášel etiku na fildě, se mi nejprve také zdál docela slibný. Chytrý muž, sice starší, ale poměrně elegantní a zajímavý. Krásně psal. Posílal mi úryvky ze svých prací, kterým jsem moc nerozuměla, a erotických básní, jimž jsem naproti tomu rozuměla dost dobře. Sice jsem nečekala velkou praktičnost v běžném životě, ale on mě dokonale překvapil: mou podprsenku se mu přes šaty povedlo rozepnout do osmi minut od chvíle, kdy jsme si podali ruce při seznámení.

Za zmínku určitě stojí i Liam. Jak jméno napovídá, dohoda jsem si rande s cizincem. Jeho lámaná čeština mě vážně bavila a on měl nejspíš stejné pocity ohledně mé angličtiny. Byl to gentleman, velmi milý člověk, který se vlastně pořád usmíval, a nejspíš bych s ním měla i další schůzku, kdyby si po hodině, kterou jsme spolu strávili v čajovně, neklekl a nezeptal se, zda si ho vezmu. Exotický Liam nebyl ani tak romantik, jako někdo, komu se rozhodně nechtělo domů. Můj osobní špion jménem Markéta mi později vyčmuchar, že jsem šla na schůzku s docela šikovným kapsářem, který se v Kanadě dostal i do televize jakožto prioritně hledaný. Respektive, vhodnější by nejspíš byl jiný termín, ale jak se říká tomu, kdo šacuje miliardáře?

A dnes Adam. Čerstvý maturant, kterému se povedlo dostat na ekonomku. Čtenář a milovník Tolstého. Docela pěkný podle profilovky, a i když mladší, měla jsem pocit, že půjde o serióznějšího nápadníka, než byli ti předchozí.

Ovšem namísto devatenáctiletého absolventa jsem najednou seděla naproti cvalíkovi, jemuž bylo minimálně dvakrát tolik.

Trhla jsem sebou, když se pokusil přehodit si nohu přes nohu a drbnul do skleněného stolku takovou silou, až mi rozlil kávu. Chvatně jsem popadla jeden z ubrousků a setřela loužičku, valící se k okraji. Zdeptaně jsem si povzdechla. Nasáklý ubrousek jsem zmuchlala v dlani, hodila jej do popelníku mezi námi a rozhodla se, že bude nejlepší, když se vypařím domů. Šance, že muž, kterého jsem čekala, dorazí, byla naprosto nulová a odmítala

jsem naivně doufat, že tento si ke mně sedl omylem nebo jen tak. I když i to už se mi stalo.

Než jsem se stihla zvednout nebo alespoň projevit své zaskočení, natáhl ke mně ruku s úmyslem si potrást. „Lenka, že?“

K mé smůle ano.

S nemalou dávkou přemáhání jsem jeho dlaň stiskla ve své. „Jo, Lenka,“ kývla jsem. „Adam?“

Souhlasně se zazubil a opřel se zpátky. Proutěné křeslo zanaříkalo a já neměla daleko od podobného projevu.

Ne že bych s falešnou profilovkou – a vším ostatním – nepočítala, ale po všech těch dalších nezdarech se stala tím posledním, čeho jsem se při randění přes seznamky obávala. Zjevně jsem dost chybovala. Tahle zkušenost dokonale přebila žádost o ruku od Liama i scénu, kterou mi ztropila manželka Karla, osamělého fotografa. Sice mi vadil úplně jiný vzhled, věková skupina a pravděpodobně i úroveň vzdělání, ale nejvíc mě štal fakt, že věřil, že by mu takový podvod mohl projít. Tvářil se vesele, prohlížel si mě a předstíral, že mě sem vůbec nepozval pod naprosto odlišnou identitou.

Nevěděla jsem, zda jsem naprčdnutá tolik, abych ani mluvit nemohla, nebo zda bych ho v tom neměla trochu vykoupat. Umírala jsem touhou zjistit, co by mi odpověděl na dotaz, proč se vydával za někoho jiného. Jestli mu to není třeba hloupé takhle podvádět nebo proč tvrdil, že je o polovinu mladší. Bohužel, prozatím jsem zvládla jen skřípat zuby.

„Já vím,“ začal, jako kdyby mi četl myšlenky, „že nevypadám úplně jako na té fotce ze seznamky.“

Chtěla jsem utrousit kousavou poznámku, že jsem si nestáčila všimnout, ale stále jsem zůstávala zaneprázdněna devastací své skloviny. Slabě a ne úplně příjemně jsem se uculila a dala mu tím najevo, ať pokračuje ve své obhajobě. Byla jsem zvědavá, co z něj vyleze.

Nervózně se zasmál a promnul si krk. „Hádám, že takový vzhled by tě asi moc nezaujal, že?“

Pokrčila jsem rameny, lokty se opřela o stůl a bradu si položila do dlaní. Trvala jsem na svém přesvědčení, že fyzická stránka

člověka není všechno, ale důležité místo určitě měla. Tím spíš, když o ní dotyčný lhal.

„Jinak v ničem moc rozdíl není, řekl bych,“ zachechtal se. „Přeci jsme si rozuměli. Středoškolák sice nejsem, ale to ti asi neva, hm?“

„Ne, to opravdu ne,“ souhlasila jsem. To, že přede mnou nese-děl maturant, mi opravdu vadilo nejméně.

Potěšeně se na mě podíval. „Bezva. A co že to děláš? Učitelku? Nikdy jsem neměl rád učitelky.“

Proč mě to nepřekvapilo?

„Vychovatelku. Volnočasové aktivity a tak,“ opravila jsem ho. „A co ty, když si neužíváš prázdnin a nechystáš se na ekonomku?“

„Jsem člen ostrahy. Nákupáky a podobně,“ pochválil se a ote-vřel nabídku dezertů. „Zrovna včera jsme volali policii kvůli šupákovi, co čorkoval v potravinách. Je to docela stresová práce, to ti povím, takže si sem tam trochu osladím život, když už na mě nikdo sladkej nečeká doma.“

Rádoby svůdně na mě mrknul a pak ukázal na fotku jedno-ho z dortů s tím, že vypadá moc dobře. Nepovedlo se mi potla-čit otřesení odporem. Můj společník však nic nezaregistroval a mlsně zkoumal další zákusky. Nemohla jsem uvěřit, že mě ten-to člověk zvládl přesvědčit, že je někým jiným.

„Jen můj syn, ale ten teda moc sladkej není,“ dodal. „Co se do-stal na vejšku, akorát se učí a stresuje, že ho vylejou hned v prv-ním semestru, a to prázdniny ještě skoro nezačly.“

Nadzvedla jsem obočí. „Takže to za něj ses vydával?“

„Už chápu.“ Zvedl ruce v obranném gestu. „Ty se zlobíš, že ne-přišel kulturista, ale normální chlap nad dvacet?“

„Vůbec ne,“ řekla jsem a položila si kabelku na stehna. „Já jen nemám ráda, když lidi lžou.“ Na odpověď jsem nečekala, vyhoupla se na nohy, poděkovala za dochvilnost – poměrně sarkastic-ky –, jelikož jeho zpoždění bylo tím jediným, co jsem dokázala překousnout, otočila se na patě a rázovala pryč.

Nevěděla jsem, zda mám být našťavaná, nebo se smát. Vážně se v tak velkém městě nemohl najít jediný chlap, který by se choval

alespoň trochu normálně a neměl už manželku? Vskutku, jediní, kteří za něco stáli, nosili na ruce prstýnek – dva si ho dokonce vůbec nesundali.

Rozpustila jsem si vlasy stažené gumičkou a vjela si do nich prsty, abych bolavé hlavě ulevila. Co jsem dělala špatně? Že bych měla tak vysoké nároky? Zatočila jsem do protější ulice a došla na zastávku tramvaje. Alespoň že jsem mohla čekat sama, v tichosti, bez společnosti loudilů peněz, či ještě hůř, zamilovaného páru. Vylovila jsem z tašky telefon a podívala se, jak moc velký zájem měla má kamarádka o dnešní schůzku. Věděla snad o každé, na niž jsem se vypravila, a po celou dobu mi posílala zprávy, aby měla přehled. Dnes k mému překvapení zůstala jen u jedné, v níž se ptala, zda vůbec přišel. Zjevně jsem byla prostě ztracený případ.

Tramvaj přijela na čas, alespoň nějaké pozitivum dnešního dne. Zatímco okolo mě ubíhaly zastávky, rozhodovala jsem se, zda se půjdu schovat domů a dnešní schůzku zajím čokoládovou zmrzlinou, nebo vystoupím o dvě stanice dříve a nechám Markétu, aby si utahovala z mého milostného života a pak mi zvedala náladu. Těžké dilemma.

Těsně před zavřením dveří tramvaje jsem se rozhodla pro kompromis, nacpat se zmrzlinou u ní, a protáhla se ven na ulici. V tomhle horku musel ledové osvěžení bezpochyby uvítat i člověk, který se nepotýkal s problémy v lásce.

Když jsem se do kadeřnictví nahrnula s dvěma kyblíky zmrzliny, Markétina zákaznice na mě koukala jako na blázna. Ne, že bych se jí divila. Během cesty a následné výpravy pro zmrzlinu jsem se stihla zpotit, takže se na mě lepila volná bílá košile, rozmazal se mi pro jednu udělaný make-up, a jelikož jsem se stihla pohádat s nějakým zmetkem, jenž si chtěl sáhnout na prosvítající spodní prádlo pod mou košilí, zůstal mi na obličeji sedět vražedný výraz.

Markéta chrochtla smíchy a podívala se na můj odraz v zrcadle. „Takže nepřišel, nebo jsi ho zabila?“

Obrátila jsem oči v sloup a s ledovými kbelíky přitisklými na hrudníku se svalila na pohovku pro čekající. Mnohem lepší.

Jakmile jsem trochu popadla dech, v rychlosti jsem jí sdělila, co se na terase kavárny vlastně stalo, načež mi podala lžičku a já se konečně mohla ochladit i zevnitř. Zákaznice s alobalem na hlavě se na mou svačinku závistivě podívala a pak nervózně okřikla mou kamarádku, že na odbarvení nemá celý den. Okatě jsem otočila oči v sloup a podala Markétě její kyblík.

„Co dělám špatně?“ zeptala jsem se, když si přisedla.

„Ty nic, vadný jsou chlapi,“ pokrčila rameny a převálila blok zmrzliny spodkem nahoru, aby mohla seškrabat rozpuštěnou část.

„Ne, vážně. Vždyť nemám ani tak vysoké nároky, ne?“

„Možná v tom je ten problém,“ zamyslela se. „Oni to nějak vy-cítí, a proto se na tebe lepí taková individua.“

„Vycítí to, protože jsem zaregistrovaná na seznamce?“ podivila jsem se. „To by se pak ale přes internet neseznámil nikdy nikdo.“

„Zkus inzerát v novinách,“ zašklebila se a zkontrolovala čas odbarvování.

„Nebo domluvené manželství,“ přitakala jsem ironicky.

„Nebo,“ kývla. „Hele, já si myslím, že musíš prostě jen víc hledat. Nebo to nech plavat. Randi jen pro zábavu, nic nečekej, koukej po vypatlancích z posilky a on si tě tvůj Romeo najde.“

Povzddechla jsem si. „Nevím. Já pekáč buchet umím ocenit akorát v troubě a s cukrem, tohle asi není nic pro mě.“

„Tak začni pokukovat po cukrářích.“

„To bych mohla,“ souhlasila jsem, i když opět ironicky. „Alespoň bych měla postaráno o jídlo.“

Markéta se uculila a vydala se umýt zákaznici hlavu. „Přesně. Jsem to vymyslela. Bez chyby. Navíc bude věčně od cukru, takže každá vaše pusa bude sladká.“

„To není úplně to, co od líbání očekávám,“ namítla jsem a znovu si svázala vlasy, aby se mi nelepily na krk.

„Jistě. Zem se musí zachvět, všichni ptáci i andělé se rozezpívají a v břiše se rozletí miliardy motýlků.“

„To ne, ale stejně je fajn mít z líbání kluka jiný pocit, než když ti dá babička pusu k narozeninám, ne?“

Markéta se na mě rozpustile usmála do zrcadla. „Ty při líbání myslíš na babičku?“

Na mé odpovědi ani moc nezáleželo. Ať už bych řekla ano, nebo ne, tak jako tak se jí povedlo všechny mé polibky zaškatulkovat do téměř bezcenných. Ne, že by tomu bylo jinak. Pravý polibek, jak jsem tomu mylně říkala a Markéta se mi za to posmívala, který ve mně vyvolal hlubší pocit než líbání oslavence na narozeninové párty, jsem zažila pouze se třemi muži. Zbytek testovaných neprošel.

Protočila jsem oči, jak nejotráveněji to šlo, a namísto odpovědi zavrtěla hlavou. Sundala jsem si nepohodlné lodičky, které jsem si vzala stejně jen kvůli zajíčkovi a vyvolání klamného dojmu, že mám dlouhé nohy, a pustila se zase do zmrzliny. Markéta na mě zůstala civět do zrcadla. Chvilí jsem myslela, že se zasekla, mám upatlanou pusu od čokolády, nebo mi dokonce povalování závidí, ale ona přemýšlela. Nebyla zrovna přemýšlivý typ. Obě spíš jdeme do všeho po hlavě a pak se nad tím možná trochu zamyslíme. Dostala jsem strach.

„Ano?“ připomněla jsem se jí, když se nadechla, ale pak pusu zase zavřela, naštvane nafoukla tváře a začala paní fénovat peroxidově blondaté vlasy.

„Nic,“ houkla přes otravný zvuk a mávla rukou na znamení, že mi to řekne potom.

Nervózně jsem se kousla do rtu. Mohla vymyslet cokoli od přespávačky s filmovou nocí po změnu pohlaví, aby mi přítel mohla dělat sama. Koutek rtů mi cukl vzhůru, když jsem si ji představila jako chlapa. Už takhle měla mužskou postavu, takže mi to nedalo moc práce.

Jakmile novopečená blondýnka zaplatila a odešla, Markéta skočila na pohovku vedle mě a nadšeně se na mě usmála. „Já mám nápad!“

„A já se bojím,“ přiznala jsem a položila prázdný kyblík od zmrzliny na zem. „Pokud ten tvůj báječný nápad ovšem netkví v alkoholismu jako novém životním stylu, pak bych asi nic nenařadila. Docela dlouho to zvažuju.“

„Nemůžeš přeci založit svůj život na chlastání,“ pokárala mě.

„Chlastání? Po dnešku a vlastně všech těch zkušenostech to můžu nazvat jediňe desinfekcí duše,“ zamumlala jsem.

„Víš co? Tak jo,“ řekla rozhodně. „Pěkně si užijeme, ty vypneš, ale jen pokud z toho uděláme dovču, ne životní styl.“

„Dovču? To si jako zaplatíme hotel, aby nás na čipový náramky mohli balit kluci v baru?“

Nedůvěřivě jsem se na ni zamračila a o několik vteřin později ten nápad shledala ne tak špatným. Sice by šlo o naprosté plýtvání penězi, ale byla to dobrá cesta, jak na víkend vypnout. Udělaly bychom ze sebe turistky hlavního města, jichž by se určitě ujal nějaká ochotná duše, která by si spočítala, že holky z dálky určitě nebudou mít od několika skleniček a případné společné noci očekávání vztahu. Už jsem chtěla skočit pro trička I LOVE PRAGUE na náměstí, když se Markéta rozchechtala.

„Ani náhodou, já už přeci jeden hotel zaplacený mám,“ vypršila se a svůdně pohodila svým ohonem, aby mě navnadila. Nechápatvě jsem si ji přeměřila pohledem a pokrčila rameny na znamení, ať pokračuje. „Vždyť jsem ti říkala, že nechci nechat propadnout ten zájezd. Ty ses na Benátky moc netvářila, ale nebylo by to přeci jen fajn?“

„Chceš jet do Benátek?“ Vyvalila jsem na ni oči a doufala, že si ze mě dělá srandu nebo má svůj plán hodně dobře promyšlený. Tušila jsem, že odpověď na obojí nebude negativní.

„Já pojedu. Dneska mám padla a pak devět dní volna. Co bych smrděla tady? Ty máš prázdniny. Nevidím nic špatného na tom vypadnout.“ Rozhodila rukama, jako kdyby to bylo nad slunce jasné.

Zhluboka jsem se nadechla, abych mozku dopřála trochu kyslíku a mohla racionálně uvažovat. „Takže se prostě sbalíme a pojedeme na dovolenou?“

„Proč ne?“

Položila mi hodně dobrou otázku. Ať jsem se snažila sebevíc, nemohla jsem přijít na jediný důvod, proč bychom neměly jet. Zvířata jsem neměla. Kytky taky ne. Můj byt by to beze mě určitě zvládl. A tím jsem shrnula zřejmě všechny své závazky.

„Asi to nebude úplně levný, co?“

Markéta protočila oči a smetla z podlahy ostříhané vlasy. „Vlastně to máš zadarmo. Erik to zaplatil komplet, když to pro nás objednával, takže tak. Já od tebe žádné peníze nechci, protože buďto pojedeme spolu, nebo musím sama, a já sama jet nechci. Navíc je to *ól inkluzív*, takže dle tvé libosti, klidně zůstaň celý týden ve společnosti baru.“

„To přeci nejde,“ namítla jsem.

„Co by nešlo? Keš skoro nepotřebuješ, max na nějaké suvenýrky nebo dýško pěknému barmanovi, zdravotní pojištění zvládneš během cesty na letiště a sbalit si na týden, to je otázka tak hodiny, ne?“ Rozhodně se přede mě postavila se smetákem v ruce a zatvářila se jako generál.

„Počkej,“ zarazila jsem se. „Letí se už dneska?“

„No jasně,“ mrkla na mě. „Takže se koukej rozhodnout pěkně rychle.“

Takže jsem se rozhodla. I rychle. O dvě hodiny později už jsme netrpělivě přeshlapovaly na letišti s malými batůžky na zádech, čekající na delegáta.

Mafie na útěku

Na letišti bylo ještě větší dusno než venku. Sice se už blížil večer, ale horko neustávalo ani v nejmenším.

Zůstala jsem sedět rozpláclá v plastové židličce, na jejíž hladký povrch se mi protivně lepila stehna, a nadávala na nedostačující výkon klimatizace. Roztáhla jsem nohy od sebe jako prostitutka na začátku směny a doufala, že co nejméně tření mě alespoň trochu ochladí. Nemohla jsem se dočkat, až se Markéta vrátí s vychlazeným pitím z automatu. Měla jsem pocit, že na druhou stranu haly odešla snad před celou věčností. Nejdelsí dvě minuty mého života.

Začala jsem se ovívat jedním z magazínů, které nám údajně měly zkrátit čekání, a jakmile se kamarádka vrátila s orosenými lahvemi sodovky, pokusila jsem se ochladit i těmi. Nejdřív jsem polovinu ze své vypila a následně si studený plast přitiskla na krk. Lepší. Ale ne na dlouho.

Markéta krátce zavrtěla hlavou a své pití si uklidila do batohu. „Vypadáš hrozně.“

„Cítím se tak,“ přiznala jsem. „Nevím, jestli budu mít dřív průjem, nebo se pozvracím. S mým štěstím oboje najednou.“

„Tak u toho bych být nechtěla,“ rozpustile nakrčila nos.

„To jsme dvě.“

„Tak bumbej, udělá se ti líp.“

Zakroutila jsem hlavou, ale poslechla ji.

Markéta si dřepa vedle mě a píchla mě do stehna umělým nehtem. „Dej ty nohy k sobě, jako dáma trochu, jo?“

„Vždyť mám kraťasy.“

„To je jedno,“ okřikla mě. „Jedeme na dovču, ne na swingers party.“

Povzdechla jsem si. „Trochu začínám pochybovat, že to byl dobrý nápad, víš? Je mi vážně pěkně blbě. Myslím, že mám i teplotu.“

Markéta mi starostlivě položila dlaň na čelo, a jakmile zjistila, že žádnou zvýšenou teplotu nemám, káravě se na mě podívala. „To bude jen cestovní horečka. To není nic hrozného. Prostě se zkus uklidnit.“

„Tobě se to lehko řekne, ty jsi na tyhle hurá akce zvyklá,“ řekla jsem a chytla se za bolavé břicho.

„Lenko, jedeme do Benátek do hotelu, jasný? Nečeká nás výprava na severní pól, kde budeme nocovat mezi ledními medvědy, tak přestaň stresovat.“

Zhluboka jsem se nadechla a krátce kývla. Měla pravdu. Musela jsem myslet pozitivně a přebít toho pesimistu uvnitř sebe. Do Benátek jsem se vždycky chtěla podívat, teď jsem je měla na dosah. Markétin bývalý pro ně vybral krásný hotel, zajistil skvělé ubytování se vším všudy, na tom se taky nemohlo nic pokazit. Počasí jsem kontrolovala už několikrát, zřejmě nám štěstí přálo a všechny dny měly být krásně slunečné, a i kdyby ne, byla tu stále hromada možností, jak si dovolenou užít i tak.

Přehodila jsem si nohu přes nohu, upravila látku kraťasů a ještě jednou se napila. Tentokrát se mi skutečně udělalo líp.

Markéta mě ještě několik minut utěšovala a pak vytáhla telefon, aby mi ukázala, kam všude se hodlá podívat. Docela mě zarazilo, že měla v plánu omrknout většinu památek, a ne jen obcházet stánky se suvenýry. Nicméně i ty tvořily podstatnou část jejího seznamu.

„Myslíš, že se dá dostat i do Mostu vzdechů?“ zeptala se po chvilce hledání na internetu. „Možná jsem slepá, ale já nevidím jediné slovo o tom, že by ho někdo navštívil i uvnitř.“

„To nevím, ale tebe tam nepustím tak jako tak,“ zašklebila jsem se. „Je mi naprosto jasné, jaké poznámky by z tebe padaly.“

Markéta zvedla obočí. „Hodláš zpochybňovat, při jakých příležitostech odsouzení vzdychali?“

„To ty.“

„Stejně by mi nikdo nerozuměl,“ klidně pokrčila rameny a k Mostu nářků si napsala do poznámek dva otazníky, aby se na něj pak mohla delegáta přeptat.

„Kromě českých turistů,“ namítla jsem.

„Fajn, fajn!“ Zvedla ruce v obranném gestu. „Žádné nemravné poznámky k architektuře, chápu.“

„Paráda.“

Markéta si něco zamumlala pro sebe a pak vyskočila ze židle, jako kdyby od ní dostala ránu, a rozhlédla se po hale. „Vážně by mě zajímalo, kde se ten delegát courá,“ broukla nespokojeně a podívala se na čas v telefonu. „Za půl hodiny máme letět.“

„A má tu být? Delegát většinou čeká na místě.“

„Jo, má letět s námi. Tři dny zpátky mi to psala cestovka v e-mailu.“

„Aha. Tak to už by tu asi měl vážně být,“ souhlasila jsem a taky se rozhlédla po hale, zda se někde nevytvořil hlouček cestujících, který by našeho delegáta schovával. Nosí delegát nějaké znamení jako průvodce? Představa, že tu bude někdo mávat červeným slunečníkem, mi přišla vážně absurdní.

„Že by to byl ten chlap s cedulí s logem cestovky a nápisem Benátky?“ schválně se zeptala hloupě a ukázala na muže

skutečně zavaleného skupinou turistů. Netrpělivě se rozhlížel – podobně jako my dvě ještě před půl minutou – a já měla nepřijemný pocit, že se čeká právě na nás. No, jak jinak.

„Určitá pravděpodobnost tu je,“ řekla jsem otráveně a sehnula se pro batoh.

Markéta udělala totéž, hodily jsme si zavazadla na záda a vydaly se vstříc trapnému zpoždění.

„Já nevím, tak jsme slepý, nebo blbý?“

Moje kamarádka obrátila oči v sloup. „Zlato, já se bojím, že to druhý.“

„Nebo oboje.“

„Nebo,“ kývla a hrdě se před delegáta postavila s omluvou za pozdní příchod. Že byla zácpa. Vybrala sice dost uvěřitelnou lež, ale to bychom se tu nesměly doteď povalovat na židlích, nadávat na jeho nedochvilnost a samozřejmě mu stát přímo ve výhledu. Podle jeho pobaveného výrazu jsem se trefila a on dobře věděl, že jsme žádný problém s dopravou neměly. Krátce kývl a odškrtl si Markétino jméno.

„Vy, hádám, nebudete Erik Jindřiška,“ podíval se mým směrem a mně se udělalo zle, že kvůli zapsaným jménům nebudu moci jet.

„To je kamarádka. Erik Jindřiška si dovolenou rozmyslel,“ vložila se do toho Markéta a podívala se do seznamu sama. „Stejně je všechno psané na moje jméno a letenku má na sebe, tak to není problém, ne?“

Delegát zakroutil hlavou. „Ne. Vlastně je to skoro stejně časté, jako že přijdou původně registrované osoby.“

„Tolik k trvanlivosti dnešních vztahů,“ dodala jsem, načež se na mě má kamarádka přísně podívala. Zjevně tahle kousavá poznámka kousla až moc. Snad mě tady nakonec nebude chtít nechat?

„To mi povídejte,“ uculil se a pak mě požádal o občanku a telefonní číslo. Prý, ať to má všechno v cajku. Kdyby náhodou. A že já s nějakou náhodou v podobě ztracení v těsných uličkách města nebo spadnutí z gondoly do kanálu vážně počítala.

Jakmile jsme měli za sebou menší administrativu a byli poučeni o odbavení i přepravě letadlem, vydali jsme se za ním, jako školáčky, k terminálům. Jen jsem se modlila, ať mi Markéta neřekne, že nechala svou letenku na botníku. K dnešní rozřkanosti nás obou by její zapomenutí dokonale pasovalo. Naštěstí ji hned vzápětí vyndala z peněženky, takže jsem se mohla přestat strachovat.

Přestože jsem nebyla fanoušek piercingů a žádné jiné kovy jsem na sobě neměla, dotkl se mě závan nervozity, že určitě začnu pítat a přidělám si nějaký problém, aniž bych stihla vycestovat. Kontrolou jsme k mému překvapení prošli bez úhony. Tedy kromě jedné zmatené blondýnky, která nejprve chtěla projít s telefonem v ruce a následně zapomněla na svazek klíčů v kalhotách. Markéta si okatě postěžovala na její zdržování a delegát stejně neskrývané protočil oči.

„Stejně je fajn, že jedeme takhle nalahko,“ pochvalovala si, když jsme čekali na kontrolu letenek a puštění do tubusu spojujícího halu s letadlem. Tuhle část jsem ze samotného letu vždy měla nejraději. „Máme všechno u sebe pěkně v batohu, nemusíme řešit ztrátu kufru –“

Skočila jsem jí do řeči. „Možná tak cizího.“

„Na cizí kufr kašlu,“ odbyla mě rychle a plácla letenkou přes rameno. „Taky se s nimi nebudeme tahat do autobusu a pak v hotelu prostě jen naklušeme do pokoje, vysypeme obsah bágů na zem a budeme mít vybaleno.“

„To můžeš i kufr,“ namítla jsem.

„Přestaň mi to kazit.“

Zvedla jsem ruce v obranném gestu. „Já jsem taky pro batohy. Až na vybalování se s tebou ve všem shoduju.“

„Navíc vypadáme jako nezávislé turistky, a ne barbíny, které potřebují táhnout celou svoji skříň s sebou,“ dodala spokojeně, mrkla na mě a letuše podala letenku. Slečna za námi něco nesouhlasně zabrbkala, jelikož se slova mé kamarádky příliš dobře podobala její situaci. Před odbavením jí dělaly společnost dva kufry, a jak Markéta později prohlásila, nejspíš její společností

po celý týden zůstanou – dle velmi příjemného výrazu, jenž nasadila, možná i jedinou.

„Silný nezávislý ženy,“ přitakala jsem a ukázala svou letenku.

„Tak tak,“ kývla, když mě letuška pustila za ní, a nastavila pěst, abychom si mohly ťuknout.

My vážně letíme do Benátek na dovolenou!

Zabraly jsme svá místa, já jsem dostala to u okna, abych při odletu mohla pozorovat, jak se naše krásné hlavní město zmenšuje, a nenápadně jsem se rozhlédla, kdo všechno s námi letí. Nedokázala jsem se zbavit pocitu, že Markéta počítala s tím, že se pokusí nabalit si nějakého kolegu turistu. A tohle letadlo bylo v podstatě obsazené jen námi, členy zájezdu. Někde vzadu jsem zahlédla i stařícký pár vyzbrojený francouzskými holemi, který nejspíš letěl na vlastní pěst.

Markéta si zapnula pás a zatetelila se. „Já se těším jako malý děcko.“

„To je dobře.“

„Si piš,“ kývla. „Sluníčko, moře, stánky s krámy, kterým nezvládnout odolat, a samozřejmě Italové.“

„K čemu ti? Stejně si žádného domů nevezmeš,“ divila jsem se.

Pokrčila rameny. „Nikdy nevíš. Z Čechů zatím moc nadšená nejsem.“

„To ani já, a stejně nepřemýšlím, že si nacpu do batohu nějakého chlapa z dovolené.“

„Budeme žít tam,“ zašklebila se.

Pobaveně jsem nadzvedla obočí. „Ty a nový jazyk? Jestli se mě chceš zbavit, nemusíš se vdát do jiné země.“

„Jezdila bys za mnou.“

„Každý víkend,“ přitakala jsem ironicky a připoutala se také.

Markéta mi odpovědět nestihla, jelikož si delegát půjčil od letušky mikrofon a začal nás seznamovat s plánem po přistání a dopravou na ubytování. Z letiště Marco Polo jsme se měli do hotelu dostat po vodě na vaporettu. Nebyla jsem si jistá, zda bych více neuvítala normální autobus, protože má únava po nevydařené schůzce, horkém dni a neplánovaném startu na dovo-

lenou s mou šikovností a vodou všude kolem nešla dohromady. Markéta můj strach ani při nejmenším nesdílela a byla naprosto nadšená, že se projedeme už dneska, a ne až další dny, kdy se s cizím jazykem, městem a úplně vším budeme muset poprat víceméně samy.

Dozvěděla jsem se, že tato cesta je započítána v ceně zájezdu a lístky nám delegát rozdá před nástupem na vaporetti, za což jsem byla neuvěřitelně ráda. Nestihla jsem si totiž vyměnit žádné peníze a nechtěla muset na letišti narychlo hledat bankomat s cizím jazykem, který by mě z této lapálie dostal. Navíc jsem měla tušení, že bych to při svém štěstí a orientaci ani nestihla.

Delegát nám řekl ještě několik málo už ne tak podstatných informací a rozhodl se nás obejít se svou vizitkou, kdyby se prý náhodou něco stalo nebo se někdo stejně šikovný jako já zvládl z letiště k lodi ztratit.

„Proč mám pocit, že ta poslední věta pasuje přesně na tebe? Prej ‚slabší v orientaci‘“, chrochtla Markéta a plácla mě do stehna, aby tím umocnila, jak moc se na můj účet baví.

„Protože pasuje,“ souhlasila jsem. „Zatímco já budu někde ztracená porovnávat mapu ze suvenýrů a navigaci, ty budeš popíjet víno s nějakým casanovou a vůbec si na mě nevzpomeneš.“

Nasadila jsem dotčený výraz a teatrálně si položila dlaň na čelo.

Markéta se škodolibě zaksichtila. „Tak to abych se ti omluvila už teď, ne?“

„Nebo bys mohla nechat chlapy chlapama a věnovat se mně, přesně jak si mi slibovala,“ popíchla jsem ji. „Jinak jsi vážně mohla jet sama.“

„Ale klídek, Leni. Já přeci zvládnou obojí.“

„Paráda,“ zakroutila jsem hlavou.

„Buď v klidu, rande ze seznamky málokdy nějak dopadnou – já to zkoušela taky. Tvůj Romeo na tebe někde určitě čeká,“ dodala přesvědčeně.

Nad jejími rameny se zasmál náš delegát, podal nám své vizitky a pokračoval k dalším cestujícím. Zmateně jsme se na sebe koukly.

„Čemu se jako smál?“ zeptala se zaskočeně kamarádka a kontakt na něj schovala se slovy, že ho stejně nebude potřebovat.

„Možná něco slyšel.“

Markétin čin jsem napodobila a kartičku si bez jediného pohledu na její obsah založila do peněženky. Pro případ nouze.

„No stejně. Co se má našim milostným trablím co smát?“ pokračovala naoko uraženě. „Vždyť na tom nemůže být o moc lépe. S těmi delšími vlasy, kšiltem a slunečními brýlemi vypadá jako člen sicilské mafie na útěku.“

„Už mu chybí jen tričko, že miluje nějaké město, nebo batikovaná košile,“ přitakala jsem a sjela ho zezadu pohledem, abych si mohla potvrdit, že její slova docela seděla.

„A ještě žabky. Na ty sandály nemůžu nic říct, sama bych je nosila,“ mlaskla Markéta a vyklonila se do uličky, aby si jeho obuv mohla ještě rychle prohlédnout. Když se narovнала zpátky, šeptem mi sdělila, že už si rodinka v řadě před námi stihla vybalit řízky. Vzápětí zavoněly a já své kamarádce přiznala, že bych vlašným řízkem taky nepohrdla.

„Dej pokoj. Za dvě hodiny budeme v hotelu, vybalíme a pak skočíme omrknout nějakou restauraci.“

„Pravou italskou pizzu?“

„Že váháš,“ uculila se. „Nebo nějaké těstoviny, salát... co já vím?“

S vidinou dobré večeře jsem se cítila zase o něco klidnější. Možná za všechn můj strach mohl hlad. Dopoledne jsem se rozhodla držet půst kvůli nervozitě ze schůzky s Adamem a potom jsem měla napilno s balením a cestou na letiště. Naivně jsem zadoufala, že nám během cesty nabídnou alespoň nějaký menší dezert. Nedočkala jsem se, nicméně let uběhl rychle a já nad svým prázdným žaludkem neměla moc času přemýšlet. Jakmile jsme se ocitli ve vzduchu, Markéta zapnula telefon, připojila se na wifi letadla a začala hledat fešné pánské sandály. To jí ovšem nevydrželo moc dlouho, a tak se vrátila k plánování následujícího týdne, čehož jsem se se zájmem účastnila i já.

„Nějakou tu masku si domů přivezu,“ oznámila mi rozhodně, když v tipech, na co se v Benátkách podívat, našla zmínku o slavném karnevalu.

„To jsme dvě. Jsou strašně krásný.“

„Přesně,“ souhlasila okamžitě. „Akorát nevím, zda si zvládnou vybrat jednu, nebo budu chtít od každého druhu nějakou.“

„Těžká volba,“ zašklebila jsem se. „Já chci najít hezkou doktora moru a budu spokojená.“

„Koho čeho?“

„Doktora moru. To jsou ty s dlouhým zobákem.“

Markéta obrátila oči v sloup. „To je morbidní.“

„Historické.“

„Ne, morbidní je, že ji chceš.“

„Jsou krásné, neotřelé. Škrabošky a ty panenkovské masky jsou všude,“ pokrčila jsem rameny a zadoufala, že v té záplavě stánků a obchůdků, jíž se Benátky na většině fotek chlubily, najdu nějakou vážně pěknou.

„Panenkovské... Já nevím, mně se zdají romantické. Krásně sedí do celého města a má to takový pěkný nádech letní romantárny. Ale určitě ne ty, které se kdysi používaly jako ochrana před morem.“

„Ony zrovna romantické nejsou ani ty ostatní,“ namítla jsem.

„Eh, fajn. Nebudeme to raději řešit, stejně na romantiku máme každá jiný pohled. Já ráda ty kýče – prstýnek v šampaňském, západy slunce, spousty svíček a vína, dlouhé pohledy do očí, nebo růžové masky z Benátek, které si dám nad televizi. Ty máš jasno po jediné puse...“ Pokrčila rameny a pak se na mě zpod umělých řas zadívala.

„Taky sem tam nepohrdnu nějakým kýčovitým romantickým gestem, ale tak k čemu s někým ztrácet čas, když ani z jeho políbení nemáš ten správný pocit?“

Markéta se na mě se zájmem podívala. „A jaký pocit, prosím tě, je ten správný?“

Na okamžik jsem se zarazila a přemýšlela, zda mám odpovídat. Byl to tak trochu chyták.

„Jak jsem říkala odpoledne, každý pozitivní, který je silnější než pusa od babičky,“ řekla jsem. „Aby to prostě nebyl dotek jako jiný. Dost rychle tím zjistíš, zda tě dotýčný vzrušuje – nejen fyzicky – a pokud ne, k čemu být s takovým člověkem? Bez té náklonnosti to prostě nejde.“

„Tahle teorie je dost praštná. Nemůžeš přeci celý vztah shrnout jedním polibkem. Ti dva se vyvíjejí, poznávají, stejně tak i pocit z líbání. U delšího vztahu taky nemáš ze všech polibků motýlky v břiše a tyhle kraviny. Stane se z nich rutina, ale jiné s tebou zase zamávají jako nikdy dřív.“

„Jasně,“ kývla jsem. „Tomu já rozumím. Ale když dotýcného líbáš, musí to vyvolat hlubší pocit, než ,líbám pěkného chlapa‘, nemyslíš?“

„Ne.“

„Tak jinak. Pokud nic necítím na začátku, jaká je šance, že spolu vydržíme zevšednění, rutinu a tak? Žádný. Něco tam prostě musí být už od začátku.“

„Blbost,“ shrnula má slova Markéta. „Vůbec nepracuješ s vývojem situace, citů nebo pohledem na toho muže. Ty to vidíš tak, že se ta náklonnost bude jen otupovat, ale ne, že si nějakou musíte vytvořit.“

Nesouhlasně jsem zakroutila hlavou. „Ne, s tím samozřejmě počítám, ale musí tu být nějaké základy, na kterých můžeme stavět.“

„Tohle nemá cenu. Já ti to vysvětlím u vína a hlavně, až budu mít trochu více energie a méně strachu z havárie letadla.“ Těmi to slovy ukončila naši debatu a natáhla se pro sáček na zvracení. Nabrala olivově zelený nádech v obličeji a s každým klesajícím metrem zmučeně koulela očima.

Na letišti Marco Polo jsme měly podstatně více času než ostatní, jelikož jsme nemusely čekat, než k nám po pásu přijedou kufry. Rozhodly jsme se na zbytek výpravy počkat venku, jelikož na Markétu zde bylo příliš mnoho lidí, kteří do nás neustále naráželi, a já se nemohla dočkat, až ucítím sláný večerní vzduch a dovoňkovou atmosféru. Jakmile jsme vylezly před letiště, obou výše

zmíněných tužeb se mi okamžitě dostalo. Mořská příchut' vzduchu mě probrala z únavy z letu a dokázala, že se mi poslední čtyři hodiny vůbec nezdály a že jsme opravdu přiletěly do Benátek. Výhled na blízké moře tomu taky dost pomohl.

Plavat se zde sice nesmělo, ale zanedlouho se k nám přidal i zbytek zájezdu a vydali jsme se na loď, která sama o sobě představovala dost pěkný zážitek. Všichni jsme se jako malí nahrnuli k zábradlí a sledovali utíkající nazelenalou vodní hladinu pod námi. Neubránila jsem se vyprsknutí smíchu, když jsem zaslechla nadávky muže opodál, jemuž do moře spadly brýle. O chvíli později jsem se zastyděla, jelikož zřejmě nešlo jen o sluneční, ale dioptrické. Nežůstaly jsme výjimkou a stejně jako ostatní vytáhly telefony, abychom si mohly první chvíle zdokumentovat. Markéta mi neustále něco nadšeně ukazovala a já, zaneprázdněna hlídáním mobilu, aby také neskončil na dně, ji sotva stíhala sledovat.

S příjezdem k centru se její ukazování ještě znásobilo a stejně tak cvakání foťáků. Vzpomněla jsem si, jak jsme si utahovaly z obdivovatelů orloje, a najednou jsme byly úplně stejné jako návštěvníci Prahy, kterým úžasem padala dolní čelist.

Minuly jsme několik odboček do kanálů nahrazujících ulice a já jsem se pevně rozhodla, že si projíždku na gondole nesmíme nechat utéct. Všechna ta zákoutí vypadala krásně a já jsem si jejich prohlídku nehodlala nechat upřít. Každý pohled na mě působil doslova kouzelně a díky vši té vodě, architektuře v ní, a dokonce i rozvěšenému prádlu nad okny, jako z jiného světa. Nadšeně jsem nastavila obličej slanému větru.

Do hotelu jsme dorazili téměř se setměním. Večerní atmosféra mě nabádala k okamžitému obhlédnutí okolí i za cenu, že nedostanu slíbenou pizzu. Delegát nám ochotně pomohl vyřídit všechny dokumenty na recepci – jelikož jsme ani jedna italsky neuměla a naše angličtina na tom byla obdobně, moc na výběr neměl –, všem nám připomněl, že kontakt na něj máme, a se slovem „Arrivederci“ odešel do svého pokoje.

Uděly jsme totéž. Ten náš se nacházel v posledním patře, ale vzhledem k velikosti hotelu jej nebylo vůbec těžké najít.

Kývnutím jsme pozdravily rodinku Asiatů, jež s námi sdílela patro, a zapadly do dveří s číslem našeho pokoje.

Bez většího prohlížení ubytování jsem vrazila do ložnice, dřepala si na postel a – přesně jak Markéta plánovala – vysypala oblečení z batohu na podlahu. Vážně jsem toužila po rychlé sprše a nezpoceném oblečení.

„To bereš nějak hopem, ne?“ uculila se ode dveří.

„Si piš. Benátky prý nejsou moc noční město, tak z nich chci ještě dneska něco vidět.“

„Určitě najdeme i podnik, co má otevřeno déle jak do deseti,“ mávla rukou a svůj batoh vysypala taky.

„Stejně, prostě to chci rychle omrknout,“ pokrčila jsem rameny a rozhodla se uložit si číslo na delegáta. Kdybychom se v nočních uličkách přeci jen zatoulaly.

„Tak šup, taky se chci umýt,“ popohnala mě Markéta zatleskáním. „Večeře v hotelu je už ode dneška?“

„Měla by, nevím. Já chci tu pizzu,“ řekla jsem a při pohledu na vizitku se zarazila. „Markét? Víš, jak ses v letadle rozčilovala, že se delegát smál našim milostným životům?“

„Jak jsem říkala, že si tě tvůj Romeo najde, a jeho to mohlo strhat? No, vím. Proč?“

„Protože on se vážně jmenuje Romeo.“

Romeo

Večeře v podobě švédského stolu v hotelu sice zněla dost lákavě, ale pizze právě vytažené z pece a následně spořádané na balkonku v jedné z méně turisty zavalených uliček se nemohla rovnat ani v nejmenším. Těžký vzduch letního večera mě příjemně šimral v nose a já jsem si neuměla představit, že bychom dnešek mohly zakončit lépe. Markétě na rtech pohrával úsměv, střídající se s občasným protočením očí nad tím, že jsem nechávala suché okraje, a každých pár minut mi kladla na srdce, že se tady musíme zastavit ještě alespoň jednou. Jako zakončení naší dovči by to prý bylo nejlepší.

Následující den jsme vstaly se sluníčkem. Nic takového jsem sice v plánu neměla, ale poflakování jsem se věnovala celé prázdniny a tady mi to připadalo jako mrhání časem. Dokonce i moje kamarádka vylezla z peřin celkem ochotně a namísto pozdravu mi vyjmenovala, co za suvenýry budeme shánět. Tolik k její touze obhlédnout co nejvíce památek.

Ranní Benátky na mě působily dočista jinak. Po chodnících se válel zbytek nočního chladku, prodavači teprve začínali rozkládat stánky a celé město až na racky s Markétou zůstávalo tiiché. Loudaly jsme se po nábřeží, abychom si prohlédly zaparkované gondoly a trochu si zmapovaly okolí hotelu, než tam nebudeme k hnutí.

Vyndala jsem si z batohu další croissant se sýrem a s chutí se do něj zakousla. Musela jsem uznat, že nabrat si snídani s sebou byl vážně dobrý nápad.

Markéta mi s plnou pusou a očima přišpendlenýma k displeji telefonu líčila, kde co je, za jak dlouho tam dorazíme a že během chvíle se všechny stánky otevřou, načež dostaneme možnost se probrat zbožím bez milionu dalších turistů. Bohužel jsme nepočítaly s tím, že podobný nápad dostane půlka návštěvníků Benátek a celé město se do hodiny promění v hlučné mraveniště.

„Proč lidi na dovolené neodpočívají, ale potřebují už po ránu vymetat?“ zeptala jsem se u vchodu do kamenného krámků s muránským sklem. „A neříkej, že jsme stejný.“

„Ale odpočívají. Tohle je jen zlomek. Počkej si, až se vyhájí zbytek. Děláš, jako kdybys nevěděla, jaký nával je na Staromáku,“ zašklebila se a zatáhla mě za ruku směrem k podniku, kde právě číšník vytáhl stojan s reklamou na zmrzlinu.

„Potřebuješ se zapatlat hned z rána?“

„Potřebuji ochutnat pravou italskou zmrzlinu. Rozhodla jsem se, že zkusím alespoň jeden kopeček z každého –“

„Mám strach, že se nedoplatíš,“ pousmála jsem se nad jejím předsevzetím a zapnula překladač, abych zjistila, jak se italsky řekne pomeranč. Pomerančovou zmrzlinu jsem měla vždycky nejraději.

Markéta mávla rukou a přiskočila k pultu, aby si mohla vybrat. Následovala jsem ji s úmyslem si také prohlédnout tu spoustu nedotčených a krásně naaranžovaných vaniček, a ještě než jsem dostala svůj kornoutek, tričko její kamarádky zdobil jahodový flek. Škodolibě jsem se uculila.

Jak jsem předpokládala, nezůstalo jen u toho. Dalších pár příchutí se taky hrdě přihlásilo o své místo na bílé látce, a když jsme se rozhodly nechat propadnout oběd v hotelu a vyzkoušet jednu z místech specialit, scartosso – krevety s kalamáry v kornoutu –, na tričko se dostalo i to.

„Pf, vždyť to vypadá stejně jako novodobé umění,“ řekla Markéta s klidem a prohlédla si pocintaný svršek. „Uvidíš, ještě tu budu strašně cool a vůbec ne tele, co se ani neumí najíst.“

Svým způsobem měla pravdu. Fleky nikoho nezajímaly, a hned co dojedla, jeden Ital jí poslal vzdušný polibek a řekl něco bella. Po chvíli dohadování s překladačem jsme zjistily, že šlo nejspíš o kompliment. A nezůstalo u jednoho. Možná se zde fleky od jídla považovaly za symbol krásy nebo se prostě má kamarádka líbila opravdu každému. Dokonce se jí i podařilo prodavače šátků přemluvit, aby nám dal jeden grátis. I když vzhledem k tomu, co všechno u něj koupila, to pro něj zase taková oběť být nemohla. Jeden si hned namotala okolo krku, aby alespoň některé zbytky jídla zakryla, a další dva dlouho porovnávala a přemýšlela, který si nechá a který dostane její mamka. Následně je nacpala do nové látkové tašky a zatáhla mě ke stánku s Le Furlane.

Sice jsem se nepovažovala za člověka, který si hned první den nakoupí suvenýry, ale botky gondoliérů vypadaly krásně, a ještě k tomu byly pohodlné. Navíc se hodila záloha, kdyby se mi rozlepily sandály, které už teď měly na kahánku.

Abychom nezůstaly jen u nakupování, rozhodly jsme se protlačit do baziliky svatého Marca, k níž nás dovedlo Markétino předsevzetí, že ochutná zmrzlinu z každého podniku, jenž potkáme. Za jejího spokojeného mlaskání jsem si připadala jako v pohádce o Jeníčkovi a Mařence. Jen jsme se posunuly od drobečků na cestě ke zmrzlině pod markýzami.

Ve tři odpoledne mi sdělila, že už zvládla spořádat sedmnáct kopečků. Docela jsem se divila, že po takové náloži měla ještě vůli chodit. K večeru jich přibýlo o jedenáct více a při návratu do hotelu konečně přiznala, že to s ochutnáváním malinko přehnal. A taky že musí najít bankomat, jelikož ji tolik zmrzliny stálo víc než ostatní suvenýry, které si stihla koupit.

Na večeri jsem šla sama. Markéta byla toho názoru, že pokud do sebe dostane ještě něco, určitě se pozvrací, a takový zážitek jsme si obě hodlaly odpustit. Navíc jsem měla tušení, že usnula, jakmile se za mnou zavřely dveře od pokoje. Sama jsem se do jídelny jen tak tak doplazila a stálo mě velké přemáhání nepostěžovat si prázdné židli naproti, jak moc mě bolí nohy. V tichosti jsem se začala přehrabovat ve špagetách s mořskými plody a namísto nějakých vážných filozofických témat jsem hádala, co se mi to sakra válí na talíři. Stoprocentně jistá jsem si byla akorát u těch těstovin a rajčete.

„Smím si přisednout?“ ozvalo se nade mnou spolu se zaklepáním na mé rameno. Trhla jsem sebou a zvedla hlavu, abych zjistila, kdo stál o mou společnost. Nebo spíš volné místo. To se mi jevilo jako pravděpodobnější.

Delegát se na mě mile usmál a moje mlčení zjevně považoval za souhlas, tudíž místo naproti obsadil. „Jak vám chutná?“

Zaraženě jsem se podívala na svou porci a pak pohled zabodla do jeho obličeje. Zdvořilostní otázky? Nemohli jsme si mlčky sníst každý svou porci a pak se vypařit?

„Je to... zajímavé.“

Nenápadně jsem omrkla jeho talíř a s lítostí zjistila, že jsem stejně jako on měla dát přednost těstovinovému salátu, u nějž nehrozilo, že se mi v krku přicucne nějaké chapadlo. S tou myšlenkou jsem všechnu chobotnici vypreparovala ze zbytku porce a odsunula ji na okraj.

„Mořské plody vám nejedou?“

„Jak které,“ přiznala jsem. „Ryby mám ráda, krevety, kraby, kalamáry taky, ale mušle a chobotnice mě moc neoslovily.“

„Chobotnice jsou dobré,“ mínil a začal bagrovat svou porci.

Zřejmě jsem nebyla jediná, komu po prvním dni docela vyhládlo.

Krátce jsem kývla a namotala na vidličku několik špaget. Dohromady to chutnalo opravdu dobře, ale samostatné kousky mořských potvor mě znervózňovaly. Proč že jsem si to vybrala? Zamračila jsem se na zkroucené chapadlo a odsunula jej ještě dál od zbytku jídla.

„A jak si jinak užíváte zájezd? Na info schůzce jste nebyly, tak hádám, že zatím všechno v pohodě.“

„Info schůzka? To mě nějak minulo,“ podívala jsem se. „O co jsem přišla?“

Mávl rukou i s vidličkou. „O nic. Jde jen o seznámení s mým harmonogramem. Kde budu, kontakt pro případ nouze nebo tipy, kam zajít a tak. Sem tam tlumočím a pomáhám zařídit nějaký ten výlet. Není vůbec povinné chodit.“

„Aha.“

Pousmál se a nahrnul do sebe zbytek večeře.

„A máte nějaký tip, kam bychom se zítra měly podívat?“ zeptala jsem se a opřela lokty o stůl. Chvíli se na mě zaraženě díval, a až když mu došlo, že jsem tím myslela sebe s Markétou, a ne jeho, vydechl s odpovědí, že záleží, co nás zajímá.

„Asi nic konkrétního,“ pokrčila jsem rameny. „Prostě abychom si odvezly pěkné vzpomínky. Od každého něco.“

„Chápu,“ promnul si strniště na bradě a zasmál se. „Tak určitě nezapomenout na projíždku gondolou, bez té to nejde. Co se týče umění, La Biennale di Venezia je jasná volba. Dobré restaurace? Mohl bych vám dat seznam. Co dál? Nějaké památky? Bazilika svatého Marca?“

„Tu jsme viděly dneska,“ zamumlala jsem s plnou pusou. „Nádherná.“

„To je.“

„I uvnitř.“

Delegát nadzvedl obočí. „Koukám, že jste se dnes činily.“

„Nijak zvlášť. Co pak? Kam určitě musím jít?“

„Park Giardini Reali, moc pěkné místo. Takové hodně klidné, spíš piknikové. Jedno z mála míst, kde se můžete najíst bez

pokuty. Hlavní třída Strada Nova je krásná. Hodně dlouhá, několik podniků, které stojí za návštěvu, a samozřejmě obchody.“

„Obchody,“ pousmála jsem se. „Tak tenhle návrh určitě zabere.“

„Není nad ručně šité boty, kabelky a deníky, pravé karnevalové masky nebo místního výrobce psacích potřeb,“ zasmál se, odsunul prázdný talíř a pustil se do dezertu. „Nebo víno. Znáš tu několik podniků, kde mají to nejlepší.“

„Proč mě to nepřekvapuje?“

„Protože tu jsem skoro pořád. Benátky jsou navštěvované celoročně, takže jsem víc tady než v Čechách,“ řekl klidně.

„Nechybí vám?“

„Čechy? Ne, nijak zvlášť. Čeština jo, rád mluvím česky, ale země mě nikdy neoslovila tolik jako moje krásná Itálie.“ Mrknul na mě.

„Vaše krásná Itálie?“ podivila jsem se.

„Jistě. Jsem Ital.“

„S tak dobrou češtinou? Já zírám.“

Dojedl a odsunul se od stolu. „Matka je Češka. Žil jsem tam dlouho, dokonce studoval. Jsem zaměstnán v Česku. Jen žiju tady. Většinou.“

„Teď už je mi to jasné. Musí to být zajímavé, ne? Žít v Itálii a sem tam se postarat o turisty.“

Na tváři se mu objevil lehce dotčený výraz z toho, jak jsem jeho práci zlehčila. „Zajímavé určitě.“

„A to jste jen tady, nebo jezdíte i do dalších zemí?“ vyzvídal jsem.

„Nejčastěji jsem tady. Předtím jsem strávil nějaký ten měsíc v Turecku, Karibiku, Thajsku a Egyptě, ale Itálii mám nejraději. I se tady nejlépe domluvím.“

„Na tom něco bude.“

„Co vy? Cestujete?“

Zamračila jsem se. „Mohli bychom si tykat? Nemám ráda oslovení vy, pokud nejde o děti.“

„O děti?“ Nadzvedl obočí, ale souhlasil.

„Dělám ve škole. Vychovatelku. Tam by mi prccí úplně tykat neměli.“

„Tak to je jasné. Romeo.“

Stiskla jsem mu ruku. „Lenka. A ke tvé otázce: moc necestuji. Když, tak většinou po Čechách. Byla jsem v Anglii, nějaký výlet po našich sousedech, ve Francii se školou a pak tady.“

„Takže žádná velká dovolenkářka.“

Zakroutila jsem hlavou.

„Proč ne?“

„Moc se nedomluví,“ přiznala jsem. „A osobního tlumočníka nemám. Anglicky sice něco žbleptnu, ale na to, abych vyrazila na vlastní pěst, to není.“

„Chápu,“ krátce kývl a slabě se usmál. „Teď vedle sebe ale tlumočníka máš, tak co se ještě mrknout po městě?“

„Máš na mysli něco konkrétního?“ zeptala jsem se, když mi došlo, že mě v podstatě zve ven.

„No, jak už jsem zmínil, docela se tu vyznám a náhodou vím o dobré vinárně.“

Když jsem se v půl jedné vrátila do pokoje, Markéta byla vzhůru. Seděla na posteli a našťavaně mě propalovala pohledem. Nervózně jsem za sebou zabouchla dveře a čekala, až mi začne vyčítat, že jsem ji nechala samotnou.

„Kde ses courala?“ vyzvíдалa, jakmile jsem si sedla na postel a začala si sundávat boty.

„Byla jsem pozvaná na víno.“

„To se to docela protáhlo – kdo tě pozval? Nějaký český turista? S tvými jazykovými dovednostmi místnímu fešákovi moc nevěřím,“ zamračila se.

Chrochtla jsem smíchy. „Myslíš, že by moje jazykové dovednosti Ital neoceníl?“

„Myslela jsem znalost řeči, italštiny, ne sexuálních praktik.“

„Tak to jsem měla štěstí, že ten Ital umí česky.“

Markétino obočí se slilo v jednu linku a nechápavě se na mě podívala. „Tomu říkám náhoda.“

„Obrovská, no. Shakespeare by to líp nevymyslel,“ odpověděla jsem ironicky a natáhla se na postel.

„Shakes– už chápu!“ výskla překvapeně. „Ty tu nabaluješ delegáta. Už druhý den?“

„Já nikoho nenabaluju. Pozval mě on.“

„Tak ten na to jde rychle.“

„Marky, bylo to jen víno. Měla jsem jednu skleničku. To je vše.“

„Jasně, jedna dneska. Příště po dvou skleničkách začne ti amo a po třetí, že jeho ložnice je hned nahoře.“

„To i tahle,“ pokrčila jsem rameny.

Markéta se ošila. „Buď té lásky a sem mi ho netahej.“

Promnula jsem si obličej. „Nikam ho tahat nebudu, jen jsme si dali víno. Krom toho, delegát? Myslíš, že bych chtěla být doma pořád sama?“

„Kdo říká doma? Tady. Nemysli tak dopředu.“

„Víš, že já na tyhle románky nejsem.“

„Vím,“ pokrčila rameny. „To ale neznamená, že tu spolu nemůžete strávit trochu času, ne?“

Povzdechla jsem si. „Beztak se takhle dvoří každé druhé turistce. Jsem unavená, pojď spát.“

Svým slovům jsem nevěřila. Kromě Markétina utišení jsem chtěla přesvědčit sama sebe, abych z příjemně stráveného večera nedělala nic víc, ale nějak mi to nešlo. Sice jsem románky nepodporovala, ale zakoukávala jsem se opravdu rychle. Nejspíš proto jsem měla s hledáním partnera takovou smůlu.

Zatoužila jsem vědět, zda by prošel mým testem. Pěkný určitě byl, s tím pokřiveným úsměvem a vlnitými vlasy jak by ne, dlouho jsem se nenasmála jako tenhle večer, takže jsem ho mohla označit i za vtipného, ta jeho exotika taky měla něco do sebe, a to jsem ani nezahrnula fakt, že se s ním dalo dobře bavit a čas letěl jako splašený. Schovala jsem si hlavu pod deku. Tímhle se mi osud musel vysmívat.

Hned ráno u snídaně mi Markéta udělala čáru přes rozpočet, když na našeho delegáta zamávala a přes celou místnost zavolala, ať si k nám přisedne. Nemusela jsem mít k jídlu humra, abych viděla, že jsem nabrala stejný odstín červené. Když následně

zjistila, že jsme si i potykali, nezapomenula to řádně okomentovat, takže jsem se rděla znovu. Naštěstí mě vysvobodil po-
starší muž, jenž za Romeem přišel kvůli ztracené peněžence, tu-
díž on musel začít řešit problém, a ne Markétiny rádoby vtípné
poznámky. Jakmile odešel, hlasitě jsem si oddechla a svou ka-
marádku probodla zlým pohledem. Ani jedna se k tomu však
nevyjádřila.

Dopoledne jsme strávily potulováním po vzdálenějších ulič-
kách a dalším ochutnáváním zmrzliny. Markéta rychle zapo-
mněla, jak se jí udělalo špatně, a rozhodla se, že dnes bude ve
svém šílenství pokračovat a svůj včerejší rekord pokoří.

Po obědě v hotelu jsme se vydaly zkouknout Strada Nova, jak
mi poradil Romeo, a vychodit tak kuře na víně, jímž jsem se váž-
ně přecpala. Prošly jsme celou třídu tam a zpátky, vymetly ob-
chody, které se Markétě zalíbily – takže téměř všechny –, a pak
se konečně dostaly k shánění karnevalových masek. Ne, že bych
jich na Strada Nova měli málo.

Najít doktora moru bylo snadné, ale najít hezkého doktora
moru, to se rovnalo nesplnitelnému úkolu. Zvlášť, když za mnou
má kamarádka neustále chodila s dalšími maskami na obličej
a chtěla vědět, jaká jí sluší nejvíc. Co dvě vteřiny jsem se roz-
hlížela po majiteli stánku, kterému by se její počinání asi moc
nelíbilo.

„Klid,“ utěšovala mě, „dělají to tu všichni. Tak co? Červená,
nebo zlatá?“

Prohlédla jsem si škrabošky v jejích rukou. „Kam se poděla ta
velká? Celoobličejová?“

„Tu už mám v batohu. Bez ní domů nejedu.“

Kývla jsem a ukázala na červenou. „Tahle je asi lepší.“

„Tak jo,“ řekla a vrátila ji na stojánek. Zjevně na můj názor
opravu dala. „Kde máš tu morbidní?“

„Ještě jsem žádnou nevybrala. Možná se podívám jinde.“

Markéta se škodolibě uculila. „Nebo jsi zjistila, že se ti do ní
nevejde nos, když ho máš stejně velkéj jako ta maska?“

„Díky, fakt moc děkuju,“ obrátila jsem oči v sloup.

„Rádo se stalo. Co tahle?“ Nacpala mi před obličej masku a jejím zobákem málem trefila mé oko.

„Na tu jsem už koukala.“ Vzala jsem ji a vrátila k ostatním.

„A kde je chyba? Že nemá tmavé lokny a v uchu roztahovák?“ Zamračila jsem se. „Nejsi vtipná.“

„A já bych řekla, že docela jo,“ řekla klidně a podala mi další. Na mé protesty, že se chová jako malá, nereagovala, nacpala mi ji k obličejí a zavázala. „Dneska někam půjdete?“

Ještě, že jsem měla tu masku na sobě, výraz, jenž jsem nasadila, by mohl kdekoho vyděsit.

„A kam bychom jako měli jít? Na dovče jsme snad spolu, ne? Ty taky nikam nechodíš.“

Markéta zavlnila obočím. „Co není, může být.“

Konečně mi došlo, že ona už dávno plány na večer má a snaží se něco najít i pro mě. Kdy to stihla? Až na včerejší večer a noc jsme byly stále spolu. „Jo takhle ty. Kdepak jsi k němu přišla?“

„Na chodbě. Vrazil do mě, když jsem se rozhodla jít do jídelny dělat ti společnost. Vidíš? Asi osud. Vem si, kdybych ti ten krásný večer s vínečkem překazila, hm? Docela budujeme, ne?“

„To mi povídej. Někdo od nás?“

„Vybavuješ si toho blondatýho fešáka, jak seděl za námi v le-tadle?“ zeptala se.

„Ne.“

„Tak přesně ten!“

Kývla jsem. „Paráda, gratuluji. Už si to můžu sundat?“

Pokusila jsem se šněrování morové masky rozvázat, ale Markétě se povedlo utáhnout dost pevně.

„Ne, moc ti sluší. Být tebou, už bych ji nesundávala.“

„Vzhledem k tomu, jak jsi ji zavázala, to je dost pravděpodobné. Sundej ji,“ zaskřípala jsem zuby.

Místo pomoci se zadívala kamsi za mě, pak mi stiskla ramena a provokativně mrkla. „Zlato, já pádím. Kdyby cokoli, obě u sebe máme telefon. Užij si rande.“

Rychle mě oběhla, a když jsem se otáčela za ní, abych se ujistila, že mě tu vážně nechala samotnou, zobákem masky jsem

narazila do přicházejícího Romea. Ani v nejmenším jsem nečekala, že bychom tu vážně mohly potkat nějakou známost, a Markétě se to povedlo už třetí den. Tohle vypadalo čím dál líp.

Zacouvala jsem, abych do něj nenapálila znova, a pokusila se dostat masku z obličeje. Stejně jako před chvílí bez nejmenšího úspěchu.

„Pozdravil bych, ale teď tě asi víc zajímá, jestli to můžu sundat,“ zasmál se a otočil mě k sobě zády, aby se na ten uzel mohl podívat.

„Děkuji. Rada do života: nikdy nevěř kamarádům. Nikdy.“

„Co ti provedla?“

„Nevidíš? Nejde to dolů. Navíc teď někam utekla a můj orientační smysl je hodně špatný, takže se nejspíš cestou do hotelu utopím v kanálu,“ postěžovala jsem si.

„Žádná cesta nevede přes kanály.“

„No právě.“

Cítila jsem, jak maska povolila, a konečně jsem si ji mohla sundat. Vděčně jsem se na Romea podívala a přemýšlela, zda začít nadávat už teď, nebo to nechat na večer, až bude Markéta na pokoji. „Děkuji.“

„Není zač. Vypadala jsi vážně zoufale,“ poznamenal.

„To jsem. Vždyť zdrhla.“

„Tak jsem tu já. To není tak hrozné, ne? A určitě se tu vyznám lépe jak tvoje kámoška.“

„Vy jste se snad domluvili,“ zahučela jsem.

Pokrčil rameny. „Abych byl upřímný, tak ano. Zjevně našla lepší společnost a já vždycky dělal do charity, takže ji rád zastoupím.“

Spadla mi čelist. „Tak to ti vážně děkuju.“

Tomu, že Markéta utekla za nějakým blondatým amantem, jsem věřila. Že mě delegát nazval případem pro charitu, to mě taky moc nepřekvapilo – hlavně pomáhala skutečnost, že to myslel v žertu. Hlava mi ale vážně nebrala, jak se ti dva mohli domluvit, že si mě takhle prohodí.

„Není zač. Půjdeme, nebo chceš ještě vyzkoušet nějaké masky?“

Jeho posměšky jsem se snažila ignorovat a stejně neúspěšně přijít na to, co mám dělat. Dostat se v jeho společnosti zpět k hotelu bylo asi nejrozmumnější.

„Jo, jdeme,“ souhlasila jsem a přinutila nohy k pohybu.

„Nech tady tu masku. Já zlodějinu zrovna moc nepodporuju,“ upozornil mě, z rukou mi vzal doktora moru a sám si ho prohlédl. „Nebo si ji chceš vzít?“

Moje zmatení jej očividně velmi bavilo. Nevěděla jsem, zda jsem našťvaná, nebo mi to k smíchu přijde taky.

„Nechci, jdeme.“

Naprosto neromantický

Moje přesvědčení, že mě doprovodí zpátky do hotelu, se ukázalo jako mylné. Sice jsem se tu vůbec nevyznala, ale i tak mi bylo jasné, že se od ubytování spíš vzdalujeme, než abychom se k němu blížili. Romeo spokojeně rázoval ulicemi přeplněnými zmatenými turisty, vypadal, že si je naprosto jistý správností směru, jímž se dal, a já ho musela každou chvíli prosit, aby zpomalil. Moje krátké nohy se těm jeho chůdám nemohly rovnat.

„Jestli mi chceš utéct, jdeš na to špatně,“ řekla jsem udýchaně a zastavila, abych si mohla otřít zpocené čelo. Slunce páliło a já jsem začínala mít strach, že zanedlouho omdlím.

Romeo se na mě otočil. „Neutíkám. Jen jdu rychle, abychom se mohli schovat do stínu.“

„Do stínu?“ Ironicky jsem se rozhlédla okolo sebe. „Věříš, že najdeš podnik s volným místem? Mám strach, že stín hledají doslova všichni.“

„To je možné,“ mrkl na mě, „ale já jsem štamgast a pro ty tu má několik restaurací takovou slabost, že jim klidně i stůl podrží. A když ne, tak zajdeme do parku, tam je taky stín a příjemně.“

„Jo, jasně – proč nejdeme do toho hotelu?“ Nabrala jsem druhý dech a chvíli s ním držela krok.

„Není smutný strávit dovolenou v hotelu? Zvlášť teď, když máš k dispozici člověka, který tu zná každý kout?“

„Nějak si fandíš.“

„Celý já.“ Mávl rukou a stáhl si vlasy po ramena do drdolu. Zjevně jsem nebyla jediná, kdo umíral horkem. „Luca má krásný podnik. Dostaneme ohromnou mísu zmrzliny a věřím, že ti bude líp tam než samotné na pokoji.“

„Když jsme u toho, co jste to s Markétou vymysleli?“ zajímala jsem se a po míse zmrzliny okamžitě zatoužila.

„Co by? Přece bys nechtěla být sama nebo kazit rande, ne?“

„To ne,“ přiznala jsem.

„Tak vidíš. Pojď, jsi vařená.“

Cestou k Lucovi jsem ještě několikrát vyzvídala, proč se rozhodl mi dělat chůvu, ale kromě toho, že vyšel Markétě vstříc, protože se mu líbil včerejší večer, jsem z něj nic nedostala. Mohla jsem se dohadovat jen sama se sebou, zda ho moje kamarádka podplatila, nudil se, nebo jsem se mu přeci jen zalíbila. Navzdory tomu, jak nepravděpodobně to znělo, se tak opravdu choval. A to se mi zamlouvalo. Sice jsem neměla žádnou naivní představu o *žili spolu šťastně až do smrti*, ale podpora sebevědomí a trocha rozptýlení nemohla uškodit. Když už se mi tolik nedařilo u Čechů.

Luca byl kníratý stařík s pivním pupkem, jemuž se rozzářily oči, jakmile nás zmerčil ve dveřích. Rychle se k nám dokolébál a Romea srdečně přivítal, načež nás usadil na terasu, kde profukoval příjemný vánek, a přesně jak můj společník tvrdil, postavil před nás oválnou mísu plnou kopečků zmrzliny snad všech příchutí, na které jsem si vzpomněla. Romeo si zkontroloval telefon, zda ho někdo nepotřeboval, a já do sebe začala soukat jednu lžičku za druhou. Samozřejmě jen kvůli ochlazení. Vůbec jsem kravám nezáviděla čtyři žaludky, kam by se té dobroty vešlo podstatně víc než do mého jednoho.

„Už je ti líp?“ zeptal se a napodobil mě.

Kývla jsem. „Ta zmrzlina fakt pomohla. Ale řeknu ti, tahle teráska nad kanálem je úplný tahák na ženský. Nějaký šmajchlka-binet se tu určitě taky najde, co?“

Pobaveně se zašklebil. „Nemám tušení.“

„Takže jsem snad první a jediná, kterou jsi sem vzal?“ Teatrálně jsem si přitiskla dlaně k tvářím.

„Vlastně jo. Zatím jsem neměl moc příležitostí někam ženský tahat a Paola se bojí výšek, takže ji jsem sem nikdy nedostal.“ Pokrčil rameny a strčil si do pusy celý kopeček.

„Přítelkyně?“ zarazila jsem se a přemýšlela, jak budu reagovat v případě kladné odpovědi. Odejít a ztratit se? Zůstat a propalovat ho opovržlivým pohledem?

„No... bývalá.“

Zacpala jsem si pusou zmrzlinou, abych nemusela vymýšlet nějakou reakci. Nikdy jsem nepřišla na to, co je v takovou chvíli nejvhodnější. Omluvit se? Říct, že to bude dobré? Povzbudit k dalšímu vztahu? Zeptat se, zda je šance, že se k sobě vrátí?

„Každopádně, co jste za dnešek stihly? Tvé kamarádce jsem slíbil, že si den se mnou užiješ, tak musím vymyslet, kam tě ještě vezmu.“

Povzddechla jsem si a odložila lžičku. „Pokud jsi měl zařídit, že si dnešek užiju podle Markétina gusta, měli jsme jít do toho hotelu.“

Chvíli mu trvalo, než mu došlo, že jsem narážela na postelové aktivity. Aby zamaskoval své rozpaky, protočil oči. „Není trochu kontraproduktivní dávat kamarádku dohromady s delegátem?“

„To je. S každým z dovolený. Vždyť jsme tu z celý republiky. Dokonce i pár ze Slovenska,“ přitakala jsem.

„Třeba se tě jen chtěla zbavit a nevypadat u toho jako potvora,“ popíchnul mě.

„K ní by to sedělo.“

Pod námi proplula loďka se zamilovaným párem. Nakrčila jsem nos nad tím, jak kýčovitý pohled to byl, ale slečna u vedlejšího stolu se dojatě usmála. Zřejmě se na mně ta spousta zklamání ze schůzek dost podepsala.

„Copak?“ Romeo se vedle mě zasmál. „Až moc romantické?“

„Že to říká někdo pojmenovaný podle Shakespearova díla.“

„Hm, to jsem si asi zasloužil,“ uznal. „I když, on nepsal tolik romance, ne? Spíš historické hry, komedie a tragédie.“

„Třeba spadneš z terasy.“

„Tragédie jako vyšitá.“

Uculila jsem se. „Myslela jsem na komedii.“

„Aha. No, tolik k tomu, že jsem se tě tak ochotně ujal,“ postěžoval si naoko. „Ale víš co? Já sliby plním, takže si zbytek dneška vážně užiješ. Dostal jsem nápad – naprosto neromantický.“

Nechápavě jsem se na něj podívala a nadzvedla jedno obočí na znamení, ať pokračuje.

„Asi ji nestihneme dneska celou, ale je tu jedna výstava. Popravdě se na ni už chvíli chystám a řekl bych, že by se ti mohla líbit. Jde o mořské vykopávky. Obrovské sochy a tak.“

Vyvalila jsem oči. „To jako vážně? Jdeme, hned.“

„Počkej, počkej,“ zarazil mě. „Nejsou to právě nálezy, víš? Jeden umělec vytvořil historické monumenty a těm dal podobu, jako kdyby je po stovkách let vytáhli z vody.“

Krátce jsem kývla. „To zní zajímavě.“

„Vážně? I když nejde o pravé nálezy?“

„Jasně. Jdeme?“ naléhala jsem.

Zakroutil hlavou. „Takové nadšení jsem nečekal.“

Cesta na výstavu se dala přirovnat k jedinému slovu: bláznec. Lavina lidí se po nás řítla, ať jsme zkoušeli jakoukoli trasu, a poznala jsem, že i Romeo z těch davů začal být nesvůj. Vyhledával ty nejméně známé uličky, v nichž jsme pomalu museli chodit bokem, a pravděpodobně jen díky nim jsme se z centra dostali ještě ten den. Následná plavba plným vaporetem se vedle toho dala považovat za čajový dýchánek. Sice jsme si nesedli, ale alespoň se na nás nelepil další milion lidí.

Jelikož jsem si jako správný ignorant o benátských akcích vůbec nic nezjistila, dost mě překvapilo, že nešlo o obyčejné muzeum s několika sochami, ale ohromný pavilon, který jsme nemohli stihnout projít za celý den, natož za odpoledne. Naštěstí Romeo přesně věděl, kam jít, takže jsme neztráceli čas a namířili si to rovnou k expozici, na niž mě sem nalákal. Jeho nápad antiromantické akce se mi zamlouval čím dál víc. Alespoň jsem neměla čas přemýšlet, co teď dělá Markéta a jak moc ji zklamou, až jí povím, že jsme nezačali plánovat svatbu.

Už první menší objekty mě doslova okouzly. Některé na sobě měly umělé korály, korýše a další mořské tvory, jiné jen zelené

šmouhy jako napodobeninu vyrůstajících mořských řas, ale našly se zde i naprosto čisté sochy, které bych mohla hned postavit do paláce. Ty mi nakonec přišly nejméně zajímavé. Představa, že se něco takového stále ukrývá na dně moře, mi přišla neuvěřitelně vzrušující, ale i smutná.

Popošli jsme k soše v nadlidské velikosti a zaklonili hlavy, abychom si mohli prohlédnout její obličej. Celá pokrytá korály na mě působila jako podobizna Poseidona. Možná i byla. Vylezli jsme po schodech do patra místnosti, kde se nám na toho velikána naskytl lepší výhled.

„Kdyby to bylo pravé,“ zamumlal za mnou Romeo, „asi bych si myslel, že jsou to zbytky Atlantidy.“

„Vypadá to tak, co?“ přitakala jsem a obrátila se k postavci se zlatou hlavou Gorgony Medusy. „A hele, moje oblíbenkyně.“

„Medusa? Není to trochu morbidní?“

„Že mám ráda postavu, která měnila muže v kámen?“

Kývl. „A pak přišla o hlavu.“

„Mám k ní sympatie. Docela chudák,“ pokrčila jsem rameny a sehnula se k bustě s hady namísto vlasů. Vypadala krásně, autorovi se vážně povedla.

„Proč mě to nepřekvapuje?“

„To netuším.“

Pokračovali jsme k dalším skulpturám, během jejichž prohlídky mi Romeo překládal informace z letáčku, abych z autora příběhu taky něco měla. Nemohla jsem přijít na to, proč něco takového udělal, ale výsledek rozhodně stál za to. Zrovna mayský kalendář jsem pokládala za mimořádně vyvedený. Byla jsem v pokušení pro něj přejet prsty a přesvědčit se, že jde opravdu jen o atrapu. Všechny korály a další mořský porost vážně působily jako nedávno vytažené ze dna. Nemohla jsem se vynadívat.

Když jsme výstavu opouštěli, už se pomalu stmívalo a já se nedokázala zbavit nadšeného úsměvu. Romeo si pochvaloval, jak si prohlídku užil, a snad za každou druhou větou se mě ptal, zda jsem se bavila taky.

„Máš snad pocit, že ne?“ podívala jsem se s úsměvem a udělala dlouhý krok, abych se dostala na vaporetto.

„Nevím,“ pokrčil rameny, „měla jsi takový zvláštní výraz.“

„Říká se mu zaujetí.“

„Á, tak to potom jo,“ pousmál se a opřel se o zábradlí. „Unavená?“

„Docela jo,“ přiznala jsem.

„Večeři ještě zvládneš?“

Zakoulela jsem očima. „Jíst? Určitě. Dojít na ni? Nejspíš ne, a když, tak už se nevyškrábu do pokoje.“

„To je smůla, protože večere bude docela vysoko. Hm, neříká ti něco slovo výtah? Možná by ti pomohl.“

„Večere je v jídelně v přízemí.“ Zarazila jsem se. „Nebo se snad chceš vrátit k Lucovi?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, dneska vařím já. V hotelu dělají dýňové rizoto a caponatu a já oboje dost nerad.“

„Chci vůbec vědět, co to je?“

„Myslím, že ani ne, pokud nejsi na přezeleninované podivnosti.“ Povzdechla jsem si a zadívala se do vody pod námi. „Ani ne.“

„Já budu dělat telecí játra, ty bys zvládla?“

„To je pozvánka na večeři?“ Nadzvedla jsem obočí a Romeo protočil oči.

„Vzhledem k tomu, že vařím já a nezvu tě do restaurace, asi bych to tolik neprožíval.“

Tak trochu jsem čekala nejlepší apartmán z celého hotelu. Několik pokojů, postel s nebesy, možná i soukromou hospodyňku. Ale Romeo bydlel v úplně obyčejném malinkém kamrlíku, kde měl v jedné místnosti kuchyni spojenou s ložnicí a za dveřmi koupelnu. Postel s nebesy jsem taky nenašla, jen palandu, jejíž horní prostor využil jako skříň, protože namísto té zde bylo jen několik polic. Ze zdí se u stropu loupala barva a do celé místnosti šlo světlo akorát balkónem, jehož výhled se mohl pyšnit omítkou protějšího domu. Přesto to tady působilo velice útulně.

Romeo mi podal skleničku s červeným vínem, a jako kdyby uměl číst myšlenky, prozradil mi, že i když pohled ven za moc nestojí, ten dolů je přesným opakem. Následně jsme se z balkonu oba vyklonili, abychom mohli spatřit několik gondol projíždějících kanálem, lemovaným uličkou krásné architektury. Všimla jsem si, že

jsem se ještě před několika hodinami na podobný výhled u Lucy pohrdavě šklebila a nyní jsem z něj nemohla spustit oči.

„Hladová?“ zeptal se a nechal mě s tím krásným výhledem samotnou, aby se mohl konečně pustit do večere. V břiše mi zakručelo.

„Jako vlk.“

„To abych se bál pokousání,“ zasmál se.

„To asi jo.“

Obrátila jsem se do místnosti, abych k němu nezůstala otočená zády a znova si jeho skromné ubytování prohlédla. „Ty fotky jsou tvoje, nebo už tu byly?“

Přešla jsem k několika rámečkům visícím na stěně nad televizí a pozorněji si je prohlédla. Ukazovaly nejrůznější zákoutí Benátek, kde se to nehemžilo turisty, ale doslova to na mě dýchlo klidnou letní atmosférou. Přejela jsem prsty po ozdobném rámu fotky pláže a nazelenalého moře. Nic a nikdo jiný tam nebyl.

„Moje,“ broukl od prkýnka s masem. „Říkal jsem, že se tu už chvíli pohybuju.“

„To jo, ale nečekala jsem, že si hned první den přitlučeš fotky na stěnu.“

„Udělal jsem to asi po měsíci. Nejdřív se mi válely v kufru.“ Krátce pokrčil rameny a dál se věnoval přípravě jídla. Zanedlouho jsem ucítila nasládlou vůni smažené cibule.

„Myslela jsem, že si v tomhle hotelu stejnou dobu jako my, když si s námi přilétal,“ podivila jsem se.

„Ne,“ zakroutil hlavou, „byl jsem si něco zařídit, jen na dva dny a pak zase sem.“

„A jak dlouho tu jsi?“

„V tomhle hotelu? Tak čtyři měsíce. Ještě tři budu a pak se nejspíš budu muset přesunout do Říma. Prý je dost objednávek na zimu.“

„Na zimu do Říma?“

Otočil se na mě a věnoval mi široký úsměv. „Nevíš, o co přicházíš.“

„To asi ne,“ připustila jsem. „A do Čech se už neplánuješ vrátit?“

„Sem tam musím. Lejstra do práce, občas po tobě chtějí něco úřady a tak, ale kromě toho a návštěvy mámy nemám žádný důvod.“

Kývla jsem a rozhodla se mu nakouknout přes rameno, jak mu vaření jde. Můj čich hádal, že obstojně. „Chceš pomoc?“

„Ne a zase jdi,“ zasmál se. „Nemám rád, když mi někdo kouká přes rameno.“

Rozhodla jsem se neprotestovat. Dřepla jsem si do jeho postele a nechala ho, aby všechno udělal sám a povídal mi, kde všude byl. Vyprávěl mi o Africe. Hlavně příhody turistů, kterým jsme se škodolibě smáli. Dozvěděla jsem se, že spadl ze slona, domlouval v Tunisu potápění tolika lidem, až ho to začalo zajímat taky, a dokonce si udělal kurz. Pověděl mi, že v Egyptě navštívil pyramidy a muzeum, kde omrkl i mumie, a pak přišla na řadu samozřejmě Itálie a příběhy fotek. Prázdná pláž je z jednoho večera na ostrově Lido, kam se vydal hned první den, co zde byl. Dokonce se zmínil, že se tu seznámil s Paolou. Snímek nádherné kaple a další dva obrázky lesa patřily rodné Roveně, kam se prý vždy podívá alespoň jednou za rok. Nechyběl pohled ze Šikmé věže v Pise ani pohled na ni. Dokonce si ve Vatikánu poslechl papežův projev a ve Florencii navštívil kapli Medicejských.

„Vždycky jsem měl tu rodinku rád,“ pousmál se a celé dynastii dal vážnost partičky známých. „Ať už Lorenzo, nebo Kateřina, vždycky jsem miloval jejich příběhy.“

Začínala jsem chápat, proč ho Čechy moc nebraly a zvlášť, když se neměl ke komu vracet.

„Velcí bankéři a hledači talentů. Jestlipak bychom bez nich nějakého Michelangela znali...?“

Romeo pokrčil rameny. „Já bych řekl, že ne. Nebo ne jako takového velíkána.“

„Stejně jsem měla vždycky raději Leonarda.“

„Slavného autora Mony Lisy?“

Protočila jsem očima a uculila se. „Leo byl všestranný. Umělec, zpěvák, básník, vědec... a nechal většinu prací nedokončených – v tom jsme si dost podobní.“

„To se máš čím chlubit. A když jsme u té podobnosti, taky zkoumáš mrtvolu?“

Mávla jsem rukou. „Většinou ne.“

Romeo vyprskl smíchy a já se vzápětí přidala.

Lákavá vůně večere zesílila a mně se začaly sbíhat sliny. Syrová játra na pánvi zasyčela. Byla jsem vážně ráda, že jsem se rozhodla pro jídlo tady namísto v jídelně. Můj společník si spokojeně cosi brblal pod vousy, voňavé maso zalil bílým vínem a došel si sednout vedle mě s tím, že to nechá chvíli podusit, abychom játra měli jaksepatří šfavnatá.

„Ale všiml jsem si, žeš mi toho moc neřekla. Já ti tu vyprávěl, co jsem všechno vymetl, tak bychom si to měli vyměnit, co říkáš?“

Upila jsem ze své skleničky vína. „Už jsem říkala, že jsem toho moc nenacestovala.“

„Nemyslím cestování. Prostě celkově. Třeba by mě zajímalo, proč jste se s kamarádkou vydaly zrovna do Benátek,“ nadhodil a rozvalil se po posteli.

Zhluboka jsem se nadechla a následně mu pověděla, jak jsem se sem vlastně dostala. O Adamovi, který se vydával za někoho jiného, o Markétině nápadu, že spolu vyrazíme na zájezd, na němž mě vyměnila za chlapa, a přestože jsem to udělala taky, už žádného nechci ani vidět.

Otočil hlavu ke dveřím a kývl. „Takže odcházíš?“

„Ty si říkal antiromantika. Takže dobrý,“ odpověděla jsem klidně a zadívala se z balkonu na omítku protějšího domu.

Přestal mi svírat rameno, čehož jsem si doteď ani nevšimla, a prsty mi opatrně natočil hlavu zpátky k sobě, přesně tak, abych se mu dívala do obličeje. „Asi jsem si to rozmyslel.“

Úsměv mi povadl. „Cože?“

Pomalu se ke mně naklonil, zadíval se mi do očí a následně pohledem sklouzl k mým ústům, přes která přešel bříškem palce. „Pokud to ovšem není tak, že nechceš, abych to udělal.“

„Nechci,“ špitla jsem.

Překvapeně se odtáhl. Hned jsem poznala, že nesouhlas nečekal. „Proč ne?“

Zhluboka jsem se nadechla a přemýšlela, zda na to mám odpovídat, nebo se raději vypařit a zbytek dovolené předstírat, že jsme spolu nikdy netrávili čas. Zůstat upřímná byla asi nejlepší možnost.

„Protože si myslím, že první pusa je docela důležitá věc. Podle ní poznám, jestli to s dotyčným má cenu, nebo ne. Nechci nám to tímhle kazit.“

Romeo se pousmál. „Mám to podobně, abych pravdu řekl. Ale troufnu si ti odporovat: tohle je trochu jiný případ, nemyslíš? Jde o dost krátkou dobu a prostý fakt, že je nám spolu fajn. Já nežiju v Praze a ty tady. Podle mě není co zkazit, pokud z toho nebudeme dělat, co to není.“

„Takže dovolenkový románek. Vy jste se s Markétou fakt dohodli,“ shrnula jsem kousavě.

„Neříkej románek, nic takového v plánu není. Prostě ti chci dát pusu.“

„A co je v plánu?“ Chtěla jsem vědět.

„Neplánovat.“

„Tak do toho.“

Na další svolení se neptal a něžně vzal mé tváře do dlaní, aby si mě k sobě mohl přitáhnout. Vzpomněla jsem si na svůj první polibek vůbec. Na intru, na stejné palandě, akorát o patro výš a s kamarádem ze školy. Moc se toho nezměnilo.

Romeo přitiskl své rty na mé. Krátce mě políbil, já zjistila, že ujídal smaženou cibuli, jelikož jsem na jazyku ucítla příjemnou sladkost, a než pohyb našich úst stačil zopakovat, nebo možná i prohloubit, pokojem se rozlil zápach spáleniny.

„Tak co?“ zasmál se, když stáhl pánev ze sporáku a zjistil, že se maso až na pár kousků téměř nepřipálilo. „Ten polibek. Prošel jsem podle tvé teorie?“

Taky jsem se pousmála. „Ano.“

Ne.

Teorie prvního polibku

Markéta na mě čekala celá natěšená, až mi poví, jaký byl její den, a až jí já povyprávím o svém. Dozvěděla jsem se od ní detaily snad každé vteřiny a stejně neustále přicházela s nějakým dodatkem, bez něhož bych nemohla žít. Alespoň se jí povedlo sbalit Pražáka, takže měla šanci, že jejich povyražení neskončí hned s přistáním na letišti – to mi zopakovala několikrát.

Mně ovšem do řeči moc nebylo. Přesto, že jsem si den s Romeem opravdu užila, nedokázala jsem přestat myslet na to, jak jsem mu zalhala. Proč jsem to udělala? Nemohla jsem přijít na to, zda jsem s verdiktem našeho polibku nesouhlasila, nebo mi jen připadalo hloupé ho přiznat. Zvláště, když se mi Romeo vážně líbil a celou dobu s ním jsem se nepopíratelně bavila. Měla jsem vztek na ten zmatek, jenž naše pusa způsobila.

Zatímco se má kamarádka ponořila do dalšího výčtu toho, kde spolu byli a co zažili, já se pokoušela přijít na to, co mám udělat. Jako nejmoudřejší volba mi připadalo zatloukání. Neplánovali jsme spolu žít šťastně až do smrti a následujících pár dní dovolené přeci na nějakém polibku vůbec nestálo. Zvláště, když jsme od společnosti toho druhého neměli větší očekávání než příjemně strávený čas.

Markéta sice prohlásila, že se tvářím nějak zadumaně, ale víc to našťestí neřešila. Poslední, co jsem chtěla, bylo jí vysvětlovat, že jsem dostala pusy, která stála za houby. Její odpověď jsem beztak znala: přikládala jsem prvnímu polibku příliš velkou váhu a nedávala další šance. Krátce jsme rozebraly plán na následující den – kupodivu nezahrnoval její nový objev, ale mě a výlet na ostrov Lido, kde jsme se mohly ošplouchnout v moři. Následně se mi omluvila za to, jak mě vyměnila za chlapa a nechala v Romeových spárech, a dala mi černou masku doktora moru, kterou jsem si prohlížela u stánku.

„To je dobrý bolestný,“ řekla jsem nadšeně a celou ji vybalila. „Kdy ses pro ni vrátila?“

„V podstatě hned. Pro jistotu, kdybys na mě byla našťvaná.“

Nadzvedla jsem obočí. „Za to, jak si mě předhodila tomu delegátovi?“

„Sice se směješ, ale já mám normálně strach – to to bylo tak hrozný?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Vzal mě na výstavu. Na krásnou.“

Markéta se zašklebila. „Na to jsem se úplně neptala, ale dobrý vědět. Co jinak?“

„Jinak se nic moc nestalo.“

„Ne?“ ujišťovala se zklamaně. „A já z vás měla pocit, že by i jiskřička mohla přeskočit.“

„A u vás jo?“

„Že váháš,“ mávla rukou.

Tak alespoň u někoho.

Další den jsme strávily spolu. Jen my dvě. Ostrov Lido byl v podstatě dlouhá nudle staveb a pláží, kam celý den pralo slunce a kromě slunečníků či několika málo podniků s prvotřídním Aperolem a ještě lepší zmrzlinou jsme se neměly kam schovat. Markéta si nicméně pochvalovala, že alespoň může pokračovat v ochutnávání. Já, čekajíc, že zůstaneme celou dovolenou přímo ve městě, jsem si s sebou nevzala plavky a musela si tak vystačit se spodním prádlem, což mé kamarádce neustále přivolávalo škodolibý úsměv na tváři. Byla jsem pozadu a dlouho si neuvědomila, že zpátky půjdu naostro. Následné popichování o vztyčených bradavkách, jichž si všimne každý chlap, mi to zrovna neulehčilo.

Ráno se naše role obrátily. Markéta nadávala z koupelny a já se jí posmívala za to dětinské předsevzetí ochutnat všechnu zmrzlinu v kombinaci s masťou večerí. Nechala jsem ji tam skuhrat a rozhodla se zkusit štěstí i svůj orientační smysl a najít lékárnu, kde bych sehnala něco ke zklidnění žaludku nebo nějaký vyprošťovák.

Hned, jakmile jsem za sebou zavřela dveře, se přede mnou objevil Romeo. Že by se s Markétou zase domluvili? Zastavil se na schodech, pozdravil mě a počkal, až se k němu přidám. Neměla jsem jistotu, zda o jeho společnost teď stojím. Od té večere jsme spolu nemluvili a já, i přes všechno přesvědčování sebe sama, jsem měla pocit, že mu budu muset prozradit, jak se to s naší pusou vážně má.

Jako kdyby mi četl myšlenky, začal: „Jeden by řekl, že se mi vyhýbáš. To ti ty játra tak nechutnaly?“

Játra byla v pohodě, spíš předkrm mě neoslovil, jak jsem čekala.

Naštěstí se neptal vážně.

„Byly skvělé, fakt,“ rychle jsem se usmála. „Vaříš často?“

„Ne, ale vařím rád. Kam ses vydala?“

Pravý důvod k návštěvě lékárny jsem raději nahlas neřekla a zamumlala cosi o nevolnosti a uvěznění na toaletě.

„Chceš ukázat, kde je tady lékárna, nebo si vystačíš s mými zásobami?“ Nabídl se.

„Asi samy budeme potřebovat zásoby,“ mínila jsem. „Ona je maličko popelnice.“

„Jak myslíš. Mohl jsem ti ušetřit cestu.“

Trochu jsem se usmála. „O tu cestu jde. Chci na chvíli vypadnout.“

„Tak to by ses neměla zdržovat nějakými léky, ne?“ Spikle-necky na mě mrknul.

Že bych ji nechala trpět, na pár hodin se ztratila a pak se vrátila s něčím od Romea?

„Tak zlá asi nejsem.“

Očividně jsem byla. Nedalo mu moc práce mě přemluvit, abychom se zašli podívat na most Pointe Rialto. Údajně věděl o několika lékárnách po cestě. Nevěděla jsem, zda říkal pravdu, nebo ne, ale do lékárny jsme se nedostali. Vzali jsme to přes náměstí, proplekli se rušným centrem, kde mi stihl ukázat několik památek, a pak se vydali spletenicí uliček k mostu přes Canal Grande.

Benátky mě ani na okamžik nepřestávaly uchvacovat. Slavný vzduch příjemně lechtal v nose, nemohla jsem spustit oči ze všech těch kouzelných domků, které byly našim panelákům i prvorepublikovým vilkám tolik vzdálené, pozorovala jsem provoz po kanálech, a přestože jsem měla raději klidná místa, dostávaly mě i turisty zahlcené ulice. S Romeem jsme se dokonce hlasitě rozesmáli, když kousek od nás vytrhl racek kornoutek od zmrzliny upatlanému batoleti.

Výhled z mostu Pointe Rialto jsem pokládala za jeden z těch dost kýčovitých, přesto měl své kouzlo, jež mě nutilo si panorama města prohlížet znovu a znovu.

Romeo se lokty opřel o stěnu mostu a zadíval se na zvlněnou hladinu vody. „Tak co, ještě myslíš na střevní potíže své kamarádky?“

Pobaveně jsem se na něj podívala. „Takhle škrobeně, jo?“

„Měl jsem použít jiný výraz?“ zasmál se.

„Ne, ne, radši ne.“

„Takže?“

„Ne, ani jsem si na ni nevzpomněla,“ přiznala jsem a zapřemýšlela, zda už se alespoň dostala z koupelny. Následná zpráva, že má nejspíš obrys prkýnka na zadku doslova vytetovaný a kde se courám, mi ukázala, že ani zdaleka. „Ukážeš mi, kde je nějaká ta lékárna?“

„Jasně, je to kousek od hotelu.“ Pokrčil rameny a narovnal se.

„Říkal jsi po cestě.“

„Vždyť,“ zazubil se. „Tam i zpátky a takhle sis alespoň protáhla cestu, to jsi chtěla, ne?“

„To je fakt.“

„A co kdybychom to zpátky vzali po vodě?“

Nechápavě jsem stáhla obočí k sobě. „Chceš jet gondolou?“

„Ještě jsi to nestihla, ne?“

„To ne, jen se divím.“

Pobaveně protočil očima. „Že jsem nabídl pravý benátský klišé?“

Kývla jsem. „Řekněme.“

„Hádám, že lepší než se tlačit. I já jsem dneska skoro zabloudiv. Přes ty lidi není vidět, kam jdeme,“ postěžoval si, otočil se na patě a zamířil k nejbližšímu kotvišti gondoliérů. Chvíli jsem jej zaraženě sledovala, a když jsem pochopila, že se rozhodl a nešlo jen o planý návrh, následovala ho.

Jakmile jsem ho doběhla, opožděně se zeptal, zda mi takové zpestření nevadí. O odpovědi jsem musela chvíli přemýšlet. Na projížďku kanálem jsme se s Markétou nadšeně trásly od chvíle,

kdy jsme se rozhodly sem vyrazit, a taky jsem nevěděla, zda bych ji měla podniknout s někým, koho jsem dva dny zpátky líbala. Raději jsem nad takovými úvahami přestala přemýšlet a zůstala u toho, co jsme si s Romeem řekli před večerí: neplánovat a nedělat z toho něco, co to není. Dopřála jsem si hluboký nádech, abych mu konečně mohla říct, že projížďka gondolou zní skvěle.

Volného gondoliera nebylo těžké sehnat. Nejdřív jsem čekala, že najít někoho neobsazeného se tu rovná nadlidskému úkolu, ale podle Romea taková atrakce připadala spoustě turistům dost drahá. Rozhodně za to ale stála.

Po chvíli domlouvání v italštině jsme mohli nastoupit, což se neobešlo bez několika poznámek o špatné rovnováze a uklouznutí do vody. Překvapivě jsem je z pusy vypouštěla já, a ne Romeo. Mému dobírání se sice smál, ale dobře jsem na něm poznala, že si svou šikovností moc jistý nebyl.

Jakmile jsme seděli v bezpečí loďky, mohli jsme vyrazit. Původně se mi nechtělo věřit, že by mě něco takového tak dostalo, ale hltala jsem očima každý detail, pozorovala vodu pod námi, ulice okolo nás a nervózně si zakrývala obličej, když si tuto kratochvíli turisté z pevniny fotili.

„Jeden si hned připadá jako hvězda,“ poznamenal Romeo, když si na nás namířila objektiv další slečna.

„Kam se na nás hrabou hollywoodští herci,“ přitakala jsem a teatrálně zapózovala jako na červeném koberci. „Už se těším, až se najdu na internetu.“

„Stejně budeš rozmazaná.“

„To je fakt,“ broukla jsem. „Tak že bych začala pózovat jako ve slavné scéně z Titanicu?“

„Myslím, že sem se to úplně nehodí.“

„Suchare,“ povzdechla jsem si, přestože jsem s ním souhlasila a nic takového v plánu neměla.

„Já budu suchar a ty vymáchaná kvůli kravině. Kdo je na tom hůř?“

„Titanic. Já se nepotopím.“

„Já bych na to nesázel,“ ušklíbl se a naoko do mě strčil. A přestože se mnou skoro nepohnul, kvůli leknutí jsem ve vodě stejně

málem skončila. Okamžitě jsem se chytla sedačky a nepřestávala ji křečovitě svírat. „To už nikdy nedělej.“

Gondoliér něco našťavaně pronesl a podle omluvného výrazu, jenž nasadil můj společník, mi došlo, že nás nejspíš pokáral za ty dětinské nápady.

Netrvalo dlouho a z kanálu, který jsem funkcí mohla přirovnat snad jen k dálnici, jsme sjeli do úzké uličky, kam se opravdu nedalo dostat jinak než po vodě. Proháněl se tu příjemný váněk. Zvedla jsem hlavu vzhůru, abych se mohla pokochat stavbami, jež doslova vyrůstaly z hladiny. Z několika oken byly natažené šňůry s prádlem a z jiných hlavy zdejších, kteří chtěli zkontrolovat výletníky.

„Místní tyhle návaly turistů moc nemusí,“ poznamenal Romeo, jako by mi četl myšlenky. „Pokud nejde o majitele obchodů a restaurací.“

„Ani se jim nedivím,“ přiznala jsem. „Taky nejsem nadšená, když se musím brodit davem turistů na Staromáku.“

„Řekl bych, že Praha je proti tomuhle slabý odvar.“

S tím jsem souhlasila a byla ráda, že jsem tady jako nenáviděný turista, a ne utlačovaný místní. Doma jsem skřípala zuby kvůli návalu před několika památkami, ale tady se z města stalo hotové mraveniště.

Pokračovali jsme dál do uzoučkých ulic. S každým gondoliérovým odpichem jsem měla pocit, že se vzdalujeme od reality a dostáváme do jiného světa. Po zdech domů se tu plazily rostliny, v oknech zářily květy nejrůznějších barev, opadaná omítka nevypadala chudě a zanedbaně, ale historicky, jako kdybych se propadla do renesance, a občas nám nad hlavami prolétl zpívající ptáček tak nízko, že se zdálo, jako by si na nás chtěl sednout. Nedivila jsem se jejich přítomnosti, ale atmosféře, kterou spolu s tímto zapadlým koutem dokázali vytvořit. Dokonce jsem na několik okamžiků zavřela oči a jen poslouchala tichý šepot vody.

Návrat zpět na hlavní trasu bych mohla přirovnat ke studené sprše. Klid zmizel, příjemný chládek také, a my jsme se museli připravit k výstupu. Gondoliér nás ochotně zavezl ke straně

kanálu, na níž se nacházel náš hotel, abychom nemuseli ještě hledat most, a aniž by loďku zajistil, začal nás pakovat. Na naše místo už netrpělivě čekali další.

Chtělo to dost snahy a dlouhý krok, ale povedlo se mi vyškrábat na chodník, aniž bych se namočila nebo se na kamenné dlažbě rozplácla. Romeo už takové štěstí neměl – a já vlastně nakonec taky ne. Když vylézal a já mu podala ruku na pomoc, gondola se kvůli jeho odstrčení posunula vzad, jemu podje-la podrážka a do studené vody mě stáhl s sebou.

Musela jsem pod hladinou zůstat vážně dlouho, protože když jsem se vynořila, můj společník mě dost vyděšeně hledal. Jakmile si všiml, že se netopím, připlaval ke mně, zkontroloval, zda jsem se při pádu nepraštila do hlavy, a když měl jistotu, že jsem v pořádku, vzal mě za tváře a se slovy, ať už ho víckrát takhle neděším, mi vtiskl poctivého francouzáka.

A o tomto polibku se rozhodně nedalo říct, že by neprošel mým testem.

Rychle nás od sebe odtrhlo další potopení, jelikož se na hladině při líbání moc dlouho udržet nedalo, a my jsme se začali soukat na chodník, kde na nás zírala spousta lidí. Někteří vyděšeně, jiní pobaveně. Kdybych se ještě netřásla z toho šoku, nejspíš bych nabrala rudý odstín.

Rozplácla jsem se na zemi a snažila se uklidnit. Romeo ke mně pohotově přiskočil a připomněl mi, že mám dýchat zhluboka a pomalu. „Klid. Prostě nádech a výdech.“

„A co jiného?“ Rozesmála jsem se, až mi z nosu vyteklo ještě trochu vody. „Dva nádechy za sebou?“

„Nejsi vtipná, já se fakt lekl,“ pokáral mě. Pomohl mi vstát, a ignoruje gondoliérový nadávky do stupido, se začal znovu ujišťovat, že jsem vážně v pořádku.

Kývla jsem. „Ano, neboj. Co ty?“

„V pohodě.“

To se ovšem nedalo říct o mém telefonu. Když jsem jej vytáhla z kapsy kraťasů, vytekla z něj voda a já nepochybovala, že už zapnout nepůjde. Následující pokus mi to potvrdil.

„Jaká je šance, že se tohle stane?“ zeptala jsem se pobaveně a otřela si obličej do trička.

„Dohledám nějakou statistiku. Určitě nebudeme první ani poslední.“

„Já bych se tomu ani nedivila.“

„Ten telefon mě vážně mrzí,“ zamumlal.

„Nemusí. Byl starý a stejně jsem si chtěla koupit jiný. Teď to alespoň konečně udělám.“

Kývl, ale nezdálo se, že by mi věřil. „Pojď. Jdeme se převléct. Dám ti něco pro tu kamarádku a pak zajdeme na oběd. Tohle potřebuju zajíst.“

„Dej mi ještě pusu,“ vyhrkla jsem, aniž bych si svá slova promyslela. Romeo se na mě nechápavě podíval, ale než stačil cokoli říct, pokračovala jsem: „Neplánovat, tak jsi to říkal, ne?“

Pokud si někdo přijel do Benátek pro kýčovitý pohled, určitě jím byl ten na nás. Právě vykoupaný páreček projevující si náklonnost u kanálu s panoramatem těch nejkrásnějších budov za sebou se snad ani jinak nazvat nedal. A prozradím, tenhle polibek jsem považovala za ještě lepší. Nevím, zda za to mohla situace, Romeovy mokré kudrlinky, nebo uvědomění, že jsem se na to celou dobu dívala špatně, ale s tím prvním se nedal srovnat. Nejspíš na tom rozvíjení vztahu, nezávisejícím na první puse, přeci jen něco bylo.

„K tomu obědu,“ řekla jsem, když jsme se od sebe odtáhli. „Vím o jednom podniku, kde dělají prvotřídní pizzu. Sediš na balkoně a pod tebou courají turisté. Co ty na to?“

Po návratu z Benátek jsme se sice už nikdy neviděli, ale alespoň jsem věděla, že první pusa opravdu není tak zásadní, jak jsem si myslela, a má teorie prvního polibku byla docela špatná. Teď už jsem měla jasno. A taky masku doktora moru nad postelí.

– KONEC –

Jinolický trip

Jana Jánská

1.

V horkém letním dni, kdy teplota dosahovala bezmála pětácti nad nulou, se rozpálenými ulicemi Liberce proplétal na kole blondatý kluk v oranžovém tričku a kraťasech. Byl pátek a sešlo se to tak, že mu právě ten den skončila škola. Zítřkem začínal nejen víkend, ale také prázdniny. Psal se rok devatenáct set devadesát šest a jemu mělo za půl roku být osmnáct.

Auto jedoucí za ním nepříjemně zatroubilo a on sjel pro jistotu ještě víc k obrubníku. Skoro zastavil, aby mohlo projet, vůz ale přesto zůstával za ním a řidič tiskl klakson snad ještě zběsileji, takže se Kuba raději zase rozjel. Lidé na chodníku uhýbali, jako kdyby se dění na silnici týkalo i jich. Zvědavě se otáčeli a potom nadávali, co že to je za závodníky.

Provoz nebyl nijak velký, hlavní silnice s tramvajovými kolejemi poměrně široká, takže Kuba vůbec nechápal, o co tomu nervnímu řidiči v zelené stodvacítce šlo. Jel totiž pořád za ním a troubil jako šílený. Chlapec šlápl do pedálů, aby zrychlil, na křižovatce ukázal doprava a odbočil. *Snad má ten magor cestu rovně, a ne za mnou! Stačí projet dlouhou rovinku a pak už jen vyšlápnout kopec a jsem doma*, říkal si v duchu.

Trochu zpomalil a rychlým ohlédnutím přes rameno zkontroloval situaci. Čumák zeleného auta byl skoro nalepený na jeho zadní kolo. Kuba zpanikařil a maličko ztratil rovnováhu, brzy se ale vzpamatoval a našel balanc. Zamračil se a přidal, i když byl zpocený a funěl. Chlápek za volantem z těch několika spěšných ohlédnutí nepoznával. Netušil, proč se chová tak agresivně. Žádný naschvál ani myšku mu neudělal a batoh na zádech s košilí a vysvědčením si kontroloval před nasednutím na kolo čtyřikrát, nic mu tedy nemohlo vypadnout. Navíc přeci zastavil, tak kdyby mu řidič chtěl něco konkrétního, měl možnost mu to říct.

Právě minul základku, řidič na něj ještě několikrát zběsile ztrobil a odbočil do ulice, kam měl přikázaný směr.

Kubovi se ulevilo. Zvolnil, aby si trochu vydechl před táhlým stoupáním, dovolil si pustit řídítka, narovnal se v zádech a vychutnával si slunce a vítr ve vlasech. Viděl už několik lidí s helmou na hlavě, ale jemu stačila kšiltovka. Na kole jezdil snad od doby, kdy se naučil chodit, a tak se mu něco takového zdálo jako naprostá zbytečnost. Podle něj to byl stejně jenom další z módních trendů, se kterými se v posledních letech roztrhl pytel.

Chytil zase řídítka a zabral, aby získal rychlost do začátku stoupání a využil tak setrvačnosti.

Byl na hlavní, takže zelenou stodvacítku zpozoroval až na poslední chvíli.

Náraz nečekal už vůbec.

2.

Probral se v nemocničním pokoji. Popravdě ho probudil ten typický smrad dezinfekce. A hned potom bolest hlavy. Sáhl si na čelo a spánek a sykl, přestože se dotkl pouze obvazu, jímž měl ovázanou hlavu. Vybavovaly se mu útržky křiku, tváří a pak vnitřku sanitky.

„Jakube! Kubíčku!“ vrhla se na něj postava stojící zády k oknu, tudíž jí neviděl do obličeje. Po hlase a vůni ale hned poznal, že je to jeho máma. Z jemného parfému se mu lehce zhoupł žaludek, i tak ale pocítil zvláštní úlevu, že je s ním.

„Mami... On mě srazil,“ dostal ze sebe.

„Na chodbě čeká policie, Kubíčku, všechno jim řekni. Co to je za lidi, tohle?“ rozeštkala se a drtila mu ruku.

Kuba zkusmo otočil hlavou a uviděl, že na ně z dvou obsazených postelí nepokrytě zírají další pacienti, starší pán ve staromódním pyžamu a silnými brýlemi a přibližně čtyřicátník, který měl komplet zasádrovanou nohu zavěšenou v postroji, důmyslně propojeném s postelí. I když, tenhle chlap nejspíš zíral na zadek jeho mámy.

Zahýbal nohama a rukama a hlasitě si oddychl, že má všechny končetiny a pravděpodobně nezraněné. I když ho celé tělo bolelo a místo hlavy měl kouli plnou střepů, nezdálo se, že by utrpěl vážnější zranění.

„Bolí tě něco? Mám zavolat doktora?“ vyložila si paní Málková po svém synův úlevný povzdych. Oči měla zarudlé od pláče a víčka černě poznamenaná rozmazanou řasenkou.

Všiml si také, že tvář jí rámuje několik pramenů uvolněných z obvykle pečlivě utaženého drdolu, sukni a halenku měla pomáčkanou. Nejspíš odešla z kanceláře hned, jakmile zavolali z nemocnice, a celou cestu běžela v nepohodlných botách na podpatku a neustále plakala.

„Neboj,“ usmál se na ni.

Jeho ujištění zřejmě nebylo tak přesvědčivé, jak si myslel, protože vystrčila hlavu ze dveří, řekla něco dvěma policistům stojícím na chodbě a potom hlasitě oznámila okolojdoucí sestřičce, že se Jakub probudil. Policisté se s vážnými a zamračenými výrazy přemístili do místnosti. Krátce přikývli a dotkli se prsty plastového černého kšiltu svých služebních čepic, které si potom s úlevou sundali. I v nemocničním pokoji bylo vedro na padnutí.

Kubovi spolupacienti se podle svých možností ještě víc vzpřímili v postelích, aby měli co nejlepší výhled a doslech, kdežto on se položil, zavřel oči a snažil se splynout s fádně bílým zapraným povlakem polštáře s natištěným názvem nemocnice.

„Kubíčku, pan doktor je tady taky,“ promluvila na něj máma, v jejímž hlase zazníval respekt, který k lékařům vždy chovala. Chlapec se na něj chtěl nechtěl podíval.

„Takže, Jakube, utrpěl jsi lehký otřes mozku, jinak se zdá vše naprosto v pořádku. Až na několik zhmožděnin a povrchových zranění. Necháme si tě tady přes noc na pozorování, komplikace ale nepředpokládám,“ díval se lékař s mastnou přehazovačkou do složky, kterou mu podala snaživá mladá sestřička. Hovořil znuděným hlasem směrem k přítomným mužům zákona a částečně k jeho mámě, ale rozhodně ne k Jakubovi. „Následkem nárazu z pravé strany jsi byl odmrštěn na protijedoucí vůz, který

naštěstí jel pomalu a zbrzdil svůj pád. A nejspíš tak zmírnil vážnost poranění,“ pokračoval nezúčastněně. Vzal malou baterku a posvítil Kubovi do očí. Potom jej nechal sledovat očima propisku, kterou vytáhl z náprsní kapsy pláště, a pokýval hlavou. „Měl jsi štěstí, mladý muži,“ upřel na něj konečně vodnaté oči a věnoval mu profesionální úsměv.

„Viděl jsi něco?“ ujal se slova starší z policistů, který vypadal o něco zpoceněji a znuděněji než jeho kolega, zapisující si doktora slova do notýsku.

„Neviděl jsem váš služební průkaz,“ řekl drze Kuba. Rád by spal, hlava mu třeštila.

„Kubičku,“ přikryla si jeho máma zděšeně ústa dlaní.

„Komunistický praktiky už snad skončily, ne?“ vyhrkl. „A vy mi laskavě netykejte,“ otočil se zpátky k mužům.

„Promiňte, má otřes mozků,“ omlouvala ho máma a muži jí na oplátku blahosklonně přikývli.

„No, já tedy půjdu,“ pronesl lékař. Předvedl cosi mezi úklonou a zasalutováním, a odešel.

„Takže, všiml jste si něčeho zvláštního, *pane Málek?*“ zeptal se povýšeně starší policista, poté co mu před očima mávl služebním průkazem takovou rychlostí, že by Kuba neměl šanci cokoli vidět, i kdyby se sebevíc snažil.

„Všimnul jsem si ho v centru. Jel pořád za mnou a trubil...“

„Všiml sis espézetky?“

„Ne,“ ucedil a rozhodl se nekomentovat, že mu ten upocenec zase tyká. „Jen vím, že byla liberecká. Chtěl jsem mu uhnout a udržet řídítka. Jednu... chvíli mi málem štrejchnul zadní kolo.“ Dotkl se zase pulzujícího místa na své hlavě a zavřel oči.

„Poznal jsi ho? Proč na tebe trubil?“

„Jak to mám vědět? Nějakej debil. I jsem zastavil, ale nic se nestalo.“

„Dokážeš ho popsat?“

„Jel jsem před ním,“ ucedil Kuba tónem, ze kterého bylo patrné, že rozhodně neměl čas si šíleného řidiče prohlížet.

„A vypadal tedy jak? Výška, vlasy, oči... Poznáváci znamení,

třeba brýle nebo co měl na sobě...?“ napovídal mladší z policistů, když zvedl oči od notýsku.

Mladík si povzdychl a zavrtěl hlavou. Policisté zjevně dostáli své pověsti a nebyli z nechápatějších. A jemu fakt nebylo nejlíp.

„Už jsem řek, že nevím,“ vydechl unaveně.

„Libor Starý. Svědci si, naštěstí pro tebe, státní poznávací značky všimli. Říká ti to jméno něco?“ vyčkával policista se zdviženým obočím. „Aha,“ zkonstatoval, když Jakub i tentokrát zareagoval zamítavě. „Z naší strany je to tedy všechno, přejeme brzké uzdravení. Nashle,“ dotkli se opětovně kšiltu služebních čepic, které si zase nasadili.

Do místnosti vklouzla mladá sestřička, jako by čekala hned za dveřmi. Zkontrolovala kapačku s fyziologickým roztokem, nalila mu čaj do plastového hnědého hrnečku a snaživě naklepala polštář. Potom se širokým úsměvem a upozorněním, že návštěvy ještě nezačaly, vyprovodila z pokoje i jeho mámu.

„Kdybyste něco potřeboval, zazvoňte si,“ sklopila koketně řasy a s chichotáním odtančila z pokoje.

Jakub s úlevou zavřel oči. Hlava mu třeštila a on po ničem netoužil víc než po tichu a vydatném spánku. Jenže ten mu neměl být dopřán.

„Á, Šárinka dostala zajíčka,“ pronesla významně sádra.

„To víš, Pavlíku, my šme na ni moč štarý,“ odpověděl jí dědu-la, kterému chyběly nejen vlasy, ale i zuby. Naopak mu přebývaly vrásky a plyn ve střevích.

„Nemohli bychom otevřít okno?“ zahučel Kuba, který se představy o spánku vzdal.

„Kyčel,“ poklepal významně děda na svůj bok.

Pavlík mlčky ukázal na svou sádru, takže Kubovi nezbývalo než si poradit sám. Na Šárinku se mu zvonit nechtělo, opatrně se tedy posadil, počkal, až se mu ustálí lehké motání hlavy, a zašátral bosýma nohama po podlaze. Jeho kecky ale byly bůhvíkde, navíc zjistil, že místo pyžama nebo alespoň spodního prádla má na sobě nemocničního andělíčka. Zaklel, ale co mu zbývalo. Pokud se tedy nechtěl zadusit horkem a střevními

plyny starého pána, v tom parnu obzvlášť libovými.

Postavil se na nohy a lehce se zakymácel.

„Nechceš radši zavolat na Šárinku?“ zeptal se Pavlík. „Určitě by ocenila tvý... větrání.“

„Vtipný.“

Kuba se chytil stojanu na infuze a druhou rukou se snažil udržet své zadní partie zakryté. Krok za krokem se sunul k oknu a ošoupané linoleum ho chladilo do bosých chodidel. Ve vzpřímené poloze se mu hlava motala o dost víc, třeštila, a k tomu se mu dělalo dost špatně od žaludku. Pomyslel si, že jakmile se dostane k oknu a přísunu čerstvého vzduchu, bude to určitě lepší. Udělal několik kroků, v uších nepříjemně hučelo a oči mu ve chvílce zastřela černota.

Probralo ho opatrné, přesto rázné pleskání po tvářích.

„Copak nám to děláte, pane Málek?“ zaslechl její vysoký hlas a na tváři ucítil mentolový dech. Šárinka ho zkušeně chytila pod rameny a vytáhla do sedu. „Dobrý?“

Kuba přikývl a s její oporou se vytáhl na nohy a potom ho dovedla až k posteli. Cítil na paži měkkost jejích ňader a v nose slabé pižmo dívčina potu. V tuto chvíli byl za volný oděv rád, protože ačkoliv byl andělíček trochu nedůstojný, dokázal zakrýt jeho počínající erekci.

„Sestři?“ ozval se slabým hlasem, když ho uložila, s lehkým uzarděním přes něj přehodila deku a zkontrolovala kanylu.

„Je vám špatně? Mám zavolat doktora?“

„Ne, dobrý, to rozdejchám. Ale kdybyste otevřela to okno. Prosím.“

„Ale to je maličkost,“ usmála se a on si všiml, jak se vyprčila. I když byl opravdu dobitý, musel ocenit její přírodní kypré tvary. Od okna na něj významně mrkla, jeho reakce na ni jí neušla.

„Pane Kopecký,“ napomenula ještě naoko dotčeně dědulu, který chlípně komentoval vzdálenost mezi jejími nadkolenkami a krátkou sukénkou, a nechala je o samotě.

Zbytek dopoledne Jakub strávil hovorem s docela příjemným chlapíkem Pavlem, a dokud neusnul, tak i s panem Kopeckým, z něž se vyklubal vtipný a bodrý starý pán. Po obědě, k němuž dostali rýži s jakousi běžovou omáčkou a hráškem, a po chvíli neklidného spánku, se dostavila máma s pyžamem.

„Čekám tady už čtvrt hodiny, ale nechtěli mě pustit,“ vydechla uštvane, už zase upravená a převlečená do pohodlnějších bavlněných šatů. „Dobrý den,“ dodala omluvně ke zbytku osazenstva.

„Děkuju, mami,“ usmál se a s její pomocí si navlékl aspoň kalhoty od pyžama.

„A opravdu si nic nepamatuješ?“ zeptala se ho polohlasně.

„Ne, fakt ne. Zelená stodvacítka a za volantem nějaké magor. Spíš by mě zajímalo, co je ten chlap zač a proč po mně šel.“

„Neznáš žádného Libora Starého? Třeba to byl něčí otec. Nezapleť ses s nějakou dívkou?“

„Vážně mi to jméno nic neříká,“ podíval se na ni výmluvně. „A ta hlava mě fakt příšerně bolí, promiň.“

„Dobře, já půjdu, Kubíčku. Chtěla jsem ti jen přinést pyžamo a nějaké vitamíny,“ pokynula rukou k igelitce s obrázkem, která měla vydřené přesně dané čáry od toho, jak ji skládala a zase používala stále dokola.

„Jsem rád, žeš přišla,“ usmál se na ni.

Okamžitě se jí zalily oči slzami a nepatrně zkřivila tvář.

„Nebreč, jsem v pořádku, zejtra jdu domů.“

„Pustí tě až v pondělí. O víkendu nepropouštějí.“

„Cože? To ne, v pondělí jedu s klukama do Jinolic, to nejde!“

„Je mi to líto, zlato, ale plány na letošní léto budeš muset změnit.“

3.

V nemocnici si poležel skoro týden, protože Šárinka nahlásila, že omdlel a znovu se praštil do už jednou praštěné hlavy. Kluci sice odjeli bez něj, ale on si zase tak moc nestěžoval. Ukázalo se, že oba jeho spolupacienti byli výhra. Naštěstí pro něj byla dětská chirurgie plná, a protože byl skoro plnoletý, dali ho

k dospělým. A jako bonus mu pobyt v nemocnici zpříjemňovala právě Šárinka.

Začalo to v neděli, kdy měla službu a z malého Pavlova tranzistoráku s nimi poslouchala finále fotbalového Eura, kam se česká reprezentace zázračně probíjela. A také ten večer slavili Šárčin svátek, takže euforie a vzrušení z prvního gólu přerostly v jejich první polibek, při němž jim Pavel i pan Kopecký neodpustili spoustu rádoby vtipných narážek. Byl to skvělý večer a Kuba si ho užil možná víc, než kdyby byl s kamarády na náměstí a sledoval zápas na plátně anebo v jinolickém kempu. Byl nadšený, že převzala iniciativu, sám by si na starší dívku netroufl.

Už druhý den ho pod celkem průhlednou záminkou odvedla z pokoje, zatáhla do prázdné vyšetřovny a z líbání se stalo mnohem intimnější vyšetření. S ní se osmělil, zdála se hodně zkušená, což ho rozpalovalo ještě víc.

„Tady je telefon k nám. Doufám, že zavoláš, až tě pustí,“ vzdychla mu do úst, když hnětl její nádherná ňadra.

V tuhle chvíli a v prázdné vyšetřovně by jí odkýval všechno. Byla neděle a všichni už spali. Zítra ho měli propustit, tak mu Šárka připravila rozlučku po svém.

Rychlým pohybem zasunul papírek s telefonním číslem a otiskem rtů do kapsičky u pyžama a přesunul hlavu k velkým a hebkým dvorcům jejích bradavek. Seděli na vyšetřovacím lůžku a on se ji snažil položit. Nemotorně se potýkal s halenou, nevěděl, jestli je na knoflíčky, anebo přes hlavu. Ve dne si ji nikdy neprohližel a teď, v téměř černé tmě, si to dost vyčítal.

Šárka se konečně slitovala, sama si přetáhla šaty přes hlavu a nechala se položit. Vysvobodil ji ze zjevně těsné podprsenky a polibky se posouval níž, až k bavlněnému kousku prádla, který jako jediný držel čestnou stráž před tím, k čemu se chystal po celou dobu svého pobytu v nemocnici. Zítra ho měli propustit, takže nač ztrácet čas?

„Počkej, půjdu aspoň zamknout,“ kuňkla, ale umlčel ji polibkem.

Představa, že by je někdo mohl nachytat, ho nějakým zvráceným způsobem vzrušovala. To, co měl v úmyslu, dělal všehovšudy

pětkrát, pokud počítal i to trapně rychlé poprvé, které se odehrálo vloni s opilou spolužačkou ze čtvrtáku, na jejím maturitním plese. Ta holka nebyla ani hezká, ani ji neznal jménem, ale byla očividně opilejší než on sám a v podstatě ho svedla. Ta další milování už dostala svému názvu, s Gábinou, jeho první a zatím poslední velkou láskou.

Teď pod ním však ležela tahle krásně měkká sestřička, věkem možná o několik let starší, ale jemu to bylo naprosto jedno. Stále nedokázal pochopit, proč si ho vybrala, většinou dívky pracně ukecával, aby s ním šly vůbec na rande.

Taková holka je sen, pomyslel si mírně opilý touhou a červeným Sklepmistrem, který Šárka dostala od pacienta a přinesla k fotbalu na přilepšenou. Od myšlenek se přesunul k činům.

Zajel jí rukou mezi nohy, přímo do hebkých kudrlinek, a něžně ji kousal do spodního rtu. Trpělivě čekal, až přestane křečovitě tisknout kolena k sobě a hladil ji po jemných chloupkách, špičkou prstu zajížděl na krajíček té tajemné prohlubně, kterou nedokázala ubránit sebevětším stiskem stehen.

Nechal si od ní sundat kabátek od pyžama a potom si za pomoci volné ruky a neohrabaných pohybů vlastních nohou stáhl i kalhoty. Lehce na ni nalehl a vtáhl její bradavku do úst, lehoučce ji stiskl mezi zuby a opatrně zakmital jazykem.

Prudce vydechla rozkoší a povolila kolena. Kuba toho využil, vsunul nohu mezi ty její a přenesl víc váhy na měkké tělo pod sebou. Vzal její ruku a pomalu ji vedl k jeho velmi tvrdé erekci.

Šárčin pevný stisk ho překvapil. Unikl mu slastný sten, který dívku očividně povzbudil, a její ruka začala jezdit nahoru a dolů, zatímco on střídavě dvěma prsty zajížděl do ní a masíroval kouzelný hrbolek rozkoše. Cítil, že tohle už dlouho nevydrží a jeho ruka pomaličku opustila hebké a vlhké bezpečí. Trochu se z jejího těla odkulil a nepřestávaje ji líbat, stáhl jí ten poslední kousek prádla a netrpělivě si nasadil kondom, který mu podala ze šuplíku stolku, stojícího u lehátka. Zřejmě nebyli první, kdo vyšetřovnu využili k jiným než lékařským účelům.

Potom už odhodil veškeré zábrany a majetnický se vrátil mezi její kolena, připravený.

„Opravdu to chceš?“ zeptal se a doufal, že položil jen řečnickou otázku. Věřil, že ji rozpracoval natolik, že nevycouvá.

„Chci tě,“ vydechla mu do úst.

Teď už nečekal vůbec na nic, vnikl do ní a pár vteřin zůstal nehybný, vychutnával si ten pocit intimity, bezpečí a celistvosti. Začal pohybovat boky, pěkně pomalu, a ona mu ve stejném rytmu vycházela vstříc. Srdce mu pumpovalo rychleji, a tak zrychlil i on, narážel a ona sténala, její ňadra se těžce houpala a natrásala a Jakuba to přivádělo k šílenství. Poslední příraz a vytryskl gejzír, srdce mu zběsile bušilo v hrudi, za pevně semknutými víčky se rozzářil ohňostroj bílých hvězdiček.

Vyčerpaně, ale stále jemně, z ní vyklouzl, položil se vedle té hnědovlasé kudrnaté dívky s dolíčky ve tvářích a přivinul si ji k sobě. Schoulila se k němu jako malé děvčátko.

„Líbilo se ti to?“ špitla.

Políbil ji do vlasů a doufal, že to bude jako odpověď stačit. Jistě se mu to líbilo, ale copak o tom hned musí mluvit?

„Víš, já tohle běžně nedělám...“

Vzdychl. Copak vážně nemohla být chvíli zticha? To musela kazit tak pěkný sex? Poplácával ji nemotorně po zádech a něco zabručel, aby věděla, že si to o ní nemyslí. Přesto začala brečet.

„Co se děje, Šárinko? Tobě se to nelíbilo?“ zeptal se.

Místo odpovědi posbírala své prádlo, natáhla si přes hlavu uniformu a s pláčem vyběhla z ošetřovny.

Ten večer už ji neviděl a vlastně ani další ráno, kdy ho propouštěli, protože se vystříдалa směna. Docela ho to mrzelo. Sice s ní neplánoval kdovíjakou budoucnost, jenže takovéto rozloučení také ne.

Jakmile ale přijel taxíkem domů, vykourila se mu přítulná sestřička z hlavy. Máma mu připravila v pokojíčku hotel – na malý stolek, který přesunula z předsíně, posadila televizi a umístila ji tak blízko, aby nemusel chodit přes celou místnost, když chtěl změnit program anebo ji vypnout. Běhala za ním s loupáky a kakaem, až si připadal znovu jako malý kluk, když byl nemocný a když ještě žil jeho táta. To po něm zdědil lásku ke

kolu a vlastně i bicykl samotný. Nevyměnil by ho za nový model ani za nic.

„Mami, ale já jsem úplně v pořádku, slyšelas přece doktora. Chtěl jsem jet zejtra za klukama.“

„To ať tě ani nenapadne, Jakube. Doktor jasně řekl, že se máš šetřit.“

„To mám v plánu. Jel tam jen Jirka s Martinem a ty oba znáš.“

„Možná ti připadám stará, ale věř mi, že si umím představit, jak se asi budou chovat tři kluci bez rodičů.“

„No tak, mami, vždyť mě znáš, já jsem hodnej,“ zkusil na ni pohled, který vždycky zabral. Tentokrát ale ne.

Máma nechtěla o jeho výletu ani slyšet. Operovala tím, že je po vážné nehodě, musí se šetřit a měl by na něj někdo dohlédnout. A její největší triumf byl, že je dost možné, že ten Libor Starý je nejspíš opravdu nějaký šílenec, a není vůbec jisté, jestli je zavřený, protože má podle jejího iracionálního výkladu jméno jako mafián.

„No uznej, že mám pravdu,“ říkala, když protočil oči. „Libor Starý, to je úplně jako František Mrázek. A vůbec, chtěl jsi jít na brigádu. Tak já ti to u nás na poště zařídím o týden dřív. Budeš na čerstvém vzduchu, a ještě si navíc přilepíš. A po kempech můžeš jet třeba v srpnu.“

Zjevně spokojená sama se sebou odešla z Kubova pokoje.

Ten už ale tak spokojený nebyl. Přepnul televizi na trojku, kde dávali nějaký soutěžní pořad, a tupě na ni zíral. Místo sledování, jak lidi hádají písmenka a považují to za zábavné, vymýšlel plán, jak se dostat za kluky. Sice s ním asi už nepočítali a bylo dost možné, že si za něj do stanu našli náhradu, přeci jen měli týden náskok, ale kdyby se mu podařilo dostat se do kempu už zítra, tedy v pátek, měl by před sebou skoro půldruhého týdne svobody.

Ať si to v hlavě přebíral, z které chtěl strany, vycházelo mu, že jet na blind je blbost. Nechtěl se kvůli jízdnímu řádu táhnout na autobusák a třeba zjistit, že v pátek žádný spoj nejedí, nebo na něj několik hodin čekat. Tohle chtělo jiné, lepší řešení.

Rozhodl se, že pojede stopem.

Kolem osmé už stál ve vzrůstajícím vedru na výpadovce z města. Brzy ráno se vyplížil z bytu, aby mamku neprobudil, a potom pádil ožívajícím městem až sem, na jedinou benzínku, která byla směrem na Turnov.

Mámě nechal doma vzkaz s vysvětlením a několika sliby, že bude zodpovědný, a jestli chce, ať za ním přijede na inspekci. Což samozřejmě doufal, že ji uklidní natolik, aby ho nechytla za slovo a skutečně nepřišla. Ne, že by plánoval nějaké orgie, ale přece jenom by si rodičovskou návštěvu rád odpustil.

Litostivě se podíval na zastřešenou čerpací stanici, která jako jediná poskytovala nějaký stín, jenomže on stál až za ní, na výjezdu. Nechtěl minout nějaké auto, kdyby šel do stínu.

„Vodprejskni vocad“, dostalo se mu vřelé rady od kluka v tílku a kraťasech, který, s cigaretou v puse, přišel chvilku po něm.

„Co?“ odvětil Kuba nechápavě. Nikomu tam nepřekážel, choval se slušně, jen stál a držel svou ceduli s názvem města. Na rozdíl od frajírka, který měl zapálenou cigaretu na čerpací stanici, i přes tabulky nařizující opak. Což také svědčilo o výši jeho inteligčního kvocientu.

„Řek sem, abys vypad. Tady vokna mejeme my s Domčou.“

„Jo ták“, usmál se Kuba, kterému došlo celé to nedorozumění. Kluk nebyl zaměstnanec pumpy, ale brigádník, který za tučné spropitné myl čelní skla aut. To byla v posledních letech opravdu lukrativní forma přivýdělnku a zájemci se zapisovali do pořadníku u benzínek už od jara.

„Hele, já jen potřebuju chytit stopa, do kšeftu se vám plíst nebudu“, vysvětloval.

„Nezájem. Prostě vypadni!“

„Co se tady děje, Luky?“ zapištěla příšerně šišlavým hlasem odfarvená blondýna, která sice měla silně podobanou pleť, ale vyvažovala to upnutým tričkem a minisukní tak krátkou, že jí zpod ní vykukovaly kalhotky.

Jakubovi došlo, že tihle dva nepochopí nic z toho, co by jim říkal, a tak se raději přemístil o kus dál, přímo k výjezdu, kde nehrozilo, že by si od něj někdo nechal mýt sklo.

Auta ho mījela, přestože se tvářil mile a prosebně, řidiči mu maximálně pokynuli, někteří krátce zatroubili, ale nevzal ho nikdo. Pomalu už se viděl, jak si znovu nahodí krosnu na záda a potáhne se přes celé město domů, kde si vyslechne mámino kázání a potom utěšování a plány na brigádu u ní na poště.

Pak se to ale stalo. Zrovna se mračil a ani ceduli nezvedl, protože byl pohroužený do představy sebe, jak na kole každé ráno rozváží haldy novin a odpoledne ještě větší stohy letáků lidem do schránek.

Ozvalo se několikere zatroubení, které ho vytrhlo z přemýšlení. Kousek před ním stálo na blikáčkách auto, čekající jen na to, až nastoupí. Jenomže Kuba najednou nevěděl, jestli chce. Stál jako přimražený a zíral na zelenou stodvacítku.

4.

„Tak co, jedeš?“ vyklonila se z okýnka spolujezdce dívčí hlava.

Kuba se trochu vzpamatoval, zatřásl hlavou a rychle se shýbl pro krosnu. Říkal si, že to je prostě jen zelená škodovka, jedna z mnoha. Přestože Škoda měla už několik let šampiona Favorit a novinku Felicii a přestože se v ulicích Liberce stále častěji objevovaly zahraniční značky, stodvacítek bylo stále všude plno.

A navíc byla v autě ta holka, a jak po nasednutí zjistil, nebyla jediná. Na zadním sedadle se krčila ještě jedna, drobná brunetka s velikýma očima. Nesměle si ho prohlížela, na rozdíl od té vepředu, zrzavé, pihovaté a naprosto bezprostřední krásky. Kubovi okamžitě učarovala, v životě neviděl nikoho, kdo by měl zelené oči, navíc tak jasné.

„Cože cestuješ sám a stopem?“ otočila se na něj celým tělem, a aniž by čekala na odpověď, pokračovala: „Já jsem Míša, tohle je moje kamarádka Simča a její brácha Radek. Máš docela kliku, že jsme se Símou potřebovaly na záchod. Dělá se jí v autě blbě, tak potřebovala další kinedryl. A taky, žeš vypadal tak opuštěně,“ zasmála se.

Radek po něm střelil rychlým pohledem a zabručel pozdrav, Simča dál seděla, dívala se před sebe a krčila se.

„Já jsem Kuba,“ stačil říct, ale nevypadalo to, že by to někoho zajímalo. Chtěl poděkovat a dodat, jak je jim vděčný, že zastavili a zachránili ho od jisté smrti žízni anebo přinejmenším od úpalu, ale neměl šanci dostat se ke slovu, to minimálně v tomto autě držela pevně ve svých rukách Míša.

„Co budeš dělat v Turnově? Teda, jestli to není tajný,“ zahihňala se.

Ukázal na svou ceduli, kde pod jménem většího města bylo napsáno i to menší, které bylo zároveň i názvem kempu, kam měl namířeno.

„No nekecej! Ty jedeš do Jinolic? Já padnu, my tam jedeme taky! No ty bláho, vidíš, Radku, ještě žes dal na mě a zastavil mu. Jak že jsi říkal, že se jmenuješ? Seš mi nějakej povědomej,“ prohlížela si ho, jako kdyby hodnotila zajímavý obraz.

„Jakub.“

„Jakub, hm, to je hezký jméno.“

„Dík,“ odtušil, protože nikdy nevěděl, co se na takovou pochvalu, o kterou se nijak nezasloužil, říká.

„A cože jedeš sám? Utekla ti slečna?“ věnovala mu zrzka oslnivý úsměv.

„Ale no tak, Michalo, nech ho bejt, chudáka. Si myslíš, že je zvědavej na tvoje přiblblý řeči?“ ozval se Radek.

„Mně to nevadí,“ vyhrkl rychle Kuba. Nechtěl, aby se otočila. I když by nepohrdl chvílí klidu, protože měl fakt žízeň a trochu ho bolela hlava, líbilo se mu se na ni dívat.

„Koukej na cestu a nepruď,“ poradila řidiči a zase hned soustředila svou pozornost na Jakuba.

Radek jen zavrtěl hlavou, s úšklebkem dal na její radu a věnoval se řízení.

Kubu napadlo, že spolu ti dva nejspíš chodí. Proč by si ten kluk jinak nechával líbit takové jednání? A taky by to dávalo smysl. Vypadal o několik let starší, sám mu tipoval aspoň tak třicet. Byl to typický hezoun, hnědé vlasy na patku mu padaly do očí a zkrátka vypadal přesně jako prototyp kluka, na kterého holky letí. Obzvlášť taková liga, do které patřila Míša.

V autě začalo být dusno, nebo to tak aspoň Kubovi připadalo. Možná to bylo výměnou názorů mezi Radkem a Míšou anebo také kvůli stoupající teplotě. Nevěděl přesně, kolik je asi hodin, ale podle toho parna a slunce skoro nad hlavou tipoval, že nebylo daleko k poledni.

Simona už předtím zamumlala, že jí je blbě, takže od ní žádný rozhovor neočekával.

Po zbytek cesty vládlo ve škodovce ticho. Když dojeli k bráně kempu, všichni vyskákali z auta a úlevně se nadechovali čerstvého vzduchu. Tedy až na Simonu, která spíš vypadla ze svého sedadla a rozdýchávala odeznívající nával nevolnosti.

„Tak... Dík za svezení,“ loučil se Kuba rozpačitě, když si vytáhl krosnu z kufru, a po zaplacení poplatku na recepci za první týden se vydal hledat kluky.

Popravdě se mu ulevilo, že je od spolucestujících pryč.

Zadumaně prošel po hrázi rybníka a rozhlížel se po terásce u stánku, sloužícího jako hospoda. Tipoval, že spíš než u vody by kamarády našel tam.

„Ty vole, to je Kubajz!“ ozval se známý hlas spolužáka Martina, ke kterému se okamžitě připojil i třetí člen party, Jirka.

„No nazdár, voni tě pustili, jo?“ culil se na něj a trochu se mu při tom pletl jazyk.

Kuba přešel jeho dotaz jen úšklebkem, protože odpověď byla dost zřejmá, když stál před nimi. Pomyslel si něco o tom, že lámat do sebe jedno pivo za druhým, když je slunce sotva nad hlavou, nebylo asi pro kluky to pravé ořechové, ale on sám si jedno orosené s chutí objednal. V tomhle příšerném vedru a po neméně šílené cestě usoudil, že si ho víc než zaslouží.

„Jak ses tam měl? Pověď a přeháněj,“ zasmál se Martin vlastnímu vtipu a zhluboka se napil. „Hele, sorry, že jsme jeli bez tebe, ale tvoje máti říkala, že nikam nepojedeš, tak jsme nečekali,“ přejel si rozpačitě rukou po rozježených černých vlasech a několidenním strništi.

„To je v pohodě,“ pokrčil Jakub rameny. „Hlavně, že už jsem tady. Až vám budu vyprávět, jakou jsem měl cestu, to se potrháte smíchy.“

Než ale stihl cokoliv říct, objevily se u jejich stolu dvě holky, obě brunetky, přesto každá jiná. Kubovi sklaplo, protože ty dvě, aniž by ho zaregistrovaly, se posadily kamarádům na klín a ovinuly se jako lány.

Chvilí se díval jinam, dopil pivo, ale mlaskavé zvuky neustávaly a přiblblé hihňání už vůbec ne. Krátkovlasá, docela pěkná holka, zrovna šišlala Jirkovi do ucha, on jí mačkal půlky a dál se naléval zlatavým mokem z kelímku. Ona mu pročesávala jeho dlouhé špinavě blond vlasy svými prsty, a jakmile mu strčila jazyk do ucha, Kuba se se znechuceným odfrknutím zase odvrátil.

„Ukážete mi, kde máte stan? Dal bych si tam bág!,“ snažil se kamarády vyrušit a trochu zamaskovat své otrávení. Připadal si jako v nepovedené komedii.

Jenomže ta ještě neměla konec.

5.

„Co?“ odstrčil Martin dlouhovlásku s velkým zadkem.

„Kde jste postavili stan? Chci si tam dát věci,“ zopakoval zřetelně Kuba, přeci jenom byli kluci už trochu pod parou, takže jejich nechápavost přešel.

Martin necitlivě praštil do Jirkových zad, načež slečna, přísátá k jeho ústům, zaskučela, když o sebe jejich zuby slyšitelně cvakly.

„Co děláš, ty vole?“ zahuhlal Jirka a přiopile mhouřil oči do nastalého světla, které vzniklo náhlým odstíněním slunečního kotouče brunetčinou hlavou.

„Kubajz nemá stan, Jiřane.“

„No jasně, že nemám, kde bych ho asi tak měl? Ale tak, tys bral tu čtyřku, tak se snad vlez, ne?“ nechápal Kuba.

„Tak to nemáš kde chrápat, chlape. My totiž máme plno,“ usmál se Jirka opile a zmáčkl své slečné faldík na boku. Ta se zahihňala a na oplátku ho rozverně kousla do ucha.

„Seš blbá?“ vyjel na ni. Ona se rozhýkala na plnou pusu a ze zubů si tahala několik Jirkových vlasů.

„Tak to jsem v prdeli,“ zkonstatoval Jakub.

Bezradně na něj zírali a krčili rameny.

„Hele, voni kuli nám odkopli svý starý, tak pochop...“ blekotал opile Jirka. Holky si něco špitaly a při tom na něj nepokrytě pomrkávaly. Kuba dopil svoje pivo a našťavaně zabloudil očima k těm, které považoval za kamarády.

Jistě, nemohli tušit, že přijede. To, že si našli holky a nastěhovali si je do stanu, jim za zlé neměl ani v nejmenším, tak trochu s tím přeci počítal. Ale to chování! I on sám si rád dal pivo, obzvlášť v tomhle vedru, ale být zkárovaný už před obědem, obírat se na terásce hospody s holkama a k tomu se totálně vykašlat na kamaráda, to už bylo moc.

Zvedl se, popadl krosnu, zabručel něco, co mohl být pozdrav, i když mu bylo celkem fuk, jestli ti dva odpoví, a dal se na cestu zpátky na stopa. Co jiného mu taky zbývalo? Jeho prázdniny skončily dřív, než vůbec stihly začít, a nakonec největší dobrodružství zažil v nemocnici s Pavlem, panem Kopeckým, a hlavně se Šárinkou.

I když, kdo ví, třeba mě báječná dobrodružství čekají ještě na brigádě od pošty, pomyslel si s úšklebkem.

Šel s hlavou skloněnou a představoval si, co všechno si asi vyslechne doma od mámy.

„Kampak, kampak?“ ozval se známý dívčí hlas.

Otočil za tím zvukem hlavu a na molu u hráze, jež úzkou asfaltkou oddělovala dva rybníky, uviděl sedět Míšu se Simonou.

„Ále,“ protáhl, „zpátky domů. Náhodou nejedete, co?“

„Blázníš? Tu hrůzu hodlám absolvovat nejdřív za čtrnáct dní, i kdyby měly popršet,“ odpověděla Simona.

Jakuba napadlo, že takhle vypadá naprosto normálně, dokonce docela hezky. Malá útlá postava, hnědé vlasy s dlouhou patkou, kterou nosila na stranu za uchem, a hezky tvarované oči modrošedé barvy. Tvář měla lehce pihovatou a plné, usmívající se rty. Teď mu připadala jiná než ta za vlasy schovaná, krčící se postava v autě před necelou hodinou.

„A proč jedeš domů? Nenašels kámoše?“ zeptala se Míša, protáhla se a vystavila na odiv svoje přírodní vnady skryté pouze vrchním dílem plavek.

„Ale jo, našel, jenomže maj ve stanu plno.“

„No vidíš a my máme zase moc prázdno.“

„Cože?“ řekli on i Simča zároveň.

„No, Radek musel něco zařídit, takže před chvílí zase odjel. A my máme jen samy pro sebe stan, kterej je pro čtyři lidi, tak tě berem.“

„T-to nejde,“ bránil se chabě, i když mu srdce poskočilo.
Prázdniny možná nejsou v háji!

Simona do Míši drcla a něco jí rozčileným šepotem vysvětlovala. Kuba nemusel být detektiv, aby mu došlo, že se jí kamarádčin nápad vůbec nelíbí.

„Bude sranda, Kuba je neškodnej,“ uklidňovala ji zrzka. „Vid', že seš neškodnej?“ věnovala mu pohled, který říkal, že ona rozhodně neškodná není.

Kuba polkl. Věděl, že tohle je jedinečná příležitost, jak se nevrátit potupně domů. Přikývl.

„Naprosto.“

Simona vzdychla, ale Míša už se zvedala, oprášila si zadek a vyzvala ho, aby ji následoval k jejich stanu.

„A co Radek? Nebude mu to vadit, až se vrátí? Moc se na mě netváří!“, ozval se Kuba rozpačitě, když prošli zpátky okolo terásky s jeho kamarády, potom kolem několika chatek a sociálního zázemí a proplétali se mezi stany.

„Radek se netváří dost často, ale jinak je to zlatíčko,“ zašvitořila Míša. „Pojď, támhle je,“ ukázala na oranžovo-zelený hangár s předsínkou.

„No to mě... Neříkalas, že máte stan pro čtyři? Tohle je bejvák tak pro osm.“

„Tss, tak nějaký soukromí, ne? Přece se nebudu mačkat jako sardínka,“ pokrčila rameny.

Kuba už nic nenamítal. Počkal, až Míša vyloví malinký klíček a odemkne jen o málo větší zámeček. V duchu se usmál. *Tohle by rozhodně případného zloděje odradilo, pche!*

„Nevím, jak ty, ale já mám hlad a je mi děsný vedro. Takže jdu za Símou a nadlábnout se. Pak půjdem na pláž,“ oznámila mu.

„Hm,“ odpověděl Kuba duchaplně a rozprostíral si karimatku a spacák u jedné stěny, kde mu ukázala. Cítil se trochu nesvůj, sám s cizí holkou, v cizím stanu.

A ta holka je navíc zatraceně pěkná, pomyslel si.

„Jo, hlady umírám taky. Přivez jsem několik konzerv a polívky, máte vařič?“ řekl nahlas a doufal, že v jeho hlase nebude znát nervozita.

„Co? Jako že bysme si vařili?“ rozesmála se.

„Tak jsme v kempu,“ připomněl jí.

„Jo, to jsme, ale v dnešní době existují restaurace, například U Tonyho maj docela slušný jídlo. Nehodlám strávit prázdniny klohněním.“

„Vždyť je to hned hotový,“ prohlásil Kuba. Nechtěl přiznat, že nemá žádné peníze. Nebo alespoň ne na to, aby si mohl dovolit být jen obědy. Měl tak maximálně na pár piv, sem tam zmrzlinu a pečivo, když to rozpočítal na celých čtrnáct dní.

„Takový blafy nejím,“ ohrnula Míša nos. „No nic, jdeš se mnou, nebo máš vlastní program? Jo, tady máš ještě klíček, sice tady nic cenného není, ale aby se nám někdo hrabal ve věcech fakt nechci.“

„Zařídím se, díky,“ zahuhlal.

Krom jeho tristní finanční situace se mu k Tonymu nechtělo i kvůli tomu, že tam nejspíš pořád seděli také Martin s Jirkou.

Míša odkráčela a on vyhrabal otvírák a snědl konzervu lanšmítu, jen tak bez pečiva, a pak sebou praštil na karimatku.

I když bylo ve stanu taky vedro, připadalo mu takové příjemné. Cítil z materiálu impregnaci a trochu zatuchliny. Díval se do stropu, jak na něm tančí stíny slunce a listů, a přemýšlel, co bude dělat. V břiše mu škrundalo, jak do sebe rychle nasoukal jídlo, za celý den nic víc nejedl, jen vypil jedno pivo. Rozhodoval se, jestli se má porozhlédnout po kempu, nebo jít za holkami k vodě. Osvěžit by se potřeboval. Než se stihl rozmyslet, přemohla jej únava.

Probudil ho až křik.

6.

Na zlomek vteřiny si Kuba myslel, že je zpátky v nemocnici. Ten vysoký dívčí hlas totiž nepatřil nikomu jinému než tamní přítulné zdravotní sestře.

Vylezl ze stanu a mžoural do slunce, které mezitím na obloze sestoupilo už hodně nízko. Vedle běžového žigula a omšelého karavanu, typického výtvaru zlatých českých ručiček minulé dekády, stála opravdu Šárka. Oblečená v zelených puntíkatých šatech ječela na muže ve středních letech. Okolo nich se už stačil vytvořit hlouček zvědavců, z nichž někteří přizvukovali jí a druzí zase tomu chudákovi, na kterého křičela.

Jakub fascinovaně prošel mezi několika stany, které dělily ten jeho od místa Šárinčina výstupu, a nespouštěl ji přitom z očí. Když byl asi jen metr od ní, zarazil se a ona také.

„No to mě podrž,“ vyrazila ze sebe.

„Co tady děláš? Tos... přijela kvůli mně?“ Kuba začínal být naštvaný. Ten jediný sex s ní byl sice super, dokonce si říkal, že by se jí po návratu z Jinolic ozval, aby jí všechno vysvětlil, ale tohle bylo vážně trochu přes čáru.

„Co? Kdo to je, Šáрино? To jsme se sem táhli kvůli tomudle?“ ozval se zase chlap, kterému už evidentně otrnulo.

Okounějící publikum mumlalo a chechtalo se, takové představení o více dějstvích zřejmě nečekalo. A to ještě nebyl konec.

„Ne, v žádném případě! Kvůli tobě jsem rozhodně neprijela,“ píchla prstem do Kubova hrudníku. „A ne, kvůli *němu* jsem sem nechtěla,“ otočila se na chlapa. „Jako promiň, že jsem chtěla zastavit na pár dní v kempu, a ne se furt mejt u pumpy!“ vyšroubovala zase stupeň hlasitosti a její ječák se tak opět rozléhal přes několik řad stanů. „A vy laskavě vypadněte, máte svoje skvělé rodinky!“ šlehla po hrozu zvědavců a zalezla do karavanu.

Chlápek, který cestoval se Šárkou, se na okounějící lidi rozpačitě zašklebil a uklidil se za ní.

Zvědavci se našťestí opravdu začali rozcházet a Kuba šel také, neměl nejmenší chuť tam zůstat. Třídil si myšlenky, co se to v jeho blízkosti vlastně děje, takže když vedle něj houkla Míša:

„Jak to jde?“, málem vyskočil z kůže.

„No doprdele!“ zareagoval.

„Taky tě rády vidíme,“ utrousila kousavě Simona.

„Ech, sorry. Jen jsem se vás lekl.“

„Mohly bysme si to vzít osobně, ale nejsme žádný fifleny,“ zvedla zrzka bradu.

„Tak jsem to nemyslel,“ chtěl se omlouvat zmatený Kuba, ale ona mu položila ruku okolo ramen se slovy, že si z něj jenom střílela.

„Dneska nemám dobrej den,“ utrousil.

„Pojď s náma tancovat, přijdeš na jiný myšlenky, na to si můžeš vsadit.“

Jakub pokrčil rameny a nechal se dívkami odvést na tancovačku, jen si zašel vyměnit tričko.

Ze začátku se na zábavě, na níž vyřvávaly známé diskohity, cítil trochu nemístně, ale stačily dva panáky příšerně sladké a chemicky ovoněné broskvové vodky a stalo se nevyhnutelné. Protože celý den skoro nejedl, alkohol udělal své.

Kuba tancoval, řádl a skákal, smál se s děvčaty, někoho snad i líbal, ale jistý si tím nebyl. Nakonec, když stáli u baru a obraceli do sebe třetí rundu, svalil se na zem a nevěděl o světě.

Ráno se probudil ve stanu vedle Míši a za ní zahlédl hnědé vlasy, vykukující zpod spacáku. Pokusil se posadit, hlava ho bolela jako střep a stan se s ním kymácel. Udělalo se mu na zvracení, rychle se tedy vyhrabal ze spacáku, zpocený jako myš. Po čtyřech vylezl před stan a snažil se nevolnost rozdýchat. Ostré slunce tomu bohužel nepomáhalo. Postavil se a mezi ostatními stany kličkoval do umývárky, aby případně stihl zbavit žaludek kyselých šťáv aspoň trochu kulturně.

Naštěstí hořká pachut' v ústech ani přes ostrý běh nezpůsobila předčasnou nehodu. Stihl to včas.

„Hehe, Kubajz, co tady děláš, vole?“ zaslechl za sebou známý hlas, když opouštěl opotřebovanou a nevábně vonící kabinu a mířil k oprýskaným smaltovaným umyvadlům.

„Martas, čau. Neodjel jsem, jak vidíš.“ Utřel si koutky, protože typický zápach sociálního zařízení pro tolik lidí nakonec nerozdýchal.

„No ty vole. A kdes spal? Sorry hele, kámo, ale ty holky, chápeš,“ zachechtal se kamarád. „Přece jsme je nemohli odmítnout.“

„Jasně, jinak byste o holku nezakopli, chápu.“

„Vole.“

„Tak já mám ve stanu hned dvě kočky, takže...“

„Ty? Si děláš prdel,“ smál se spolužák.

„Pojď se mnou, představím vás,“ pokrčil Kuba rameny.

„Oukej, ale jenom proto, že si myslím, že kecáš.“

Za stálého pošťuchování se přesunuli od umývárek až ke stanu, který obýval Kuba s děvčaty.

Už z dálky ale slyšeli, že se něco děje. Před stanem seděla Míša, která si nervózně okusovala nehet, a před ní sem a tam přecházel nasupený Radek. Za okolními stany nenápadně šmírovalo několik lidí, kteří vzrušeně gestikulovali.

„Co se to tady děje, ty vole?“ uchechtl se spolužák, když se blížili.

„To je on!“ zařval Radek a hnal se k nim.

„Kde se tady bereš?“ usmál se Jakub.

„Ty hajzle! Kde je?“ vyštěkl a dal mu pěstí.

„Co... Za co?“ Kuba ránu absolutně nečekal a spadl na zem. Dlouhán na něj skočil a bušil do něj pěstmi hlava nehlava.

Martin a nějaký přihlížející se z něj snažili většího a silnějšího kluka sundat, Míša stála u nich a hystericky ječela, aby toho nechal.

„Kde je? Řekni mi, cos jí udělal, ty hajzle!“ řval Radek jako smyslů zbavený a snažil se vytrhnout těm, kteří ho drželi za ruce a ramena.

„Co to meleš?“ sbíral se Kuba ze země a opatrně si jazykem kontroloval zuby, jestli má všechny. V ústech cítil kovovou pachutí krve a podle tlaku na pulzujícím spánku mu bylo jasné, že se Radek přesně trefil do místa, které mu jen nedávno v nemocnici vyléčili.

„Jestli víš, kde je, řekni to, prosím!“ přiblížila se k němu plačící Míša.

„Pusťte mě, já to z něj vymlátím!“ vykřikl dlouhán znovu.

„Já doprdele pořád nevím, o čem to tady mluvíte! Kde je *kdo*?“ zvýšil i Kuba hlas, už toho měl dost.

„Simona! Nedělej, že nevíš!“ odplivl si odevzdaně Radek. Seděl na zemi a prudce oddychoval.

Martin stál nad ním a nechápavě se díval na svého spolužáka. Onen muž, který mu pomáhal útočníka zpacifikovat, už od nich poodstoupil a cosi řešil se svými kamarády.

„Co je se Simčou?“ obrátil se Kuba na Míšu.

„Ty fakt nic nevíš?“ setřela si zrzka slzy. „Před půlnocí tě šla doprovodit sem, byls totálně pod obraz. Seš poslední, kdo ji viděl.“

7.

„Ne, fakt si ani nepamatuju, jak jsem se dostal do stanu, natož s kým,“ vrtěl Kuba hlavou, když seděli všichni společně U Tonyho a on si k oku tiskl v utěrce zabalený led, který mu dobromyslně poskytl dlouhovlasý hospodský.

Martin se odpojil, jakmile uviděl svou novou přítelkyni a ujistil se, že je Kuba *v cajku*, jak řekl.

„No, byls vážně dost na kaši,“ podívala se na něj úkosem Míša.

„Jestli nelže! Nevěřím mu ani slovo! Lituju, žeš mě překecala, abych mu zastavil. Jestli jí něco udělal, tak ho zabiju!“ cedil skrze zuby Radek.

„Hele, proč bych vám jako kecal?“ sykl Kuba, protože ho zabolel pohmožděný ret. Napil se piva, aby zamaskoval slabost, a soukal do sebe chleba s párkem. Sice bylo dopoledne, ale vyprošťovák vyloženě potřeboval.

„Jdu zavolat ty policajty,“ zvedal se Radek.

Kubovi málem zaskočilo, protože ho napadlo, jak asi bude působit, když si kvůli alkoholu nic nepamatuje a už z něj zase potáhne? A navíc mu nebylo osmnáct, nechtěl dělat Tonymu a ostatně ani obsluze včerejší diskotéky potíže.

„Počkej... Počkej,“ chtěl Radka zarazit. „Já... nějak to vyřeším, najdeme ji! Sice mám okno velikosti výlohy, ale stoprocentně

vím, že bych nikomu neublížil," přesvědčoval ho, ale tak trochu i sebe. Dlouhán ale zavrtěl hlavou a se slovy, že jde hledat telefonní budku, odešel.

„Taky bych se švestkama počkala," řekla zamyšleně Míša.

Kuba se na ni nakrátko vděčně usmál.

„Hele, já vás v podstatě neznám a vy neznáte mně. Docela by bodlo, abychom si něco řekli. Já teda hlavně chci slyšet o Simoně. Nic ve zlém," dodal, když dívka zvedla obočí.

„Tak zaprvé, neříkej jí Simona. Bytostně to nesnáší," usmála se smutně.

„Oukej," oplatil jí Kuba úsměv, vzápětí ale zase zvažněl. „A co dál? Kemp jsi říkala, že jste prolezli, nemohla třeba... Sorry, že se na to ptám, ale nemohla s někým skončit ve stanu? Nebo měla nějaký... No, nechci říct nepřátele, ale chápeš... Prostě někoho, kdo by ji prudil?"

„Možná její bejvalej, nevím. Furt nepochopil, že mu dala kopačky," pokrčila rameny.

Kuba se rozhlížel kolem, poslouchal a přemýšlel.

Bylo poměrně časně na ty, kteří dlouho ponocovali, takže okolo terásy procházely spíš rodiny s dětmi, které se plácaly u vody od rána. Počasí jim přálo, opět panovalo jasno a úmorné vedro. Sluneční paprsky se odrážely od velkého rybníku, který byl, na rozdíl od dvou zbývajících, určený ke koupání. U břehu se sice líně převalovalo trochu zeleného slizu, ale on věděl, že ho děti rozeženou, takže kdyby chtěl jít později do vody, bude mít vstup pohodlný.

„Tak ty kretény to prej nezajímá!" přerušil jejich ticho Radek. „Mám prej zavolat, pokud do dvou dnů nevyleze střízlivá z něčího stanu!" chňapl pivo a vypil ho na ex.

„Cože? To snad... Neměls tam volat," hučela do něj Míša. Jakubovi se popravdě docela ulevilo. „Právě jsem Kubovi říkala o Simčíným psychoušovi," pokračovala.

„Jo, starouš Lubor," utřel si Radek pěnu ze rtu.

„Libor," opravila ho automaticky dívka a ovívala se dlaní.

„Cože?" vyjekl Jakub. Oba se na něj nechápavě otočili. „Ale..."

mávnul rukou, najednou si připadal jako blázen. Liborů bude po republice nejspíš běhat stovky, ne-li tisíce. „Jen to spojení, *starouš Libor*... Mě totiž jeden Libor srazil stejným autem, jaký máš ty. Ale pochybuju, že by to byl ten samej, to by byla moc velká náhoda.“

„Jo, to asi bude jinej. Simčín bejvalej mi tuhle škodovku prodal až na začátku prázdnin,“ řekl zamračeně Radek.

„Hm. Mě právě taková srazila poslední den školy, proto jsem na vás tak blbě civěl, když jste mi na tý pumpě zastavili. A řídil ji právě nějaký Libor. Libor Starý, říkali policajti.“

„Ty vole,“ vyhrkl Radek a viditelně zbledl. Míša ztuhla v pohybu, když se zrovna chtěla napít své žluté limonády.

„To nemůže bejt ten samej. Proč by to dělal?“ zeptal se Kuba. „Vždyť... já vás ani neznal.“

„Protože je to blázen,“ odfrkla si rusovláška. „Proto se s ním taky Sína rozešla, ale on to vůbec nevzal.“

„A nevěděl, že sem jedete?“

„To si nemyslím. Hele, on je takovej majetnickej, ale že by byl nějaký vrah, to bych neřekl,“ zapojil se Radek a zkoumavě blondáka pozoroval.

„Mě málem zabil,“ kontroval Jakub. „Teda pokud to byl ten samej Libor.“

Vybavily se mu ty první hodiny v nemocnici, vystrašená máma, a nakonec i pan Kopecký a Pavel. A samozřejmě Šárinka. Další z nevyjasněných záhad na jeho seznamu.

Nějakou chvíli byli potichu, každý zabraný do svých myšlenek. Cvrkot kolem nich zesiloval, jak postupně ze svých stanů a několika chatěk vylézali jako jarní kvítí ze země i ti, kteří šli předchozí noci silně ovíněni spát hodně pozdě.

Míša upírala oči na rybník, schovaná za slunečními brýlemi, a upíjela brčkem limonádu. Všiml si, že jí spadlo ramínko od krátkých bílých šatiček a že pod nimi neměla podprsenku.

Radek zíral do svého druhého teplajícího piva a mračil se čím dál víc.

„Fajn. Co chceš teď dělat?“ pronesl do ticha, oči stále upřené do pultitru.

„Ale co když s tím on nemá nic společného?“ podívala se na něj Míša. „Vaši se zblázněj, jestli se dozvěděj, že s ním chodila.“

„Víc je asi naštve, jestli je někde mrtvá, nemyslíš?“ obořil se na ni.

„Počkejte, nehádejte se,“ vložil se do toho Kuba. „Dáme tomu dva, tři dny, pokud nic nezjistíme a nenajdeme ji, zavoláme znovu fyzly. Do té doby se můžeme zkusit poptat tady po kempu.“

„Jako chodit od stanu ke stanu s fotkou, jako v americkým bi-jáku?“ odfrkl si Radek. „Jestli jo, tak já teda ségrinu fotku ve šraj-tofli nenosím.“

„To je fakt, přece to tady nebudem obcházet, to bysme byli dost nápadní,“ přidala se k němu Míša.

„To by ani nebylo možný. Spíš jsem myslel zeptat se vyhazovače, co byl včera na zábavě, a třeba tady, jestli ji někdo neviděl. Chápete, někdo, kdo ví, jak vypadá, ne se ptát po celým kempu,“ objasňoval Jakub.

Míša příkyvovala, ale Radek se stále tvářil skepticky.

„No, včera na té diskotéce mi říkala, že se chce podívat do Jičína. Když s tebou odcházela, říkala, že ji tam bereš,“ podívala se Míša na Kubu.

„Jak bych ji tam...“ začal, ale nedopověděl.

Něco se mu právě vybavilo.

8.

„Co bys ji tam? Ty hajzle, tys jí fakt něco udělal?“ zvedl se okamžitě Radek ze svého místa a rozmachoval se po Jakubovi pěští.

Míša se mu pověsila na paži a tahala ho dolů, několik lidí se na ně zvědavě otočilo a Tony z okýnka zahalekal: „No no, mla-dej, uklidni se!“

„Nic jsem jí neudělal!“ zasyčel Kuba a rozhlížel se kolem. „Vzpomněl jsem si, že jsme potkali nějakýho chlapa, co na ni měl nějaký kecý...“ frustrovaně vzdychl, zavřel oči a opřel se, jak se snažil vybavit si víc.

„Jakýho chlapa? Jak vypadal? A co jí chtěl?“

„To právě nevím!“ odsekl. „Mám okno!“

„Tak se trochu snaž, je to moje ségra, ty vole!“

„A co si myslíš, že dělám? Kdybys mě nechal chvíli přemyslet, ale to ne, pořád musíš –“

„A dost!“ ozvala se Míša ostře. „Okamžitě se přestaňte hádat jako dvě rozcapený nány, to ničemu nepomůže, akorát nás od sud vyhoděj. Ty,“ otočila se na Radka, „se zeptáš v recepci, jestli si v noci něčeho nevšimli. A ty,“ šlehla pohledem po Kubovi, „si koukej vzpomenout na toho chlápka, já si zatím odskočím.“

Zvedla se, urovnala si pod zadkem krátké šatičky, pohodila svou měděnou hřívou a důstojně odkráčela.

„Ty vole,“ ulevil si Kuba, „dost nám to nandala, co?“

„Je to kus,“ mlasl Radek. „A laskavě na ni tak nečum,“ dodal. „Ta už kluka má.“

„Snad ne tebe,“ uchechtl se, hezounův výraz mu ale napověděl, že uhodil hřebíček přesně na hlavičku. „No tyvole,“ neodpustil si ještě.

Sice ho napadlo už při představování v autě, že by se ti dva k sobě hodili, ale zrzka se rozhodně nechovala tak, že s ním chodí.

„Hele, nejseš v pozici, abys se mnou takhle mluvil. Než o Michalu se zajíměj radši o to, kde je ségra, protože jestli se jí něco stalo...“

Kuba pokýval hlavou. Se slovy, že se pozeptá majitelů diskotéky a zkusí sehnat barmanku a vyhazovače, se zvedl, vrátil sklo Tonymu do okýnka a šel se projít.

Potřeboval si vyčistit hlavu. Protože čím víc se snažil, tím víc se mu střípky vzpomínek nořily do tmy.

Obcházel rybník a pozoroval rozesmáté dovolenkáře, korzující kolem, i plavce. Téměř uprostřed vodní plochy se hlasitě řehotaly dvě holky, jak se snažily obě vylézt na jednu nafukovačku. Na pláži i trávě okolo se opalovali a smáli lidi, děti dováděly a vřískaly u břehu. Padl na něj smutek, protože ještě nedávno by tam jančil s nimi. Říkal si, kdy se vlastně stalo, že tak najednou dospěl? Že byl už moc starý na takové bezstarostné radovánky, když na spoustu jiných věcí byl podle všeobecně zažitých norem zase příliš mladý.

Zaplašil myšlenky o „nesmrtelnosti chrousta“ a pokusil se opět soustředit na Simonu. *Nebo na Simču, když jí z nějakého důvodu vadí její jméno*, opravil se v duchu.

Přehrával si průběh večera a snažil se vzpomenout si na ni, na jejich tanec, povídání a polibek. Ten ho obzvlášť mrzel, že si nepamatoval. Protože si musel přiznat, že ačkoliv byla Míša oslňující, bylo jí moc. Taková ta prvoplánová kráska se světáckým chováním.

Kdežto Simča... Představil si její srdcovitý obličej, velké jako by stále udivené oči lemované dlouhými řasami a rty... Měla tak hebké rty. To si vybavoval zcela jasně.

A taky toho chlapa! došlo mu najednou.

„Doprdele!“ pronesl nahlas a rozhlédl se kolem. Už byl u diskotéky, nohu položenou na prvním schodě, přesto se otočil a dal do běhu.

Vzdálenost, která mu chůzí na druhou stranu rybníku trvala minimálně hodinu, teď překonal za třetinu času.

„Teď ne!“ křikl na Martina s Jirkou, když sprintoval okolo zahrádky, kde kluci popíjeli a halekali na něj, aby se přidal.

„Jste... tu?“ vpadl uříčeně do stanu. „Ech, sorry.“

Vycouval a ztěžka dopadl na zadek do trávy. Zachechtal se a nevěřícně zavrtěl hlavou. Pohled na Míšu, klečící na čtyřech, a Radkův výraz, když do ní narážel, byl pro něj právě teď skoro tak absurdní, jako nekontrolovatelný záchvat smíchu, který výjev následoval.

„Z-zjistil jsi něco?“ zeptala se Míša, když vylezla ze stanu a upravovala si šaty. Hned za ní se se samolibým výrazem vyhrabal Radek.

„Ne, ale vzpomněl jsem si na toho chlapa. Toho ze včera,“ upřesnil, když na něj oba nechápavě zírali. „Byl vysokej, aspoň o hlavu vyšší než já, měl tmavý vlasy a brejle. Takovej namachrovanej, pořád nás otravoval. Ale teda, nezdálo se mi, že by ho Simča znala.“

„Hm, takhle to na Libora sedí. Jenže jak by mohl vědět, že jedeme právě do Jinolic? Vždyť jsme to nevěděli ani my,“ přemýšlela

nahlas, zatímco si sedla vedle Kuby a mimoděk cupovala stéblo trávy.

„No, možná jsem mu to tak trochu řekl,“ drbal se Radek na hlavě. „Když jsem přebíral auto, bavili jsme se o prázdninách, chystal se do Rumunska. Prej na túru. A já se zmínil, že se budu plácet buď u rybníka v Jinolicích, anebo v Lužanech.“

„Tak to je jasný. Mohl ji shánět u vás doma, a tak zjistit, že jsme jeli sem. A co teď? Nejradši bych na něj poslala ty policajty, ale nevíme nic jistě,“ rozhodila Míša rukama.

„Leda k němu zajet,“ napadlo Radka.

„Jako do Liberce? To je úchylný.“

„Ahoj,“ ozval se zpoza stanu nesmělý hlásek, až všichni nadskočili.

„Šárko, ahoj,“ vydechl Jakub, „co tady děláš?“

„Říkala jsem si, že tě pozdravím a třeba si promluvíme,“ špitla a tváře jí zrudověly.

„No, víš, my tady zrovna...“

„Klidně běž, my zatím budeme přemýšlet,“ pobídla ho Míša.

Kuba v duchu zaúpěl, ale zvedl se. Se slovy, že bude za chvíli zpátky nebo se sejdou u Tonyho, šel za kudrnatou hnědovláskou.

Procházeli mezi stany a mířili k pláži, kde teď bylo o poznání méně lidí. Většina se šla najíst a schovat před tím nejúpornějším slunečním svitem. Zamířili bok po boku, v tichu, doprovázeném kromě okolních ruchů jen jejími nesmělými pohledy, ke shlu ku stromů, aby se tak aspoň trochu ukryli ve stínu jejich korun.

„To je tvoje holka?“ vypálila bez přípravy, když se posadila do trávy.

„Co? Míša? Ne, vždyť jsi viděla, že chodí s Radkem,“ poukazo val na fakt, že když se Šárka odkudsi vyloupila, seděla zrzka opřená o Radkovy holeně a ten si hrál s jejími vlasy.

„Myslela jsem tu druhou,“ odpověděla zvláštním tónem.

Jakub se zamračil a věnoval jí pátravý pohled.

„Myslíš Simču?“

„Copak já vím, jak se jmenuje?“

„Jo, Simča. A ne, není to moje holka. Jaks na to přišla? Ty ji znáš?“

„No, viděla jsem ji tady s tebou,“ usmála se na něj něžně.

„Hele, Šári... Já se ti vážně chtěl ozvat, nejsem žádnéj hajzl, kterej se vyspí s holkou a pak dělá mrtvýho brouka,“ změnil téma, protože mu přišlo, že právě to s ním chtěla probírat.

„To je docela vtipný, protože já jsem s tebou chtěla mluvit kvůli tomu, abys neměl výčitky,“ zasmála se.

„Vážně?“

„Vážně. Hele, i když možná vypadám naivní, tak nejsem.“

Úkosem se na ni podíval. Pronesla to výsměšným tónem, ale obsah sdělení napovídal tomu, že je přeci jenom přinejmenším zklamaná.

„Jsem rád, že to tak bereš. Doma bychom mohli někam zajít, třeba na limču,“ řekl nadšeně.

„Fakt se nemusíš přemáhat.“

„Ale... tak jsem to vůbec nemyslel, já...“

„V pohodě. Neřeš to,“ zašeptala a natáhla se k němu, něžně šťouchla svým ramenem do toho jeho a opřela si hlavu.

Jakub zaskočeně zíral na poklidnou hladinu. Tohle nečekal. Opravdu si o ní myslel, že je naivní pipinka, která nejdřív plakala někde v koutku, potom ho proklínala, a nakonec přemluvila svého tatínka k dovolené právě tady v Jinolicích, aby mohla toho šmejda, který ji zneužil, pořádně vytrestat.

„Nechceš se jít vykoupat? Z týchle strany nikdo není,“ navrhl.

Kuba chtěl namítnout, že nemá plavky, ale ona už stála na břehu a soukala se z kraťasů a tílka. Na maličkou chvíli se na něj ohlédla a sundala si i podprsenku.

Se smíchem vběhla do vody, vypískla a začala okolo sebe rozpustit cákat. Kuba se nechal strhnout její náladou, sundal si bermudy, tričko a jen ve slípech za ní vstoupil.

Voda byla příjemně chladivá, v tom šíleném horku, které od půlky června panovalo, mu přišlo letošní první koupání k duhu. Uvědomil si, že i když byl v kempu druhý den, do rybníka se ještě nedostal.

Z myšlenek a pohodového zevlování v pozici utopence na hladině, ho vyrušil Šárčin stín a sprška vody v obličeji.

„Ty jedna!“ křikl a pořádně ji ohodil.

Nějakou dobu po sobě cákali jako malé děti a šíleně se tomu smáli. Kuba měl pocit, jako by se s tou něžnou dívkou opět ocitl v naprosto jiné realitě. Jak jen to dělala, že z obyčejných věcí dokázala udělat přesně to, co právě potřeboval?

Pozadu se přiblížili až těsně k sobě a ona do něj strčila zadkem. Otočila se k němu, udýchaná a stále ještě rozesmátá z dovádění. Jakub zvážněl a pozoroval, jak se jednotlivé kapky, které ještě nestačily stéct zpět do nazelenalé vody, shlukovaly do jednotlivých stružek, putujících z jejího obličeje přes prohlubinku nad klíční kostí až na nahá nadra.

Fascinovaně zvedl ruku a kopíroval ty klikaté cestičky. Šárčina hrud' se zvedala a klesala a on vnímal, jak jí pod jeho dotykem ztvrdly bradavky. Aniž by spustil oči z těch jejích, sklonil se a políbil ji.

Obklopil ho známý pocit bezpečí, cítil její chladná měkká prsa na své hrudi, známé paže, které se mu ovíjely kolem krku, hebké rty, tolik připomínající ty Simoniny.

„Počkej,“ vydechl prudce, když se od ní odtrhl. „Tohle nemůžem!“

„Proč bysme nemohli...? Nikdo nás nevidí,“ vydechla s přivřenýma očima.

„O to nejde. Promiň, Šári. Já s tebou nechci chodit a tohle by nebylo fér.“

„Já po tobě přece nechci žádný závazky.“

„Cejtíl bych se jako sketa. Seš skvělá holka, tohle ti nechci dělat,“ zavrtěl hlavou.

Vylezl z vody a začal se pomalu oblékat, ani nečekal, až trochu oschne. Otočil se, protože neslyšel, že by šla Šárka za ním. Viděl,

jak se ostrým tempem vydala doprostřed rybníka. Přemýšlel, co by měl udělat. Chvilí stál na břehu, kopal do drnů a rozmýšlel se, jestli na ni má zavolat, nebo snad počkat.

„Klidně běž!“ zakřičela na něj.

Těch několik lidí, kteří byli na pláži na druhé straně nebo procházeli na hrázi, se zvědavě zadívalo jejich směrem. Tohle opravdu nepotřeboval.

Pokrčil rameny a loudavě se vydal delší cestou zpátky do kempu. Chtěl se konečně zastavit na diskotéce, a jestli tam někoho zastihne, trochu se vyptat. Po očku sledoval hladinu, přece jenom měl strach o to, aby se Šárce něco nestalo. To by mu ještě chybělo. Jedna ztracená a druhá utopená.

„Dobrý den, mohl bych se na něco zeptat?“ zaklepal na futra otevřených dveří a strčil hlavu do sálu.

„Nic jsme tu nenašli, mladej,“ prohlásil místo pozdravu starší, proplešatělý chlap, který značně opotřebenou utěrkou leštil za barem sklo.

„Jen jsem chtěl...“ dodal si Kuba odvahy a vstoupil dovnitř. Takhle za světla byl prostor omšelý a zvláště tichý. „Včera jsem tu byl, s jednou holkou.“

„Jo, tos byl určitě jedinej,“ zachechtal se chlap.

„S kým to tady mluvíš, Vráťo?“ vyšla zezadu blondýna v chlapově věku. „Kdo to je?“ máchl rukou, v níž třímala propisku, směrem ke Kubovi a vyfoukla žvýkačkovou bublinu.

„Dobrý den, jsem Jakub. Já se jen chtěl na něco zeptat,“ koktal.

„Nic jsme tady nenašli, žádný peněženky ani cennosti,“ odsekla.

„Sem mu to říkal, Soni,“ vyklepl Vráťa cigaretu z krabičky a připálil si. „Prej tu byl s holkou,“ odfrkl.

Soňa vydala zvuk, něco mezi kašlem a smíchem, natáhla se přes Vráťu, strčila si cigaretu mezi zuby a měřila si Jakuba hodnotícím pohledem.

„Náhodou si tě pamatuju, mladej. Kolem půlnoci jsi mi málem zbořil bar, jaks byl zkárovaněj. Nebejt tý tvý krasotinky, tak tě přerazim.“

„Tak to se o–“

„Dobrý den, hledáme majitele tohoto podniku,“ vstoupil dovnitř uniformovaný policista.

Jakubovi zatrnulo. Co když je ta ženská zavolala hned, jak přišel? Začal pozpátku postupovat směrem k východu, najednou mu bylo úplně jedno, jestli něco zničil, nebo nezničil. Tady šlo určitě o Simonu a on pořád netušil, co s ní je a kde je.

Měkký náraz jeho zpocených zad mu prozradil, že zacouval do další osoby, a na rameno mu dopadla těžká ruka.

10.

„To bylo vážně strašidelný,“ vykládal Míše, kterou zastihl opalovat se na břehu rybníka. Radek prý zatím jel do Jičína něco zařídit.

„No a co se stalo, když tady nebyli kvůli Simče? Jak by taky mohli vědět, že zmizela? To ti nedošlo?“ klepala si na čelo.

„V tu chvíli fakt ne. Říkal jsem si, že je mohl zavolat Radek, jak o tom furt mluvím...“

„On jen tak straší. Policajti jsou to poslední, co by chtěl. Prej je nesnáší.“

„Proč?“

„To nevím, ale kdo by měl švestky rád?“ zasmála se. „Pořád jen prudej, nic kloudnýho nedělaj.“

„Hm, to asi jo. Mě ten kretén v zelený škodovce málem zabil a policajti nemaj nic. I když co já vim, třeba ho zavřeli a už od něj bude klid,“ zabručel.

„To asi těžko, nemyslíš? To by nemoh bejt včera tady,“ podívala se na něj Míša skepticky.

„Třeba to nebyl on, já fakt nevím. Už ani nevím, jestli jsem vůbec byl s ní,“ zahučel tiše.

„Ale já to vím! A přestaň se laskavě litovat! My se tady s Radkem můžeme přetrhnout a ty si tu užíváš s prsatkou anebo fňukáš!“

„Co? Cože? S pr... myslíš Šárku? To ne, my... já... poslal jsem ji do háje, to bylo už předtím a jed–“

„Mě to ale vůbec nezajímá!“ prskala. „Mě zajímá, kde je Simča, chápeš to?“

„Promiň. Taky chci přijít na to, co se stalo. Kam se mohla takhle ztratit. Přece neodešla? Ona nebyla opilá, nebo jo?“

„Byla v náladě, měla dva bavoráky, ona takhle paří i bez nako-pávačů,“ usmála se Míša. „Ale nikdy by neodešla do cizího stanu. Zaprvé nebyla pod obraz a zadruhé odešla s tebou.“

„Je skvělá.“

„A to ji znáš dva dny i s cestou. Dostala se ti pod kůži, co?“

Kuba zčervenál, ale přikývl. „No, vlastně jsem nejdřív...“

„To byl debilní den,“ plácl sebou přímo mezi ně Radek.

„Jak jsi pořídil?“ přitiskla se k němu Míša ramenem.

„Na hovno.“

„Tak nebuď bruchoun a pojd se vykoupat, musíš bejt z tý ces-ty hotovej.“

„No, já radši půjdu,“ prohodil Kuba a dekoval se.

„Počkej, a co ti policajti?“

„Já vlastně nevím, hledali nějakýho chlapa,“ pokrčil rameny. Nechtěl jim teď nic vysvětlovat, když viděl, že se Radek na zrzku dívá jako liška na koblížek.

„Dobře, řekneš nám to pak. Ve stanu jsem ti nechala lanšmít a chleba, tak se najez,“ zavolala za ním ještě Míša, než ji její na-jednou veselý přítel zatáhl do vody.

Jakub se najedl v chabém stínu stanu, za vydatného ječení dětí a jejich matek, a potom se natáhl dovnitř, aby mohl přemýš-let. Povedlo se mu to tak dobře, že ho probudil až Radek, který sháněl Míšu.

„Co se stalo? Mi neříkej, že zmizela i ona,“ mžoural Kuba do slunka, které teď bylo těsně nad horizontem v úrovni očí, a vyle-zl před stan.

„Tak co ti policajti? Co ti chtěli?“ okusoval si Radek kůžič-ku na palci pravé ruky a obcházel stan, jako kdyby se snad dívka mohla schovávat za ním.

„Co? Mně nic, prej zdrhnul z Valdic nějaký mukl, tak to tady byly omrknout,“ vysvětloval mu, co nestihl říct Míše.

„Co když jim něco udělal? Nejdřív ségře a teď Michale?“ zbledl viditelně Radek.

„To je blbost, podle těch policajtů utekl dneska ráno,“ uklidňoval ho. Prohrábl si své už od sluníčka skoro do bíla vyšisované vlasy a zeptal se: „A co ty v Jičíně? Zjistils tam něco?“

„Kde? Co bych... Jo, vlastně, no... Ani nic. Poptal jsem se na pár místech, ale o ségře nikdo neví,“ ošíval se Radek.

„Aspoň něco máme, když se tam tak chtěla podívat. Kde všude ses ptal?“

„No v... Proč se tak blbě vyptáváš? Něco víš?“

„Co blázníš? Jen mě zajímá, kams ji šel hledat, protože by mě třeba napadlo něco dalšího.“

„Jo tak. Sorry, hele, jsem z toho už pěkně na prášky. Na zejtra jsme byli domluvený s našima, že jim odsud zavoláme,“ drbal se Radek pod tlakem na břicho. „Co jim asi tak řeknu?“

„Podle mě by bylo dobrý zeptat se toho jejího bejvalýho, toho Libora.“

„Můžu mu zkusit zavolat. No jasně,“ rozvíjel Radek okamžitě svůj nápad, „mohl by mi říct víc, než kdybysme tam všichni naběhli.“

„Myslíš, že ti řekne, že unesl tvou ségru, a ještě jen tak do telefonu?“ zatvářil se Kuba skepticky.

„Co tu řešíte, kluci?“ zjevila se u nich ztracená Míša, oslnivá jako vždy. Za zády měla zapadající slunce, takže jí její zrzavé vlasy doslova hořely.

„Kdes byla?“ vyskočil okamžitě Radek na nohy a hrubě ji chytil za ramena.

„C-co blázníš?“ divila se zaskočeně.

„Hledal jsem tě snad všude, kdes sakra byla?“

„Hele, klídek...“ snažil se uklidnit situaci Kuba.

„Ty se do toho vůbec nepleť!“ vystartoval na něj hezoun, jež hož nálada se měnila jako voda v řece.

„Ty vole, ty už se vzpamatuj,“ odsekl Kuba, zavrtěl hlavou, sáhl do stanu pro mikinu a šel raději pryč. Nechtěl být v blízkosti toho zvláštního kluka. Ze začátku se mu zdál v pohodě, ale co se

vrátil z Jičína, byl úplně divný. Divně divný, ne tak, jak by každý mohl očekávat poté, co mu zmizela sestra.

„Héj, Kubajz! Tady jsme, pocém!“ zaslechl hulákajícího spolužáka Martina, ke kterému se vzápětí přidal i Jirka.

Kuba jim rozpačitě mávl. Kluci se zdáli zase pěkně pod parou, a navíc nechyběly jejich liány.

„Ale no tak, nenech se přemlouvat, jsme přece kámoši, ne? My se podělíme,“ plácnul Jirka tu svou po zadku.

Ta si Kubu změřila od hlavy až k patě a potom na něj vycenila své velké zuby.

„Díky, kluci, něco už mám.“

„Užs našel tu svou kopretinu?“ zasmál se Martin.

„Blbče,“ utrousil Kuba.

„Tak vidíš, co bys dělal?“ přisadil si blondatý spolužák.

„Hele, právě se zvedáme a jdeme na oheň, pojď taky,“ připotácel se k němu Martin i se svou dívkou.

„Přijdeš na jiný myšlenky, zavzpomínáme na starý dobrý časy,“ rozvíjel dál svou nabídku, ačkoliv zřejmě zapomněl, že od konce školního roku uplynuly necelé dva týdny.

I když, při jeho permanentní hladině chlastu v krvi se to může zdát věčnost, pomyslel si Kuba v duchu.

„Sme přece kámoši, ne, Kubajz? Něco jsme spolu zažili,“ ukončil debatu Martin a táhl ho k táboráku, který byl vidět, a hlavně slyšet, už z dálky.

11.

Přesně takhle nějak si Jakub prázdniny v Jinolicích představoval, když spolu se spolužáky plánovali, že sem pojedou. Pěkně si popít a zabékat při táboráku, protože o zpěvu se v jejich případě moc mluvit nedalo, přikusovat buřta s hořčicí, a pokud by se zadařilo, líbat se a osahávat s nějakou slečnou.

Rozhlížel se po lidech sedících okolo ohně a usmál se. Z Tonyho se vyklubal docela dobrý hudebník, hrál na španělku a znal snad všechny folkárny. Válel Nedvědy, klasické táborákovky, ale

třeba i Lucii. Kubovi, i když měl úplně jiný hudební vkus než country a folk, učarovali Kameloti a skladba Zachraňte koně. V Tonyho syrovém a trochu přiopilém podání to mělo neskutečnou atmosféru.

Postupně se skupina okolo vatry rozrůstala, jak přicházeli další a další kempaři, kteří zrovna neměli malé děti anebo aspoň ne takové, které by nemohli nechat samotné ve stanu. Každý taky přinesl něco na přilepšenou, většinou láhev něčeho ostřejšího, která pak kolovala mezi všemi, dokud se nedopila. Kuba se od srdce zasmál, když zaslechl někoho křičet, jak má všechny rád a rád se s nimi zase potká na infekčním. Někdo jiný mu zahulákal v odpověď, že alkohol je přece dezinfekce, takže leda tak na kožním.

Bylo to tak bezva, že se dokonce i on sám uvolnil a na chvíli zapomněl, co se všechno stalo a že by měl hledat zmizelou hnědovlásku s modrošedýma očima. A nevzpomněl si ani na Šárku, kterou jednou zahlédl v doprovodu jejího *nejspíštáty* na okraji chumlu. Vypadalo to, že se zastavili jen na chvíli, protože později, když se kradmo rozhlížel, už je neviděl.

Míša s Radkem u ohně zřejmě také nebyli, což mu na jednu stranu vyhovovalo, ale na tu druhou se zase bál jít spát, aby jim opět nevpadl do nejlepššího.

Když se ale značně po půlnoci dostal v dobré náladě do stanu, hrdličky v něm nebyly a on tak spokojeně usnul jako malé dítě.

Ucítil na obličejí lehké polibky, jako dotyky jemného peříčka.

V tom příjemném, dokonale realistickém snu vnímal dívčí tlukot srdce, dech, vůni...

Moment, ona přece voní jinak, napadlo ho a trochu se pod spacákem zachrul.

„Míšo...?“ zamžoural na ni a okamžitě se posadil.

„Asi jsem se spletla, no.“

„Cože? Jakože *mě* sis spletla s Radkem?“

„Ježiš, no a co! Byla tma a on tady není, ne?“

„Co? Co to s tebou proboha je?“

„Já... Já nevím,“ rozplakala se.

„Ale no tak. Tohle na mě nezkoušej,“ odvrátil se.

„Víš co, trhni si! Byla to jen přátelská pusa, nic víc!“

Kuba chvíli mlčel, zavrtěl hlavou a vylezl ze stanu. Pozoroval stromy, jejichž listí se líně třepotalo v ranním vánku, probouzející se děti, kterým bylo naprosto jedno, že je časně a obyvatelé okolních stanů by si třeba ještě rádi zdřímli, a také poslouchal utichající Míšiny vzlyky. Když se mu to zdálo bezpečné, nakoukl dovnitř.

Navzdory pláči vypadala snad ještě úchvatněji než obvykle. Zarudlé oči ani zčervenalé tváře neubraly nic na její kráse. Vlasy se jí třpytily v ranních paprscích, které do stanu pronikaly, a on na malou chvíličku zalitoval, že couvl.

„Víš, že se mi líbí Simča,“ řekl potichu a znělo to, jako kdyby přesvědčoval spíš sám sebe.

„Já vím. Ale jsem prostě taková, nedokážu si pomoci. Chci... Potřebuju si dokázat, že se někomu líbím,“ pokrčila rameny a uhnula pohledem, když se uvelebila do trávy vedle něj.

„Ty? Prosím tě, ty můžeš mít kohokoliv, na koho si jen ukážeš prstem. Vždyť jsi nádherná!“

„Tebe ne,“ špitla.

Jakub polkl. „Protože bych to chtěl zkusit se Simčou, až ji teda najdeme. Jestli bude chtít. No, a ty máš snad Radka, ne?“

„A co ta kozatá nanyňka, jak si tě tu včera vyzvedla, co? Mi neříkej, že jste to spolu nedělali,“ doplnila svá ostrá slova ještě ostřejším pohledem.

„To je minulost, Míšo, to jsme přece už probírali. Včera jsem jí řekl, že jestli si myslela... Ale víš co, znovu ti to už opakovat nebudu. Prostě jsem s ní nespál, a hotovo.“

Několik nekonečných vteřin se přetlačovali pohledem, mračili se na sebe a ani jeden nechtěl ustoupit.

„Kde je vůbec Radek?“ nevydržel to. Myslel si, že nahodí neutrální téma a ledy povolí.

„Co já vím. Asi někde někoho klátí.“

„Proč by to dělal, když má tebe?“ nechápal.

„Proč by mě měl mít? Copak jsem nějakej majetek?“ vybuchla.

„Tak jsem to nemyslel,“ povzdychl si hlasitě. „Víš co, jdu do umývárky. Až se Radek vrátí, stavte se za mnou u Tonyho. Otvírá v deset.“

Dívka se otočila na patě a zaplula do stanu. Kubu napadlo, že kdyby měl dveře, určitě by s nimi hlasitě práskla. Takhle nějak podle něj vypadají manželské hádky po dvaceti letech soužití.

Zavrtěl hlavou a vzal si v předsínce toaletní potřeby. Z batohu vydoloval čisté slipy a tričko.

Pozoroval rosu, kterou z trávy smývaly jeho tenisky. Alespoň doufal, že to byla rosa, a ne něčí výměšky po té noční kalbě.

„Dobré ráno. Ranní sprška?“ zacvrlikal na něj dívčí hlásek, sladký jako cumel.

„Ahoj, Šári. Jo, jdu do umývárky.“

„Chceš společnost?“ zamrkala na něj koketně řasami a vypjala hrud.

„Šárko...“

„Dělám si prdel, ty debile,“ odsekla a zmizela uvnitř jejich příbytku ze stanu a auta.

„To nám ten den krásně začíná,“ poznamenal sarkasticky a přidal do kroku.

12.

Radek s Míšou se U Tonyho ukázali až k polednímu, a tak mu mezitím dělali společnost jeho spolužáci, výjimečně docela střízliví, protože den teprve začínal. Moc by za to nedal, že nějaké to promile v jejich krvi stejně udržovalo hladinku.

Bavili se o škole, Jakub jim vyprávěl o pobytu v nemocnici a oni jemu o svých dívčích stínech, Petře a Petře. Jak poznamenal Jirka, aspoň se nemohli splést.

„A co ta tvoje myšička, už se ukázala?“ zeptal se Martin.

Kuba zavrtěl hlavou a Jirka chtěl slyšet podrobnosti, takže jim vyprávěl, co věděl. Moc toho ale bohužel nebylo. Alespoň se na oplátku dozvěděl, že toho uprchlého vězně nakonec chytili ještě na pozemku Valdic, takže si mohl odškrtnout další položku. Ačkoliv si to do teď nepřipouštěl, dost se mu ulevilo.

„A ten Libor, to je fakt ten samej, co tě sejmul na tom kole?“ zeptal se ho najednou Martin.

„Minimálně podle jména jo. Mi řekni, kolik lidí po Liberci běhá s takhle debilním jménem?“ opáčil. „A navíc vlastní zeleň stodvácu.“

„A víš, kde bydlí? Měli byste se tam ject podívat, chlape. Tohle je až moc náhod najednou, ti říkám,“ máchal mu před obličejem Jirka, který se očividně vžil do role slovutného detektiva.

„To mě taky napadlo, ale Radek mu chce spíš zavolat.“

„To je blbost, čéče. No řekni, Marťas. Kdybys někoho unes, tak bys řek pravdu jeho bráchovi? A po telefonu?“

Oslovený rázně zavrtěl hlavou. „Zatloukal bych, zatímco bych ji... Doprdle. Sorry, Kubajz, jsem debil, dyť mě znáš.“

„Kdo je tady debil?“ zatrylkovala Míša, která právě přicházela v doprovodu svého zamračeného přítele.

Anebo spíš jednoho z mnoha, pomyslel si Jakub a zlomyslně se zašklebil.

„Sedneš si k nám, Kubí?“ pokračovala. Jeho společníci jí nestáli ani za pozdrav. Věnovala jim jen blahosklonný pohled vznešené vládkyně a ten musel stačit.

Kuba si o ní pomyslel něco docela neslušného, nicméně se zvedl a šel za ní ke vzdálenému velkému stolu, u kterého bylo jako u jediného prázdno.

„Tak, kdes byl dneska, v Řáholci?“ zeptal se otráveně, když dosedl a napil se piva.

Dívka si odfrkla a šla k okýnku pro pití.

„Byl jsem v Liberci. Ségra u Starouše není.“

„Byls u něj doma?“

„Na to nemusím k němu domů, ne? Normálně jsme si dali cígo u něj před domem. To bych asi poznal, ne? Nemohl by mi čumět do očí, kdyby unesl moji ségru.“

„Aha,“ pronesl Jakub suše. „Ses ho na ni jako zeptal? Hele, já si myslím...“

„Mně je úplně u prdele, co ty si myslíš! Prostě u něj není a poslední, kdo s ní byl, jsi byl ty, tak radši drž hubu!“

„Co se tady zase hádáte?“ promluvila na ně výhrůžně zrzka, která se vracela s pivem pro Radka a limonádou pro sebe. „Jako jestli tady chcete vyřvávat, že se nám ztratila kámoška, tak to jdu radši zavolat ty policajty. Cos zjistil v tom Liberci?“ otočila se na hezouna.

„Vždyť jsem ti už říkal, že tam není,“ ucedil, zhluboka se napil, až do něj zasyčel skoro celý obsah püllitru, a rukou si prohrábl dlouhou patku. Ta ale, snad ze zvyku, sklouzla přesně tam, co vždycky, totiž přes jeho levé oko.

„To vím, ale co říkal, o čem jste se bavili? Měls nás vzít s sebou,“ podívala se po očku na Jakuba, který vehementně přikyvovav a spojenýma rukama naznačoval děkovné gesto. Aspoň někdo chápal, že slovní spojení *moment překvapení* získalo svou pověst z určitého důvodu, jenž ale Radek odmítal akceptovat.

„Doprdele už!“ vybuchl. „Tak já vás tam odvezu, budu čekat někde za rohem, abych před ním nevypadal jako ještě větší kretén, a můžete se tam stavit sami!“

„To by bylo fajn,“ prohodil Kuba, zatímco Míša svého přítele upozorňovala, aby se ztišil.

„Nebo zavoláme ty policajty? Kluci, co když se třeba utopila...? Nebo ji někde drží ten uprchlej vězeň nebo hůř...“

Teď pro změnu horlivě kýval hlavou Radek, ukazoval rukou z Míši na Jakuba, jako by tím chtěl Kubovi vpálit *vidíš, já ti to říkal*.

„Vězeň je ze hry,“ osvětlil jim Jakub a převyprávěl příhodu o nepodařeném útěku z vězení. „Hele, dneska je to třetí den. Sjedem za tím týpkem, stejně bych rád viděl jeho ksicht, až mě uvidí.“

„Proč? Vždyť tě nezná, nemůže vědět, žes byl se Símou...“

„On si ale vzpomněl, že ho tu noc viděl,“ připomněla Míša.

„To taky, ale jde mi i o tu bouračku. Řek bych, že jestli to byl on, tak to na jeho ksichtě poznám,“ podrbal se na spánku, kde měl ještě stále trochu cítit bouli po otřesu mozku a následné rvačce.

„Dobře, byl jsem to já! Spokojenej?“ vybuchl najednou Radek, až se na něj lidi otáčeli a Martin s Jirkou měli nejasné poznámky, jestli jejich kamarád nepotřebuje zachránit.

„Co?“ nechápal Kuba. A očividně ani Míša, která Radka opětovně klidnila.

„Nech mě,“ vytrhl se jí hezoun neurvale. „Já jsem tě srazil tím autem. Půjčil jsem si od Starouše auto, abych ho projel, jestli si ho koupím. No a měl jsem trochu naváto. S někým jsem si tě spletl. Ale zabít jsem tě nechtěl!“

„S Leošem! Já jsem hned říkala, že mi seš nějaký povědomej!“ vykulila dívka oči náhlým poznáním.

„To nebyla náhoda, žes mi zastavil na tý pumpě? A celá ta věc s Liborem bylo taky divadýlko? Dopřdele, ty mě chceš fakt sejmout?“

„Ne, já ti zastavit nechtěl. Ani jsem tě nepoznal, až když... Michala...“

Kuba nebyl schopný slova. Seděl jako přikovaný a upřeně se díval na hnědovlasého kluka před sebou, snažil se z paměti vylovit podobiznu toho řidiče, kterou si marně snažil vybavit hned v nemocnici. Radek byl shrbený jako hromádka neštěstí a vrtěl hlavou, naprázdno otevíral ústa, díval se střídavě z Kubu na Míšu a zpátky. V obličeji bílý jako stěna.

Tohle bylo to poslední, co by Jakub čekal. To snad i ta ranní příhoda s Míšou ho překvapila méně než to, že před ním právě seděl kluk, který ho málem zabil.

V hlavě mu to šrotovalo. Iracionálně se omluvil a vypotácel se směrem ke stanu.

Jak velká byla pravděpodobnost, že mu zastaví právě ta stejná zelená škodovka a s tím stejným řidičem, který do něj najížděl? A jak moc bylo možné, že pokud chtěl Radek někoho skutečně přejet a bylo úplně jedno, že si ho spletl, nemohl taky klidně zabít i svou vlastní sestru?

Teď nejspíš nastala ta pravá chvíle, kdy měl zavolat policii. Na tohle sám nestačil, a navíc poprvé od chvíle, kdy Simča zmizela, pocítil strach.

„Kam se vlečeš, mladej?“ zahulákal na něj chraplavě Šárčin otec, když míjel jejich karavan. Zevnitř se ozvalo dívčí vyjeknutí, slovům ale Kuba nerozuměl. Nejspíš jenom Šárka nebyla ráda, že na někoho její otec křičí pozvání, navíc bez jejího vědomí. Kuba mužovým směrem zavrtil hlavou, mávl rukou a pokračoval v chůzi. „Tvoje škoda,“ zachechtal se chlap a rozkašlal se. Chlapec ještě slyšel, jak nadává, plive chuchvalce hlenů a za doprovodu hlasitých nadávek hledá cigarety.

Zhnuseně si odfrkl, zabočil a vydal se dozadu za kemp, kde byl malý lesík. Po chvíli zjistil, že jej protíná drátěný plot, a tak si sedl do trávy a opřel se o strom, zády ke kempu.

Potřeboval klid, ticho.

Přemýšlel, jak má s tou informací naložit. Měl by toho kluka, který se najednou složil jako domeček z karet, udat a zajistit mu tak nejspíš docela dlouhý pobyt ve vězení? Při této variantě ho zabolel žaludek, ihned mu před očima vytanul obraz hnědovlasého hezounka, jak je na cele s dalšími pěti ostřílenými kriminálníky. Ne, takhle to nechtěl. Ale aby to Radkovi prošlo bez trestu, také ne.

Na malou chvíli mu přišlo na mysl, že Radek třeba mohl ublížit Simče. Hned tu možnost ale zavrhl. Byla to jeho sestra, a co měl Kuba možnost vidět, měl ji rád.

Rozhodl se, že si to s Radkem ještě vyřídí, ale policii z toho vynechá. Pokud ho vypátrají sami, taky dobře. On ale nechtěl být tím, kdo bude mít na svědomí mladého kluka, i když to byl bídák. Trochu se mu tím rozhodnutím ulevilo.

Jenomže co teď? Čas, který si na pátrání po Simče vymezili, pomalu končil a oni neměli jedinou stopu.

Zaškrundalo mu hlasitě v břiše, na jídlo ale neměl ani pomyslení. Naopak, žaludek se mu svíral, div že se neobracel, když si nějaký pokrm představil. Na mysl mu přicházela další a další *co když...* a on se potřeboval nějak zaměstnat, zchladit hlavu, vypnout, aby se nezbláznil. Opít se nechystal, takže se rozhodl pro jinou možnost.

Zvedl se a tryskem běžel pryč, chtěl si zmrazit mozek. K vodě to bylo z místa, kde zrovna byl, dost daleko, takže zbývala alespoň umývárka, kterou měl o několik desítek metrů blíž. Vletěl do stanového městečka a kličkoval mezi dětmi hrajícími si na úzkých prostranstvích, zatímco jejich rodiče buď sklízeli po jídle, nebo si dopřávali zasloužený odpočinek na plátěných rozkládacích křesílkách.

Přibrzdil před jejich stanem, jestli tam náhodou nebude Míša, že by jí řekl své rozhodnutí. Stále si jím nebyl tak úplně jistý, a tak by možnost, že by mu dala nějaké racionální důvody k tomu, to nedělat, nejspíš uvítal. Jenomže jejich plátěné obydlí bylo prázdné.

Pod karimatkou, kde měl náhradní boty sloužící namísto polštářku, si z vnitřku jedné tenisky vzal bankovku. Takhle schované peníze nebyly nic moc, ale aspoň je případným zlodějům nenabízela na stříbrném podnose.

Zamkl zase mini zámeček na jezdcích dvou zipů od stanu, alespoň provizorní zabezpečení, a už pomaleji se vydal omýt si obličej a namočit vlasy. Ušel několik málo metrů, a jako by příroda vyslyšela jeho přání, nebe se ve chvílce zatáhlo a začala šílená bouřka. Blesky šlehal, hřmělo tak, až mu vibrovaly kosti a provazce vody bičovaly jeho hlavu a záda.

„Doprdele,“ zaklel a otočil se, že se vrátí do stanu. Pak se zrazil a zase pokračoval na původně zamýšlené místo, to měl přeci jenom blíž. Vzpomněl si na oblečení a těch několik málo dvacetipadesátikorunových bankovek ukrytých v botě, ale nakonec nad tím mávl rukou. Snad liják brzy přestane a jeho majetek tak přežije bez úhony.

Tryskem se vydal k umývárce a doufal, že tam pro něj ještě bude místo. Kličkoval mezi posledními stany, kde jejich obyvatelé spěšně sklízeli nádobí a křesílka a pokoušeli se odchytil děti, které měly, až na pár suchomilných výjimek a strašpytlů, z průtrže obrovskou radost.

„Kubo!“ uslyšel v tom zmateném hluku svoje jméno, zakřičené dívčím hlasem. Zpomalil a snažil se rozhlédnout přes vodu

stékající mu do očí, nosu i úst. Neviděl nikoho známého, tak opětovně obrátil pozornost na cestu na sociálky. „Jakube, zastav!“

Tohle už muselo být na něj, sice měl jméno, které svým dětem najednou dával pomalu každý, ale mrňata už byla většinou ukližená v relativním bezpečí stanů.

Míjel zrovna Šárčin příbytek, napadlo ho tedy podívat se tam, zda hlas, volající jeho jméno, nepatřil jí. A opravdu. Ve zprvu oslepujícím světle blesku, doprovázeném ohlušujícím zahřměním, spatřil dlouhovlasou dívku, která stála pod krátkou markýzou, jak na něj zběsile mává a poskakuje při tom.

Ale Šárka to nebyla, tím si byl jistý.

14.

„Co tady děláš?“ vydechl prudce, ohnul se v pase a chytil za kolena. Byl zadýchaný, ta zatracená voda mu neustále stékala z vlasů do očí a úst, tričko a kraťasy se nepříjemně lepily na tělo. Tomu, jak se předtím potřeboval zchladit, by se teď s chutí zasmál, byla mu zima, až mu naskákala husí kůže. Zatřepal hlavou jako zmoklý pes, pokusil se trochu vyždímat tričko a vyčkávacě se na dívku stojící vedle něj zadíval.

„Hledala jsem tě a pak se tu schovala,“ špitla.

Vypadala jako bohyně, pod mokrým tričkem se jí tyčily chladem vystouplé bradavky, krátká sukně dávala tušit perfektně tvarovaná stehna, která ho ráno s takovou ochotou chtěla přivítat mezi sebe... A přesto v tuto chvíli ta vždy tak provokativní dívka působila dětsky, nevinně.

„Proč?“

„No... Kvůli tomu, co ti řekl Radek. Hele, já o tom vážně nevěděla, že tě srazil. Viděla jsem na něm, jak se začal chovat divně, když jsi nám řekl, co se ti stalo, jaký auto tě sejmulo a Liborovo jméno. Jenže jsem si myslela, že jen kreje jeho, chápeš? Nenašlo mě, že by byl něčeho takovýho schopnej, i když si nejspíš fakt myslel, že seš Leoš. Jste si fakt podobný,“ natáhla ruku k jeho blondatým vlasům, lehce se jich dotkla a dodala: „I když ty nejseš takovej debil.“

„Dík,“ odtušil. „Hele... Víím, že s Radkem...“

„O něm mi ani nemluv, tak strašně mě naštval! S takovým žárlivým šampónem rozhodně chodit nebudu!“

„Míšo,“ snažil se ji uklidnit, „to je teď úplně jedno. Chtěl jsem říct, jestli... Jestli nemohl ublížit Simče, když je takovej... psychopat, jak říkáš.“

„Co? Ne, to ne...“ odpověděla a vehementně přitom kroutila hlavou, ale bylo na ní vidět, že jistá si tím úplně není.

„Když chtěl zabít toho tvýho Leoše...“

„Co to bylo?“ vykvikla Míša, které se deštěm narovnané vlasy začaly zase kroutit do prstýnků. „Slyšels to?“ přitiskla se k němu a zhluboka se nadechovala, takže se její bradavky dotýkaly jeho nahé paže.

Kuba se zarazil a špicoval uši, protože i on zaslechl tlumený výkřik. Zrovna zahřmělo, takže si nebyl jistý, jestli opravdu dobře slyšel. Jenomže po chvíli to zaslechl znovu a výrazněji, navíc na něj Míša divoce gestikulovala, že to je to, co slyšela.

„Šárka,“ vydechl Jakub a vytřeštěně se podíval na dívku, která se k němu dosud stále tiskla. „Co když ji ten její otec bije?“

„Měli bysme se tam mrknout,“ přikývla rozhodně a hned nakukovala do okýnka v papundeklových dveřích. Zašla déšť neděšť i k bočnímu, ale jako to dveřní, i toto bylo zakryté závěsem.

„Počkej, nemůžeme jen tak k někomu vlítnout!“ tlumeně ji krotil a pevně přitom chytil za loket, protože právě sahala po klice.

„Jo, a to chceš zavolat, jestli je všechno v pořádku? Určitě ti nějaký násilník řekne, že ne, že zrovna tříská svou dceru,“ oplácela mu syčivě. „Sám jsi to říkal, když chtěl Radek zavolat Li-“

„No jo, no jo, máš pravdu. Tak na tři?“

„Pff,“ odfrkla si a rázně vletěla dovnitř.

„Mí... Simčo? Co to, doprdele, je?“

Jakub ustrnul v pohybu. Na několik vteřin naprosto ztuhl, nemohl uvěřit svým očím. Chtěl zastavit Míšu, ale než dořekl její jméno, uviděl, jak Šárka zatahuje dveře oddělující karavanovou mini ložničku od obývacího prostoru.

„Ty tlustá krávo!“ rozehnala se Míša proti větší a starší dívce, než se on sám vůbec na cokoliv zmohl.

Zrzka bleskurychle skočila vyšší a statnější dívce na záda, šlehla ji přes tvář nehty a sápala se naslepo po očích, druhou rukou se přidržovala jejího krku a zběsile kopala nohama. Šárka se instinktivně ohnula v pase a ohnala se po útočnici loktem. Kuba k nim přiskočil a sotvaže zachytil Míšu, která po zádech padala ze Šárčiny paže, na níž se neudržela. Kyprá hnědovláska se na ni se vztekle staženou tváří vrhla. Jenomže zrzka stále ještě ležela na Kubovi a hekala bolestí. Jakubovi další přidaná váha vyrazila dech. Zoufale se snažil nabrat aspoň trochu kyslíku do plic a žebra mu nepříjemně zapraštěla. V malém prostoru karavanu jim bylo v tom zuřícím chumlu poněkud těсно. Sololitová stěna se otřásala, jak do ní každou chvíli někdo kopl nebo praštil a občas se do toho zvenku ozvalo zahřmění. Stále zuřila bouřka, stejně jako uvnitř.

Kuba se ztěžka vyhrabal zpod dívek rvoucích si vlasy, kousajících se a škrábajících, přičemž sám schytl několik bolestivých zásahů. Koutkem oka mrkl na zašupovací dvířka, za nimiž byla svázaná Simona. Jakub se pokusil postavit, aby se přes válející se dívky dostal až k ní a konečně ji osvobodil. Podařilo se mu pootevřít, ona ale vrtěla hlavou a trhala bradou sem a tam.

Blesklo mu hlavou, že je asi zraněná. *Možná bude lepší doběhnout pro pomoc*, napadlo ho.

Když ucítil okolo krku velké mužské předloktí, dost ho to překvapilo. Ohryzek mu tlačil na dýchací trubici a on cítil tlak v obličejí. Snažil se vklínit prsty pod překvapivě svalnatou ruku, ale marně. Těkal očima nahoru, dolů, do stran, zmítal se, všechno ale bylo marné. Ten chlap měl neskutečnou sílu a v kravatě ho držel naprosto pevně.

Kuba zahlédl, jak se Šárka vyšvihla na útlou zrzku ležící na zádech, dala jí facku a potom ji začala škrtit. Stočil oči zpět na Simonu, chtěl ještě před svou smrtí vidět její krásné oči, útlý obličej a nádherný úsměv.

Protože tím, že tady zemře, si byl jistý.

Místo krásného úsměvu ale spatřil usouzenou plačící dívku s roubíkem v ústech, jak jí tiše kanou slzy a nevěřícně vrtí hlavou.

Poslední myšlenka předtím, než upadl do temnoty, patřila jeho mámě, která měla jako vždy pravdu a kterou tady zřejmě zanechává úplně samotnou.

15.

Kuba ucítil vlhké tření o svou paži. Pokusil se odtáhnout, ale zabolela ho ramena i záda, něco mu bránilo se pohnout

Moment, Simča, naši jsme...

Prudce otevřel oči, zamrkal a zamíтал se. Zjistil, že má svázané ruce i nohy a přes oči a v ústech nacpaný hadr. V krku ho příšerně bolelo, jak se snažil polknout, až mu z toho vyhrkly slzy. Trhal hlavou, snažil se vykroutit z pout, myšlenky mu vířily a on je neuměl vstřebat. Byla mu zima a přesto se potil. Slyšel a cítil vedle sebe Míšu a taky nějaký puch. Po chvíli mu došlo, že je to zřejmě Simona, která tady v tom malém prostoru trávila třetí den.

Jak se mohla takhle zvrtnout obyčejná dovolená v kempu? A hlavně proč? Jakub vůbec nechápal, co se to děje.

Z černočerné tmy se najednou stal oslepující jas, jak mu někdo sundal hadr z očí. Chlapec zachytil závan čerstvého vzduchu a tlumený hluk výskajících dětí a užívajících si dovolenkářů. Vnímал zrychlený dech obou dívek a zvuk podobný kničení, jediný, který byly schopné přes hadr v ústech vydávat.

Kuba si usilovným mrkáním navykl na světlo a první, co uviděl, bylo, jak Šárčin otec táhne Simonu ze zadního prostoru auta, zatímco jeho i Míšu tam nechal. Venku už skrze závěsy prosvítalo slunce, nejspíš už tedy nastalo ráno a oni tu strávili noc. Nechápal, jak by to bylo možné. Pokusil se zakopat teniskou o stěnu auta, ale zjistil, že je bos, a navíc je u stěny nějaká matrace, či co.

Jasně, jinak by někdo zvenku musel Simču dávno zaslechnout. Vždyť i my ji zaslechli náhodou, pomyslel si.

Šárka právě stála se zlomyslným úšklebkem za otcem a upřeně Kubu pozorovala. Chtěl jí dát posunky najevo, aby si místo Simony vybrali jeho, ať už měli v úmyslu cokoliv.

„Hned ji vrať, jak to vyřídíš. A přiveď mi jeho,“ rozkázala sestřička a líbezně se na Jakuba usmála.

Chlap vzal vězněnou dívku pod paží a vystrkal ji do obytného prostoru. Bylo vidět, že už je na to zvyklá, a nejspíš i věděla, co ji čeká. Jenže Jakub to nevěděl a přišlo mu, že to nebude úplně příjemná záležitost. Pídalkovitým pohybem se vydal za ní, bylo mu naprosto jedno, že hlavou napřed a zřejmě tedy dopad z postele nebude úplně nejpříjemnější. Než se ale někam dostal, Šárka se na něj usmála se zlomyslně zúženými očima a pomalu zašupovačky zatahla.

Vztekle zaryčel a pomalými a bolestivými pohyby ramen a špiček nohou se sunul k Míše. Zpozoroval, že je nepřírozeně potichu, nevydávala žádné zvuky a ani se nehýbala. Ucítíl, že narazil do jejího těla, a začal do ní jemně ždúchat. Potom trochu prudčeji, a nakonec začal panikařit. Zrychleně dýchal, potil se a měl pocit, že se udusí, že se stěny obytnáku musí zákonitě zmenšovat, a obsah kyslíku tím pádem také.

Zrzka vedle něho najednou slabě zasténala, ale nepohnula se. I tak se mu trochu ulevilo.

Co se jí, sakra, stalo? To omdlela? Nebo jí dali nějaký drogy? běželo mu hlavou.

Po chvíličky, kdy Kuba nabíral dech, se muž vrátil a hrubě vystrkal stále spoutanou a zjevně omámenou Simonu na postel.

Jakub natahoval krk a hledal Šárku. Přece nemohla být toho všeho součástí. Tohle muselo mít jiné, racionální, vysvětlení. Třeba ten chlap vůbec nebyl její otec a držel pod nějakými výhrůžkami i ji. Nevěřil, že by ta něžná, milá a ve všech směrech povolná brunetka byla ve skutečnosti mrcha.

Simona ležela bez hnutí a on slyšel jen pravidelné odfukování obou dívek, které sem tam trochu zakňučely ze spaní.

To se mi snad zdá. Prosím, ať se mi to všechno jenom zdá! Ať je to ten novej pořad se skrytou kamerou, Neváhej a toč!, a já se pak po tom všem se Šárkou a tím chlapíkem rád všemu zasměju, modlil se v duchu. Nerozuměl tomu, proč mu sundali šátek z očí. Proč ho ten chlap nevzal hned po Simče, jak mu Šárka nakázala?

Než mohl něco přidat, dvířka se otevřela potřetí. Kuba mhouřil oči, ale to už ho silné ruce popadly za paže a vlekly ho ven. Pokusil se vykroutit, pak si ale vzpomněl, že to vlastně chtěl, že by mohl celé téhle podivné záležitosti přijít na kloub.

Paty mu bolestivě narazily na podlahu s krabaticím se kobercem a on se snažil cupitat a držet balanc.

Za pomoci toho muže, který mu říkal: „No tak, mladej, stoupni si, nebo se budeš válet na zemi, já se s tebou nepotáhnu!“, se skutečně postavil na své trochu vratké nohy a chlap, jakmile se ujistil, že Kuba pevně stojí, se k němu nahnul a zblízka mu zasýčel do tváře, že jestli se pohne, je po něm. Potom se sehnul a jedním tahem Kubovi povolil pouta na nohou a posunul mu je těsně pod kolena.

Co to doprdele je? pomyslel si chlapec. Tohle bylo celé tak divné, že by ho ledabyly uvázaná pouta neměla překvapovat. On přesto překvapený byl. Zkusmo zahýbal bolavými zápěstími, ale nestalo se nic.

„Tam to máš nafest, blbečku,“ zachechtal se Šárčin otec.

Strčil Kubu do ramene, aby šel dál, a on poslechl. Sklonil hlavu a prošel z předsínky do prostoru, kde byl malý stůl a podél stěn úzké lavice. Na zemi dvě karimatky se spacáky a v rozích poházené nějaké tašky, hadry a boty. Smrdělo to tam potem, alkoholem a cigaretovým kouřem.

Muž ho hrubě strčil a ukázal na jednu lavici, Kuba si sedl, ale chlap stál pořád nad ním a mlčel.

A potom vstoupila. Jakub z ní nemohl spustit oči. Kdyby neměl v puse roubík, určitě by mu údivem spadla brada z toho, jak krásně vypadala.

Přitočila se k muži a něco mu zašeptala do ucha, do kterého ho potom laškovně kousla. On přikývl, něco zabručel, zrudl, šlehl po Kubovi ošklivým pohledem a odešel.

Kuba se Šárkou osaměli.

„C-co se to tady děje?“ zachroptěl bolestivě, když téměř tanečním krokem došla až za jeho záda a sundala mu roubík. Ruce mu ale nerozvázala. Kuba se snažil zbavit pachuti v ústech, prskal a kašlal. Pořád ho bolel krk od chlapovy pracky a jazyk měl z toho hadru naprosto vysušený. Hýbal panty, aby si je procvičil a obnovil tvorbu slin. Napadlo ho, že by mohl zkusit křičet o pomoc, nebyl si ale jistý, jestli by to s pohmožděným ohryzkem a vyschlým hrdlem dokázal. A taky nechtěl nějakým neuváženým činem ohrozit dívky, zmámené a spící v útrobách obytného vozu. Byl si jistý, že ten hrubián stojí hned za tenkou stěnou, připravený ho rychle zpacifikovat.

„Pořád ta stejně nudná otázka, jinou tam nemáš?“ zacvrlikala Šárka roztomile.

„Já... to nechápu. Šárko, on tě...“ naznačil hlavou směrem ke vchodu do stanu, za nímž tušil toho chlapa.

„On?“ zasmála se zvonivě. „Dušička by pro mě udělal všechno.“

„Šárko, co se teda děje? Proč jste... unesli Simonu a proč jsme tady my?“ ukázal bradou tentokrát směrem k autu. „A co je s hol-kama? Jestli jste jim něco udělali, tak...“

„Tak co? Co bys udělal pro svoji Simonku?“

„Šári...“

„Neopovažuj se mi říkat Šári! Dala jsem ti tolik možností, abys pochopil, že jsem to já, kterou si máš vybrat! A ty se při nejbližší příležitosti spustíš s nějakou děvkou! A tos mi sliboval, že budeš se mnou!“ ukapávala z ní slova jako jed. Nejdřív zvýšila hlas, pak syčela, ale teď už to byla čirá nenávist, vycházející z jejích dokonale nalíčených rtů. Z té nádherné ženy, která před chvilkou vstoupila do stanu, nezbylo už vůbec nic. Pečlivě učesané vlasy, šaty lichotící postavě, dokonce ani bezchybný mejkap, nic z toho

nemohlo zakrýt její skutečnou tvář. Teď před ním seděla odpudivá osoba, obličej stažený nenávistí a ztěžka oddychovala. „Jsem to ale špatná hospodyňka,“ vyhladila se najednou její tvář a ona se usmála, až zase na moment působila jako dívka, se kterou spal a o níž si myslel, že ji zná. „Dáš si víno?“

„Možná vodu...“

„Tu nemám,“ odsekla. „Ber, nebo nech bejt.“

Přikývl a nespouštěl z ní oči. Ona vstala a přiložila mu skleničku od hořčice, do které mu nalila víno z lahve stojící u jejích nohou, ke rtům. Opatrně doušek upil. Nápoj chutnal sladce, hořce a trochu kysele. Každopádně polknout šel, červená tekutina ho skoro pohladila po vyprahlém hrdle, takže se k dívce naklonil víc a lačně vypil obsah malé sklenice a navzdory situaci, v níž se nacházel, poděkoval.

Usmála se na něj a nalila mu podruhé.

„Hele, proč mi tady dáváš víno?“ ucukl, když mu chtěla sklenku znovu přiložit k ústům. „Prostě mi řekni, proč tady jsme, a můžeme to vyřešit. Jak jsi vůbec věděla, že sem pojedu? Myslel jsem, že jsme si to u rybníka vyříkali, ale jestli potřebuješ... víc času, nevím...“

„To ty, Kubičku. To ty očividně potřebuješ víc času. A prázdniny jsou dost dlouhý na to, abys dostal rozum. Jak jsem to věděla? Vždyť jsi o tom těm dvoum dědkům mlel v jednom kuse, jakej seš chudák, že nemůžeš jet do Jinolic,“ zasmála se posměšně.

„Pusť holky, když chceš mě. Nechápu, proč jste Simču vůbec unášeli,“ procedil skrze zuby.

„Protože vyváděla, ty hloupej. Začala ječet jako kráva, že s náma rozhodně nikam nepůjdeš. Tys byl nalámanej jako motyka, nevěděls, co meleš, pořád jsi jen opakoval, že tu krávu miluješ. A ona řvala, pak přišel ten vysoký brejloun. Dušan ho musel praštit po hlavě. Zahučel do rybníka, blbeček,“ odfrkla si.

„Dušan? To je...“ snažil se Kuba trochu srovnat myšlenky.

Jestli tomu dobře rozuměl, Šárka mu tady právě vyprávěla, jak ten chlap, o němž si Kuba nejdřív myslel, že je to její otec, praštil Libora Starého po hlavě a ten spadl do vody.

A je dost možný, že se utopil, protože policajty nezavolal, sevřelo se mu hrdlo.

„No Dušan, Dušička,“ řekla netrpělivě. „Ten mě miluje, panečku, z toho by sis měl vzít příklad. A ne se s jednou vychrápat, nalslibovat jí hory doly, a po tejdnu se pelešit s další.“

„Já s ní nic neměl, ani ji neznám,“ snažil se Kuba změnit taktiku. „Byl jsem ožralej, vidělas mě. A taky ji, vždyť víš, jaký holky se mi líběj.“ Pokusil se na ni usmát a doufal, že bude působit svůdně a přesvědčivě.

Dívka seděla naproti němu a zamyšleně ho pozorovala. Kuba horečnatě přemýšlel, co má říct, aby podpořil svoje tvrzení, a přitom se neprozradil. Cítil, že má šanci. Kdyby mu uvolnila ruce, mohl by ji nějak umlčet, pak by snad měl i možnost překvapit gorilu Dušana a pak křičet jako na lesy, zalarmovat celý kemp. Kdyby to šlo dobře, tak by mu ostatní dovolenkáři mohli pomoci.

„Napij se,“ přiložila mu pohárek opět k ústům.

„Nemohl bych sám? Prosím...“ Upíral na ni nejnevinnější pohled, jakého byl schopen. Sjel očima k jejím rtům a významně se vrátil k pohledu do očí, přičemž lehce pozdvihl jedno obočí.

Ona výzvu pochopila, zprvu váhavě, přesto se ale nahnula až k němu a přitiskla svá ústa na jeho. Zavřela oči a vydechla, nejspíš touhou. Jakub také semkl víčka, přemáhal se, aby se od ní neodtrhl a nepozvracel se.

Cítil se tak moc unavený. Udělal by cokoliv. Se stále zavřenýma očima, nepohodlně nahnutý přes malý stolek, zašeptal do jejích úst prosbu, jestli mu vysvobodí ruce, aby se mohl dotýkat jejích vlasů, líbat ji na krk, položit na spacák...

Vstala ze svého místa a přistoupila až k němu, Kuba se natočil, aby se lépe dostala k jeho poutům, ale ona zavrtěla hlavou a místo toho si mu obkročmo sedla na klín. Vzala jeho obličej do dlaní a sklonila se k němu pro další polibek.

Doprdele, co teď? běželo mu hlavou stále dokola. *Tohle nevypadá dobře.*

Odtrhla se od něj a hlasitě oddychovala. Potom se otočila pro sklenici s vínem a dala mu ji s úsměvem vypít. Neprotestoval.

Považoval to za nějakou její zvrácenou představu o romantickém sexu. Nakonec, když bude trochu omámený, zvládne hrát divadlo snad o něco přesvědčivěji. *Omámený!* Došlo mu, co zřejmě i to víno obsahuje. Než ale stihl své myšlenky rozvinout a vymyslet náhradní plán, ozval se její pisklavý hlas.

„Dušane?“ houkla. „Vem ho zpátky. Uvidíme, jak to s ním půjde dál.“

„Ale...“ chtěl se bránit a klidně ji požádat o ruku, kdyby to bylo nutné, ale to už se uvnitř stanu objevil hromotluk a podíval se na svou paní, která si upravovala sukni a vlasy.

Jakub chtěl říct, že to není nutné, ale to už mu muž zavazoval vzadu na hlavě hadr. Uzel mu tahal vlasy a bolestivě rozdíral koutky úst. Chlap ho zvedl ze židle a podepřel ho. Kuba se proti tomu chtěl ohradit, nohy měl přece pořád volné, ale cítil se najednou hrozně ospalý a otupělý, teď už o práscích na spaní ve víně nepochyboval. V předsíni ho Dušan zastavil se slovy, že už to zná, a svázel mu nohy. Otevřel do ložničky a jal se tam chlapce cpát.

Najednou se ale pozpátku skácel k zemi jako omráčený a Kuba silou gravitace a absencí očekávání hned na něj.

17.

Probral se v nemocničním pokoji. Tenhle byl jiný než ten liberecký, v němž byl poprvé. A docela nedávno. Měl v předloktí zapíchnutou kanylu, skrze ni mu do žíly v pravidelných intervalech pomalu kapala nějaká infuze. Otočil hlavu a uviděl další dvě postele, jednu prázdnou a druhou obsazenou...

„Radku?“ zašeptal. Chtěl to říct nahlas, ale nevydal ze sebe kloudného slova. Otočil hlavu zpátky a podíval se z okna. Venku byl opět krásný slunečný den a on byl zase v nemocnici.

Vzpomněl si na uvězněné dívky a pokusil se posadit. Musel Radka probudit a zjistit, jestli jsou v pořádku.

Bolel ho každíčký sval v těle. Cítil únavu a zatočila se mu hlava. Frustrovaně dopadl hlavou zpět na polštář a těkal očima, co by tak mohl udělat, aby se Radek probudil. Jako kdyby ho

vyslyšel někdo shůry, otevřely se v tu chvíli dveře a dovnitř nakoukla jeho máma.

„Mami!“ zachraptěl a vyhrkly mu slzy.

Máma si přitiskla dlaň na ústa a plačíc se k němu rozeběhla. Hned za ní se valili Martin s Jirkou, celí nesví.

„Ja-koub-ku,“ vyrážela mezi vzlyky, Kuba ji lehce poplácával po zádech rukou bez kanyly a blaženě nasával její vůni. Vůbec mu nevadilo, že mu před klukama říká Jakoubku ani že pláče.

„Jsem v pohodě, mami,“ ujistil ji.

Konečně ho pustila, utírala si slzy a hlasitě se vysmrkala. Mezitím k němu kamarádi přistoupili blíž. Působili v nemocničním pokoji nepatřičně, bez púllitru před sebou a dívčích paží omotaných okolo těl.

„Co holky? Miša?“ zašeptal Kuba, když si stiskli ruku. Simču nezmiňoval, protože si nebyl jistý, že ji kluci někdy viděli, a jestli ano, tak nejspíš ne za střízliva.

„Obě jsou v pořádku,“ ozval se ze své postele Radek, kterého návštěva zjevně probudila.

„Pro-promiňte,“ omlouvala se Kubova máma, „nechtěli jsme vás vzbudit.“

„Kde jsou?“ přerušil ji sípavě Jakub a opět se snažil posadit, tentokrát se mu to s máminou pomocí povedlo.

„Ležej ve svém pokoji,“ přišel Radek až k němu. „Díky mně.“

„Dík, kámo,“ usmál se na něj.

„To jste vy, co našeho Kubička... Jak vám to... Děkuju vám, opravdu vám...“ rozbřečela se paní Málková zase naplno a tiskla oběma rukama tu Radkovu, zatímco kluci ho plácali po ramenou. Radek se snažil usmívat, ale bylo na něm vidět, že zejména některé žďuchance do ramen mu dvakrát příjemné nejsou.

Kuba viděl, že má pod levým okem monokl, prokousnutý ret a tržnou ránu, spojenou mašličkou, na pravém spánku. Také měl na levé ruce sádru.

Po chvíli do pokoje vběhla sestra v předdůchodovém věku a rázně mámu a spolužáky vypakovala s tím, že ticho léčí a pacienti potřebují klid, navíc prý nejsou návštěvní hodiny. Kuba na chvíli zavřel oči.

Byl tak příšerně unavený, jako kdyby zestárl o dvacet let. Počkal, až sestra zkontroluje kapačku, změří mu puls a tlak, nespojeně zamlaská jazykem o zuby, provede podobnou proceduru i s Radkem, kterému navíc vynadá, že se má šetřit, a ne *trajdat po cimře*, a konečně odejde.

„Spíš?“ řekl Jakub už o něco hlasitěji, jakmile sestra odešla. Krk ho z Dušičkovy kravaty pořád dost bolel, roubík tomu taky nepřidal, ale možná mu doktor něco dal, anebo pomohl nemocniční čaj, který mu máma dávala pít brčkem, jakmile si setřela první slzy.

„Ne,“ odpověděl mladík a otočil se na bok, aby na Kubu viděl.

„Co se tam stalo?“

„To mi řekni ty,“ ucedil Radek. „Najdu tě tam s tou tlustou nánou, kterou jsi píchal v Liberci, a pak za tebou *náhodou* přijela.“

„Nepřijela za mnou, já...“

„Mně je úplně fuk, jak to bylo! Dopovali ségru roháčem tři dny! A jestlis o tom věděl, jestlis to na ni celý nějak navlíknul, zabiju tě!“

„Přísahám, že jsem o tom neměl ani tušení!“ zakřičel Jakub, i když to znělo jako krákání právě vylíhlé vrány. „Míša mě šla hledat a začalo pršet, byla schovaná pod jejich markýzou a já ji tam našel. A pak jsme slyšeli Simču, jenže jsme nevěděli, že je to ona, chápeš? Ona... Šárka nás sejmula i s tím chlapem, bylo to naprosto šílený. Ona se rvala s Míšou a já s ním, pak mi nasadil kravatu a byl jsem jasnej. A Míša... No, víš, jak vypadá a jak Šárka. Co vlastně oni, sebrali je policajti?“

„To doufám. Když jsem odjížděl, zrovna je vyslýchali. Já po něm skočil, rvali jsme se, kdyby tam nebyla ta kráva, dostal bych ho sám. Ty vole, celý Jinolice byly na nohou, všichni se tlačili okolo toho smradlavýho brlohu. Byl jsem docela rád, že mi přišli na pomoc. Než přijeli policajti, tak je zpacifikovali a drželi na zemi lidi z vedlejšího stanu, jak měli toho psa.“ Na chvíli se odmlčel. „Když jsem je viděl na té posteli, myslel jsem, že jsou mrtvý,“ dořekl tak tiše, že mu Kuba skoro nerozuměl.

„Viděls tam i mě. Jak sis mohl myslet, že za to můžu? No, to je jedno. Jak ses tam vzal? Cos tam vůbec dělal?“

„Šel jsem za Michalou,“ přiznal. „Ty... Vážně vypadáš jako ten blbeček Leoš. A ona z něj byla celá hotová,“ odfrkl si.

„Takžes mě šel znovu sejmut? Když se ti to nepovedlo tím autem?“

„Hele, já tě nechtěl zabít, ani předtím, ani teď, jasný? Policaj-tům jsem řek, že jsem šel okolo jejich karavanu a slyšel křik, tak jsem si myslel, že se něco stalo tvojí kámošce. Vtrhnul jsem tam a našel vás všechny.“

„Tak to je dobrý,“ rozesmál se hořce Kuba, až zase nepříjemně pocítil pohmožděný krk.

„Víš co? Neřeknu nic o tom, žes to byl právě ty, kdo nechtěl celou dobu volat fyzly. A nebudu ti kecat do toho, jestli se ségrou budeš. Dokonce i kdybys chtěl bejt s Michalou,“ sklopil oči. Kuba vyčkával, co z něj ještě vyleze. Zdvihl obočí ve výmluvném gestu. „No, a na oplátku bys moh pomlčet o tom autě... že jsem ho řídil já. Zachránil jsem ti život.“

Jakub mlčel. Měl by tomuhle klukovi zkazit život? Možná ho chtěl zabít, nebo mu alespoň ublížit, když ho srazil autem. Ale na druhou stranu uměl Kuba pochopit jeho důvody. Každopádně mu navrhne, aby se šel léčit, naučil se zvládal agresi. Výměnou za mlčení. *Jestli to ale policie sama zjistí, třeba podle espézetky, lhát nebudu,* říkal si v duchu.

Unaveně si položil hlavu na polštář a zavřel oči. Za chvíli přijde doktor nebo policie anebo možná obojí. A on bude vypovídat. Dozví se, co je s holkama, se Simčou, jestli Dušan praštil po hlavě Libora Starého, nebo kdo to byl, a jestli to přežil. A možná i to, co se stane se Šárkou a Dušanem.

Myšlenky mu vířily hlavou, pomalu upadal do spánku a vracely se mu vzpomínky na tu jedinou noc se Šárkou, jak byla měkká a voněla... Co se z ní stalo, co z ní udělala žárlivost? Ta samá, která nutila Radka chovat se jako blbec. Co kdyby dospěl až do takového stádia jako Šárka? A nebyl už v něm?

Radkovu tvář vystřídala ta Simonina. S tím jejím naprosto odzbrojujícím úsměvem. A vedle ní měděná svatozář Míšiných vlasů.

Ať už se teď dozví cokoliv, bude to dobré. Byl o tom přesvědčený.

Spatřil, jak se k němu hnědovlasá dívka sklání a pak na své tváři ucítil měkké rty. Nevěděl však, jestli bdí, nebo už se propadl do snů.

Klíčové rozhodnutí

Sarah Parsley

1. kapitola

Kdysi při pohledu na něj přemýšlela, na jakých místech by se mohli milovat. Po pěti letech vztahu si však v duchu dělala seznam míst, kam by mohla ukrýt jeho tělo.

„Jak můžeš Milánka nechat chodit v takhle zmuchlaných montérkách?“ ozvala se z chodby tchyně a Alena přemýšlela, zda by se dala bezpečně ukrýt těla dvě.

Protočila oči. Její manžel rozhodně nechodil špinavý nebo snad zmuchlaný, prala jeho montérky a kostkované košile často a denně měl čisté oblečení. Zastávala však názor, že stačí vyprat, pořádně protřepat, pečlivě pověsit, ještě pečlivěji složit a žehlení už není potřeba.

S tím však tchyně nesouhlasila. Ukořistila oblečení ze šňůry, případně se nestyděla prohrabat jejich prádelníky a skříně, a se zarputilostí sobě vlastní denně vytvářela na montérkách puky, za hlasitého spílání líné snaše. To, že každou chvíli zničila žehličku, protože si nebyla schopna zapamatovat, že teflonový povrch versus montážní pěna je předem prohraný boj, Alena raději nekomentovala. To byl totiž také předem prohraný boj.

Tchyni už táhlo na čtyřicítku, když se jí Milan narodil, a snad proto se na něj nezdravě upnula. Znamenalo to také, že byla o celých dvacet pět let starší než Alenini rodiče a patřila tedy spíš ke generaci jejich babiček.

Zpočátku to šlo. Žili s Milanem v podnájmu a měli klid, ale pak se nechala přesvědčit, aby se přestěhovali k jeho rodičům do malého domečku na vsi, aby si tak rychleji našetřili zálohu na vlastní byt. Od toho dne to s jejich vztahem šlo z kopce.

Milan, kdysi zábavný fajn kluk, rychle zpohodlněl a začal se chovat jako jeho otec. Seděl u televize, chlatal pivo, prděl, krkal a drbal se v rozkroku, zatímco matka kolem nich chodila po špičkách s prachovkou, nosila jim nové pivo a obložené chleby a nutila k tomu i snachu.

Alena si přísahala, že se nenechá zlomit, ale po nějaké době pro klid v domácnosti podlehla. Zanedlouho i ona opečovávala svého manžela a podstrojovala mu, jako by byl nesvéprávný a ona nebyla jeho partnerka, ale služka.

Postupně se odřízli od kamarádů a trávili čím dál víc večerů u televize. Divadlo, kino, večere v restauraci, hory, dovolené, hrady a zámky, posezení s přáteli, to všechno se smršlo na nedělní výlet do Kauflandu.

„Soused nás pozval na pálení čarodějnic,“ špitla jednou po obědě, když měla asi na minutu pocit, že ji Milan vnímá.

„Ta buzna?“ zatvářil se kysele a hlasitě si odříhl. Pak si uvědomil, že poslouchají i maminka s tatínkem, a proměnil to ve vtip. Ne moc povedený. „Říkal ten chlápek, co chodí odečítat elektřinu, že prý neplatili za topení ani korunu, hehe. A to se vyplatí.“

„Přijde mi normální,“ pokrčila Alena rameny. „Ty čarodějnice stejně nepořádá on, ale obec. Budou tam všichni. Pivo a špekáčky zdarma.“

„Tak to bych se možná i obtěžoval,“ uchechtl se její manžel.

Do čarodějnic se mohlo ještě cokoli změnit, ale protože ten rok zrovna připadaly na sobotu, byla velká šance, že nakonec přece jen půjdou.

Hned to napsala kamarádce, ale okamžitě po odeslání zprávy toho litovala. Jednak to nechtěla zakřiknout a jednak byla Eva sotva měsíc vdaná a nejspíš si ještě užívala novomanželského štěstí.

Odpověď však přišla téměř okamžitě. Eva psala, že přijede. Zprávu doprovázelo mnoho smajlíků, takže to vypadalo, že se těší. Alena sice pochybovala, že kamarádka nakonec skutečně dorazí, ale i tak to od ní bylo milé.

Kupodivu se Eva třicátého dubna skutečně ukázala a vpadla do domu jako velká voda.

„Kde jste sehnala ten nádherný fialový přeliv, paní Procházková?“ zalichotila kamarádčině tchyni. „Nádherně vám jde k očím.“ Jejímu muži pochválila kostkovanou košili a Milanovi vousy.

„Ne, že by sledoval módní trendy,“ svěřila se jí Alena, když osaměly. „On je jen línější se holit. A já přitom preferuju chlapy s hladkou tvářičkou.“

„Tak se taky přestaň holit,“ smála se kamarádka. „Třeba mu to dojde.“

„Uvažuji o tom,“ vzdychla. To, že to už nejméně dva měsíce praktikuje, si nechala pro sebe. O manželském sexu se nedalo už nějakou dobu mluvit, tak proč se obtěžovat s holením.

„V tomhle chceš jít?“ zhrozila se Eva nad teplákovou soupravou.

„Proč ne? Je nová a byla docela drahá, žádná tržnice,“ bránila se.

„Neříkala jsi, že tam bude celá vesnice?“

„Je to táborák, buřty, pivo a tak. Sezení na trávě, v lepším případě na nějakém špalku.“

„Mám pocit, že na špalku tady sedíš už pěkně dlouho,“ ušklíbla se Eva a otevřela skříň. „Tak se podíváme, co tu máme,“ dodala spíš pro sebe a rozložila na posteli hromádky oblečení.

Legíny, trička, džíny, svetříky, mikiny a lehké šály. Polovinu věcí vzápětí zavrhl, a nakonec vybrala hezké šaty a přes ně svetřík na zip.

„V tomhle přece nemůžu jít. Večer mi bude zima.“

„Proč ne? Je tam sedmadvacet ve stínu a večer budeš u ohně. Navíc bereme deky a doufám, že nás zahřeje i nějaký ten panák. Myslím alkohol,“ ušklíbla se Eva.

Alena vzdychla a svlékla se. Kamarádčin zhrožený pohled na její seprané kalhotky a chlupaté nohy jí neušel.

„Dej si pořádně dlouhou relaxační vanu, zbav se toho kožichu a já zatím najdu něco vhodnějšího.“

Ani ji nenapadlo odporovat. Přikývla a zmizela v koupelně. Napustila si vanu až po okraj, i když věděla, že se z toho bude muset později zpovídat tchyni, zavřela oči a pomalu se ponořila do voňavých bublinek. Takový luxus si nedopřála už hodně dlouho. Kdyby se nepotřebovala nadechnout, ani by se nevynořila. Po dobré čtvrt hodině, když už voda začala trochu chladnout a ona měla varhánky úplně všude, vypustila vanu, zapnula pro změnu sprchu a chopila se žiletky.

Do ložnice se vrátila jako znovuzrozená a okamžitě si všimla, že Eva její outfit výrazně změnila. Místo šatů tam teď ležela černá minisukně, stříbrný top a vypasovaná džíska.

„To abychom tomu dodaly trošku outdoorový ráz,“ vysvětlila Eva tu bundu, potom ji nadzvedla a ukázala rajcovní černé prádlo, jež si Alena schovávala pro nějakou slavnostní příležitost, která ale nikdy nenastala.

„Do toho se nenarvu,“ zavrtěla hlavou při pohledu na sukni a zatvářila se vyděšeně. „Přibrala jsem sice jen tři kila, ale všechny na zadku.“

„No co? Jiný ženský platí tisíce, aby měly pěknou prdel, a ty to máš zadarmo. A mimochodem, do pořádného zadku máš ještě daleko, teď je to tak akorát. Prdelka jako mandolínka.“

Alena zrudla, přesto si ale oblékla černé prádlo a pokusila se nasoukat do minisukně. Kupodivu to šlo docela lehce, zřejmě nebyla tak tlustá, jak se domnívala a jak jí Milan často připomínal.

„Závidím ti, že máš tak nádherně dlouhé a štíhlé nohy,“ podívala se na ni Eva obdivně. „Já se svým metrem šedesát můžu být hubená jako lunt, nohy jako párátko, ale dlouhé nebudou nikdy. Na, zkus si ten top.“

K tomu se přemlouvat nenechala, byl to její oblíbený kousek oblečení. Kdysi dávno. Naštěstí stále padl jako ulitý.

„S vlasy už ti asi nestihnu udělat nic,“ zamyslela se Eva. „Možná nějaký rozcuchaný drdůlek.“

Zatlačila Alenu do křesílka před zrcadlem a pustila se do práce.

„Neboj, to půjde. Pořád ještě můžeš být za kočku. Jsi vdaná, ne mrtvá. V sedmadvaceti jsi dneska v podstatě ještě mladá holka. A nechci slyšet žádné připomínky,“ dodala, když viděla, jak se Alena nadechuje. Pak se na ni spokojeně usmála do zrcadla, nanasla jen trošku řasenky a pochválila svoje dílo: „Sluší ti to. Můžeme jít.“

Vyšly ze dveří ložnice a hned za nimi se srazily s Milanem.

„Proboha, co to máš na sobě?“ zavrčel, ale pak mávl rukou a vzal si mikinu. S převlékáním se nezdržoval. Kostkovaná flanelka a volné džíny to jistily.

2. kapitola

Neobvykle teplé počasí způsobilo, že se v lesoparku u hřiště sešla celá vesnice. Pár mladíků, kteří právě dokončovali hranici, obdivně hvízdlo a Alena se mírně usmála. Eva do ní šťouchla loktem a culila se. Zato Milan se tvářil všelijak.

„Tak kterej je ten soused?“ zjišťovala kamarádka šeptem.

Alena se rozhlédla a po chvilce kývla směrem k muži, který měl na sobě džíny a šeríkově fialovou košili a živě se bavil se svým přítelem v černém tričku a úzkých kalhotách.

„Jak víš, že je teplej? Takové oblečení dneska nosí kdekdo.“

„No, bydlí spolu v jednom domě a onehdy jsem je potkala v Kauflandu a měli jen jeden vozejk.“

„Aha. No nevadí, stejně si s ním půjdu později pokecat. Vypadá zajímavě.“

„Co kde sháníš? Jsi měsíc vdaná.“

„Myslíš, že se manžel rád nepodívá?“

Alena rychle vyhledala očima Milana, ale ten už stál na druhé straně hranice u pípy a lil do sebe pivo. Nechtěla, aby slyšel jejich konverzaci, ještě by se třeba dožadoval vysvětlení.

„Kdy se musíš vrátit?“

„Zabukovala jsem si ve městě hotel, takže mám dost času,“ mávla Eva rukou.

„To tě manžel pustil?“

Eva se zamračila a podívala se na ni, jako by spadla z Marsu. „Tonda není bůh ani otrokář ani můj šéf a já nejsem děcko, aby mě musel někdo někam pouštět. Neptám se na dovolu a on také ne. Jsme partneři. Ne nadřízený a podřízená.“

„Promiň,“ špitla Alena. Tohle vysvětlení by jí doma neprošlo.

„Chceš jeden?“ ozvalo se za ní. Otočila se a zůstala zírat na souseda, který jí podával přístřešený klacek z bezinky na opékání špekáčků.

„Omluv mou kamarádku. Byla ráno na kryoterapii a asi jí omrzlul mozek,“ zareagovala Eva. „Prosily bychom dva klacky, nějaké delší, ať nemusíme stát blízko u ohně. Mimochodem, já jsem Eva.“

„Radim,“ odpověděl soused, ale místo pusy nebo podání ruky jí vrazil do ruky dva klacky a šel k další skupince.

„Tak kryoterapie?“ zvedla Alena obočí a podívala se na kamarádku pátravě, ale pak se rozesmála.

„To nic, občas se stane, že člověk zapomene, jak se bavit s hezkým chlapem.“

„Je gay.“

„Tím bych si nebyla tak jistá. Jdu se ho zeptat, kde bych tady sehnala k tomu klacku klobásu.“

„To už je přes čáru,“ usměřňovala ji Alena.

„No jo, kde zůstala má zdrženlivost?“

„Znám tě dlouho, ale zdrženlivá jsi nikdy nebyla.“

Eva přikývla, ale odpovědět už nestačila. Starostka se chopila mikrofonu, a poté co poděkovala dobrovolným hasičům, škole a uvědomělým občanům, kteří se podíleli na organizaci, přivítala všechny příchozí, popřála jim příjemnou zábavu a sama se ujala podpálení hranice.

„Mám v úmyslu se dobře bavit,“ usmála se Eva a sáhla po panáku domácí slivovice, který jim nabídl jeden z uvědomělých občanů. Než stihl odejít, obrátila do sebe i druhý. „Nechod s tím moc daleko,“ křikla za ním, pak popadla Alenu za loket a táhla ji k hloučku zhruba stejně starých mužů, postávajících opodál.

„To s nima chceš mluvit?“ zhrozila se Alena.

„Hned ne. Nejdřív tady budu jen tak postávat, mluvit s tebou o počasí a doufat, že nás třeba pozvou na něco k pití.“

„A co když nepozvou?“

„To se ještě nestalo.“

Eva nebyla prvoplánová krasavice, ale měla charisma, které pramenilo z jejího sebevědomí. Nikdy si ani na vteřinu nepripustila, že by něco mohlo nevyjít, a snad proto jí věci vycházely přesně tak, jak chtěla. Občas možná o něco později, ale nakonec se to splnilo.

Alena se znova ohlédla po manželovi, ale ten se nehnul od sudu a zdálo se, že to ani nemá v úmyslu.

„Špekáček?“ přitočil se k nim opět Radim s tácem nařizuných uzenin. „Veganské a vegetariánské nevedeme. To si musí

každý přinést z domova," dodal, když se střetl s Aleniným nechápavým pohledem.

„Klid," vložila se do toho Eva. „Já mám maso i k snídani." Natáhla se pro dva špekáčky a napíchla jeden i na kamarádčin klacek.

„Promiň, já vůbec nevím, jak se s ním mám bavit."

„Vážně? Zdá se, že má docela dobrou češtinu, tím bych asi začala. Neřekla bych, že by sexuální orientace měla jakýkoli vliv na jeho dorozumívací schopnosti."

Alena si všimla, jak se kamarádka zamračila. Odsuzovala ji a měla pravdu. Za pár let v tom starém, zatuchlém domě nevědomky převzala stejně staré a zatuchlé názory. Přesně ty, které sama kdysi nenáviděla.

Povzdechla si a Eva nejspíš vycítila její rozpaky. Položila jí ruku na rameno a povzbudivě se usmála. Dál už to nekomentovala.

„Pojď, támhle se uvolnilo místo. Já to zatím opeču a ty jdi sehnat tácek, kus chleba a něco k tomu."

„Kečup, nebo hořčici?"

„Křen! A hodně!" zařvala Eva za vzdalující se kamarádkou, zatímco se probojovávala blíž k ohni.

„Prý si máš dát pozor. Říkala stará Voráčková, že má sílu. Nakopala ho dneska ráno," pronesla Alena, když se vrátila i s čerstvým křenem.

„Koho? Starýho Voráčka?"

„Ne, ten křen."

„Tak to mi vyhovuje," uklidnila ji Eva. „Ale stejně je škoda, jestli je gay."

„Kdo? Starej Voráček?"

„Ne, Radim. Má tady naprosto s přehledem ten nejdokonalejší zadek." Eva vzdychla a nespouštěla z něj oči.

„Ta úchylka na dokonalé zadky ve skvěle padnoucích džínách tě ještě nepustila?" vzpomněla si Alena na školní léta. Bylo úplně jedno, jak vypadal kluk zepředu, pokud neměl pěkné pozadí, u Evy neobstál. A naopak, pro prdelku k nakousnutí byla ochotná

leccos odpustit. To však v Radimově případě nebylo nutné, ten vypadal dobře ze všech stran.

„Ne, to je láska na celý život,“ ujistila ji kamarádka. „Myslím, že ho zkusím sbalit.“

„Je gay a ty jsi vdaná.“

„Třeba přijímá podobojí, a jestli je skutečně jen na chlapy, tak to zjistím.“

Alena nepochybovala, že Eva uspěje. Jednou prý svedla i faráře. Ona sice tvrdila, že to byl student teologie, ale kdo ví.

Podívala se po Radimovi. Stál nedaleko a rozléval slivovici do čistých skleniček, jeho přítel však nebyl nikde poblíž.

Kamarádka opatrně přesunula špekáčky na tácky, odložila klacky a nařídila jí: „Stůj tady, nikam nechoď, hned se vrátím.“

Alena jen pokrčila rameny a sledovala, co se bude dít. Ne, že by to už párkrát nezažila. Scénář se příliš neměnil. Eva došla k Radimovi, nabídla si slivovici, připila si s ním na tykání, dostala pusy, dala mu kousnout buřtu, ochutnala kousek toho jeho a ledy byly prolomeny. Pak už zbýval jen krůček k důvěrnějšímu rozhovoru, který se v podstatě mohl ubírat jakýmkoli směrem. I když většinou tím, který mu určila Eva. Tohle byla její silná stránka. Vždycky byla výřečná. Už na základce měla o stupeň až dva lepší známku, protože dokázala všechno okecat. Když zvládla ředitelku Vaňkovou, Radim neměl šanci.

Alena nebyla nikdy tak sebevědomá jako Eva, ale také nebyla uťáplá. Kdy se z ní vlastně stala taková domácí slepice?

Nezáleží na tom, kdy to začalo, dneškem to skončí, pomyslela si a natáhla se pro dalšího frťana. Slivovice se povedla, zřejmě byl na švestky dobrý rok.

Znova se rozhledla. Z hranice už byl normální táborák, vzdálenost mezi Evou a Radimem stále půlmetrová, Milan u pípy.

„Dáš si koláč?“ vtáhla ji jedna ze sousedek k nim do hloučku. Nejdřív se jí nechtělo, ale nakonec to byla docela zábava. Než se nadála, nastala půlnoc a lidé se začali vytrácet domů.

To, že se po ní Milan ještě nesháněl, bylo vážně divné a raději se ho vydala hledat sama. U pípy už nestál. Dokonce i Eva

zmizela, ale to ji nepřekvapilo. Nejspíš se zdejchla s Radimem nebo jiným hezkým mužem. Ne, že by k něčemu došlo, prostě jen ráda flirtovala.

Alena obešla celé hřiště, ale neviděla ani jednoho z nich. Vy-dala se tedy do přilehlého lesoparku, což byl v podstatě jen širo-ký pruh různých dřevin a několik laviček.

Jeden nebo dva páry se už rozhodly oslavit prvního máje a lí-baly se pod třešní, další došly o krok dál a uchýlily se pod keře zlatého deště.

„Hledáš někoho?“ uslyšela za sebou mužský hlas a nemálo se vyděsila.

„Radime... Neviděl jsi Evu?“

„Odvezl jsem ji do hotelu, udělalo se jí špatně. Lila to do sebe jak zjednaná.“

„Aha, díky. Ráno se jí ozvu. Zatím ahoj,“ obrátila se a vydala se na cestu domů, ale Radim ji zadržel.

„Počkej. No... nic mi to do toho není, ale jestli hledáš svého muže, tak myslím, že jsem ho viděl odcházet směrem ke staré vi-nici,“ ukázal na polorozpadlou zeď z opuky, která se nacházela hned za lesoparkem a tvořila tak hranici vesnice. Alena tam vy-kročila, ale souseď ji zadržel podruhé.

„Ehm... no... Nešel sám. Jsi si jistá, že to chceš vidět?“

„Nechci, ale musím,“ ucedila skrz sevřené rty.

Radim, aniž by se na něco ptal nebo čekal na svolení, šel s ní. Doprovodil ji až ke zdi, kde počkal.

Alena přelezla uvolněné kameny. Musela si na cestu posvítit mobilem. Zválená tráva jí napověděla, kudy jít. Stačilo pár kro-ků, Milan se zřejmě nemohl dočkat a položil svou společnici na zem hned za zdí. Ona, ať už to byl kdokoli, zmizela, ale její opi-lý manžel tam stále ležel a hlasitě chrápal. Kalhoty a spodky měl stažené až pod kolena, schlíplý penis mu visel na stranu a opodál se válel použitý kondom. Nechtěla ani myslet na to, jestli ho měl u sebe on, nebo ona. Jenomže zahlédla ještě něco. Stříbrnou flit-rovou kabelku, která patřila té rozvedené flifleně Jeřábkové z dol-ního konce.

Pro jistotu si udělala fotky a vydala se zpátky.
„Jsi v pořádku?“ zeptal se Radim a podal jí ruku, aby mohla snadněji přelézt zpátky.
„Jo, v pohodě,“ odpověděla a rozbřečela se.
„Máš ledové ruce, pojď se ohřát k ohni. K ránu je zima, a ty ses oblékla, jako kdyby byl červenec. Nebo víš co? Pojď ke mně, zatopím v krbu a dáme si něco k pití.“
„A nebude to vadit tvému příteli?“
Radim se rozesmál.
„Můžu tě uklidnit. Nebude.“
Dál už nic nevysvětloval. Alena, aniž by věděla proč, přikývla a nechala se odvést do jeho domu.

3. kapitola

Rozvod. Nebyla si jistá, jestli to chce, ale musela brát v potaz i tuhle možnost.

Konfrontaci dlouho odkládala, ale nakonec se ho přece jen zeptala, co se o čarodějnicích dělo. Věděla, že se do toho vloží i Milanovi rodiče, hlavně maminka, a nemýlila se.

„A co bys chtěla?“ obořila se na ni. „Je to tvoje vina. Moderní holky si pořád chtějí jen užívat a takhle to dopadá. Kdyby už měl od tebe jedno nebo dvě děti, samozřejmě kluky, tak by se to nestalo.“

Alena se chtěla zeptat, zda by měl povoleno ji podvádět, kdyby nedejbože přivedla na svět holky, ale raději mlčela. Na tenhle druh hádky ještě nebyla připravená.

Milan nejdřív zapíral, ale po nějaké době svůj čin přiznal.

„Byl jsem opilý. Co bude k večeři?“ řekl prakticky jedním dechem a plácl ji po zadku.

„Budou řízky, maminka už smaží,“ odpověděla neutrálně, ale uvnitř zuřila.

Něco se muselo stát, a to hodně rychle. Potřebovala čas přemýšlet a odstup.

„Potřebuješ dovolenou,“ našla to správné řešení Eva.

„Já bych i jela, ale Milana nikam nedostanu. Za celou dobu jsme byli jednou v Chorvatsku a jednou na Orlíku. Na Orlíku prý bylo moc komárů a v Chorvatsku drahý pivo.“

„Já jsem přece nemyslela s ním.“

„Sama?“ protáhla Alena obličej.

„No a co? Myslíš, že budeš jediná? Jela bych s tebou, ale víc volna už v práci nedostanu. Neboj, to zvládneš. Odpočineš si, opálíš se, a hlavně získáš čas a odstup, který tak potřebuješ. A třeba potkáš i nějakého úžasného Řeka nebo Itala.“

„S mým rozpočtem tak akorát Maďara.“

„Proč ne? Tamní lázně jsou špičkové.“

„Chtěla bych někam k moři,“ slyšela Alena sama sebe a vůbec nevěděla, kde se to v ní vzalo. Na žádnou dovolenou přece nepojede. A už vůbec ne sama.

Potom už šlo všechno jakoby mimo ni. Děly se kolem ní věci, na které neměla vliv, a sotva se květen přehoupl v červen, seděla v letadle směr Bulharsko a vezla s sebou kufr zbrusu nového oblečení, které by si sama nikdy nevybrala, neboť bylo příliš odvážné.

Milan, povzbuzován maminkou, se samozřejmě cukal, ale nemohl vůbec nic. Alena jim všechno odkývala a potom prostě odletěla. Nemohli si stěžovat, že by je nevarovala.

„Nejsem otrok,“ zopakovala si polohlasně a vykoukla z okénka. Krajina dole se změnila, pravidelná česká pole vystřídalý řeky a pastviny. Snědla večeri a se západem slunce přistála v Burgasu.

Po dvouhodinové jízdě minibusem plným hlučných Němců se dostala do Primorska, konkrétně části Ropotamo, kde ji čekal jeden z bungalovů. Na rozdíl od rodin, které měly celou chatičku pro sebe, ta její měla dva vchody a za tenkou zdí se nacházel soused nebo sousedka.

Na chvíli se natáhla na postel a po několika minutách se přestala klepat. Byly to nervy. Netušila, zda nastoupila do správného autobusu, jestli budou mít na recepci její rezervaci, a pokud ano, bude to správné datum? A tisíc dalších věcí, které se mohly zvrtnout.

Teď však byla bezpečně ve svém útulném pokoji a před sebou měla dva týdny sladkého nicnedělání. Do té druhé věci, kvůli které přijela, přemýšlení, se jí moc nechtělo. Zároveň ale věděla, že se tomu bude muset dříve či později postavit čelem a rozhodnutí bude jen a jen na ní.

Milanovi to vyhovovalo tak, jak to bylo. Podle něj byl jejich vztah ideální a bez problémů. Možná byl na svůj úlet dokonce pyšný a cítil se jako obecní býk.

„Vyspím se na to,“ řekla nahlas a položila na postel kufr, aby z něj vyndala tu úžasnou lehounkou košilku, kterou jí Eva vnučila. Podívala se na zámeček, kterým byly spojené zipy a strnula. Pamatovala si, že zamykala, ale ne a ne si vzpomenout, kam uložila klíč. Prohledala kapsy, vysypala kabelku, protřepala všechny záhyby, ale nikde nebyl.

Zpanikařila. Eva jí půjčila nový, drahý kufr, nechtěla ho hned první den rozbít. Pak ji ale napadlo, že tyhle zámečky jsou skoro všechny stejné a že možná budou mít v recepci nějaký zapomenutý klíč, který by pasoval. Nechtělo se jí trmáct přes celý resort až do recepcce, tím spíš ne v noci, přesto to musela udělat.

Lámanou angličtinou, rukama, nohama a něčím, co považovala za ruštinu, vysvětlila svůj problém.

„Někoho tam pošlu,“ odpověděla recepční docela slušnou češtinou a obrátila oči k monitoru počítače, aby jí dala najevo, že víc pro ni nehodlá hnout ani prstem.

Alena se vrátila do chatičky. Podle toho, jak se recepční tvářila, mohl někdo přijít za pět minut, ale také za týden. Potila se, nutně potřebovala sprchu, ale bála se, že kdyby odešla do koupelny, zmeškala by zaklepání. Pokud by se ten opravář vůbec obtěžoval klepat. Došla si aspoň na záchod, pak vytáhla mobil a udělala pár fotek, které chtěla vložit na facebook. Bohužel se jí nedařilo připojit k Wi-Fi. Použila tedy svoje data a poslala Milanovi textovku, že je v pořádku. Odpověď nepřišla, ani ji nečekala. Zjistila ale dvě věci. Že má v mobilu téměř vybitou baterii a že si ji v bulharské zásuvce rozhodně nedobje.

Chtělo se jí brečet. Znova sebou praštila o postel a zabořila obličej do polštáře. Ve chvíli, kdy si spílala nejhoršími jmény a do své lamentace zahrнула Milana i Evu, se ozvalo zaklepání.

Než stihla vstát a otevřít, vešel návštěvník dovnitř.

Alena na něj zůstala zírat s otevřenou pusou. Ne proto, že byl mladý a mimořádně pohledný, ale proto, že držel v ruce pilu.

Nějaké štípací kleště nebo malou pilku na železo by pochopila, ale co chtěl proboha dělat s ruční pilou na dřevo?

„Klíč, key, klúč,“ zkoušela mu rozmluvit devastaci půjčeného kufru.

„Ključ?“

„Da.“

„Ne ključ. Trijon.“

Co je, pro všechno na světě, trijon?

„Trijon,“ zopakoval opravář a zamával pilou.

Couvla o krok dozadu. Cizinec v noci, v jejím pokoji, mávající pilou, v ní nevzbuzoval zrovna důvěru.

„Razrezat.“

„Ne rozřezat. Nový kufr.“

„Kufar. Novo.“

„No vidíš, jak si pokecáme, ty kluku jedna bulharská,“ ucedila Alena potichu. Bylo jí jasné, že se klíče nedočká, tak jen mávla rukou a nechala ho, ať se pokusí ten zámek přerezat. Potřebovala noční košili a kartáček na zuby. To horko už se nedalo vydržet. Vlasy se jí lepily na obličej, a i když se nedívala do zrcadla, byla si jistá, že se jí roztéká make-up. Kufr prostě musela obětovat. Bulhar, který se jí během zápolení s pilou představil jako Boris, se však nepotil, očividně byl na horko zvyklý.

Po nějaké době uznal, že pila na dřevo nejspíš nebude vhodný nástroj, a společnými silami zámek prostě urvali. Pravda, povolil spíš zip než zámek, ale kufr byl otevřený a to bylo podstatné.

Když už měla údržbáře v pokoji, rozhodla se jednat a rovnou ho využít na něco jiného.

„Wi-Fi. Baterie. Kaput,“ ukázala na mobil.

Naštěstí mu to došlo.

„Izčakajtě,“ naznačil jí a odešel.

Tentokrát byl zpátky za pět minut i s adaptérem. Naštěstí s tím správným. Zasunul jej do zásuvky, připojil nabíječku, a zatímco se telefon nabíjel, Alena ho odblokovala a on na něm nastavil wifi, a dokonce i správný čas. Potom jí popřál dobrou noc, rozloučil se a podal jí ruku, kterou podržel déle, než bylo vhodné. Usmál se, odhalil dokonale bílé zuby a zmizel ve tmě.

„On mě snad normálně balil,“ plácla se Alena do čela. Na nějaké filozofování však neměla čas. Potřebovala sprchu, a to okamžitě.

4. kapitola

Ve filmech a knihách se člověk často probudí na novém místě a neví, kde je. Alena to věděla okamžitě. Lhala by sama sobě, kdyby tvrdila, že aspoň na chvíli nepocítila lítost a zklamání. Neměla tak dobrodružnou povahu jako Eva, a jestli v ní kdy byla špetka rebelky, už si na to nepamatovala.

Nevěděla co dělat, neuměla řeč, nikoho neznala a na nějaké atraktivní zážitky vlastně ani neměla peníze. Jakmile se Milan dozvěděl, co se chystá udělat, vybilil účet. Těch pár leva v peněžence měla od Evy a ze svých tajných zásob. Domů však letět nemohla, takže jí zbývalo akorát na přežít.

Osprchovala se a vybírala, co na sebe. Chvíli se rozhodovala mezi květovanými šaty, bílými šortkami a několika tričky, ale šaty to nakonec vyhrály. Něco tak lehoučkého a krátkého na sobě neměla už roky, ale slušely jí a cítila se v nich dobře.

Snídaně, obědy a večere se podávaly v hlavní budově hotelu, pár minut chůze od její chatičky. Jednalo se o zastřešenou venkovní jídelnu s barem, lemovanou palmami v květináčích a rododendrony. Pořádaly se tam rovněž taneční večery a diskotěky, jak zjistila z nástěnky u vchodu. Nic pro ni. Některým ženám nevadilo vyrazit za zábavou bez doprovodu, ale ona k nim nepatřila. Dát si sama snídani bylo nejdál, kam byla ochotna v boji za nezávislost zajít.

Jelikož vstávala pozdě a ještě déle se vypravovala, moc jídla už na ni nezbylo. Vybrala si oschlou housku, ananasový kompot

a šálek čaje a hledala, kam by se posadila. Míst k sezení bylo dost, jenže vybrat si to správné nebylo zrovna jednoduché. U bufetového stolu se stále někdo ochomýtal, v půlce jídelny by byla všem na očích, v jednom rohu seděly dvě rodiny s asi deseti rozjívenými dětmi a ve druhém samotný muž. K tomu nemohla zamířit už vůbec, ještě by si myslel, že je zoufalá. Když k ní však přilétlo od hloučku dětí vařené vajíčko, bylo rozhodnuto. Zamířila do kouta, kde seděl ten muž, ale posadila se k jinému stolu, zády k němu. Pochválila se, jak chytře to vymyslela, a pustila se do jídla.

Po snídani se vrátila pro plavky a před odchodem na pláž se pečlivě natřela opalovacím krémem. Zřejmě poprvé v životě neměla nikoho, kdo by jí namazal záda, ale na tuhle situaci byla připravená od Evy. Utrhla kus potravinářské fólie, doprostřed nanesla opalovací mléko a pak si třela záda, jako by se sušila ručníkem. Šlo to docela dobře.

Při hledání fólie narazila ještě na jeden dárek, který jí kamarádka tajně přibalila. Úplně vespod se ukrývala červená sametová krabice od belgických pralinek. Jenomže pralinky už někdo snědl a místo toho ji nacpal k prasknutí kondomy.

Užij si je ve zdraví, stálo na přiložené kartičce.

To jistě, pomyslela si Alena, uložila krabici zpět do kufru a konečně vyrazila na pláž.

Ta byla několik kilometrů dlouhá a dost široká, přesto dalo práci najít klidné místočko. Na stín a slunečník mohla rovnou zapomenout. Rodiny s rozjíveným potomstvem je okupovaly už od ranního kuropění a střídaly se na snídani a oběd, aby jim jejich kořist nikdo nezabral.

Nechápavě nad tím zavrtěla hlavou, ale pak si uvědomila, že kdyby tam byla s Milanem, chovali by se nejspíš úplně stejně. A jelikož by neměla moc velký vliv na výchovu jejich dětí, byly by zrovna takové jako ty, které nalevo od ní trápily medúzy.

Navzdory horku jí přeběhl mráz po zádech. Takový život nechtěla. Věčné přizpůsobování se Milanovi a tchyni, jenom proto, aby měla klid, muselo skončit.

Zatím o tom však nechtěla přemýšlet. Vytáhla jednu z knížek, kterých si přivezla několik, a pustila se do pikantních příběhů komtesy Nelly.

Ačkoli Eva tvrdila, že je to na dovolenou to pravé a že to v ní probudí chuť na nezávazný sex, nemohla se začíst. Když si uvědomila, že už čte potřetí tu samou stránku, knihu odložila, natáhla se pohodlně na osušku, zavřela oči a přestala se snažit kontrolovat myšlenky.

Probudil ji až plavčík pozdě odpoledne a nemusela umět ani slovo bulharsky, aby pochopila, že má totálně spálená záda. Vstala, a jelikož byla dehydratovaná, opět se složila k zemi. Plavčík jí pomohl vstát, naznačil, aby se do něj zavěsila, posbíral její věci a odvedl ji na ošetrovnu.

Robustní zdravotnice, která celou dobu nadávala na nezodpovědné krávy, jí namazala celou zadní část nějakým příšerně ledovým gelem a poslala ji domů s lahví vody s elektrolyty a radou, aby spala na břicho, nechodila týden na sluníčko a ráno přišla znova.

Když se Alena vrátila na pokoj, sundala si opatrně plavky, aby ani kapka gelu nepřišla nazmar, a natáhla se úplně nahá na chladivé bavlněné prostěradlo.

„Jak jsem mohla být tak hloupá!“ zakřičela do polštáře. „Spálit se hned první den.“

O hodinu později nejspíš gel přestal působit a ona si začala pohrávat s myšlenkou, že by zašla za nerudnou zdravotnicí ještě jednou. Než však stihla proměnit slova v činy, někdo opět zaklepal a do místnosti vešel mladík ze včerejška. Boris.

Oba dva naprosto zároveň vykřikli. Ona, protože byla nahá, a on, protože ho nejspíš vyděsil pohled na její záda.

„Co tu děláš?“

„Popravit klimatik,“ ukázal na klimatizaci, která skutečně mlela z posledního.

Alena si přes zadek přetáhla ručník, ale jinak se neodvažovala ani pohnout. Měla pocit, že se její kůže tak o číslo až dvě srazila, a jestli se pohne, tak jí popraská.

Boris se naštěstí díval jinam a hleděl si klimatizace. Asi po půl hodině si sbalil náradí, a ještě než odešel, ukázal na její spáleniny a řekl: „Maslo.“

„Sám seš maslo,“ zavolala za ním.

Možná měl pravdu a maslo by opravdu pomohlo, v hotelové kuchyni by snad nějaké sehnala, ale pochybovala, že by se jí podařilo tam dobelhat. Právě řešila problém, jak si dojít na záchod, a i to se jí zdálo jako nadlidský výkon. Kromě těla měla totiž spálené i plosky chodidel, na které zdravotnice zapomněla. Nutkání však bylo silnější než bolest. Se zatnutými zuby se odpotácela do koupelny, opatrně, aby se její zadní část nedotkla záchodu, vykonala potřebu a vrátila se na postel. Otrásla se při pomýšlení, že by se její spálená kůže dotkla záchodového prkénka, nebo se k němu dokonce přilepila, což není v horkých dnech neobvyklé.

„Maslo,“ vtrhl do chatičky Boris, tentokrát už bez klepání, a ukazoval na lahvičku s olejem, který měl tmavou, rubínově červenou barvu. V druhé ruce držel několik složených prostěradel.

Snážil se jí to vysvětlit, ale nakonec vytáhl z kapsy mobil, něco tam naťukal a ukázal jí displej.

„Třezalkový olej,“ četla nahlas. „Aha, tady říkáte oleji maslo. A maslu taky. To si sakra nemůžete vymyslet samostatný slovo? Kdo se v tom má vyznat?“

„Ne razbiram,“ strkal jí mobil znova před oči.

„Jo, že nerozumíš? Každěj tu mluví česky, jenom ty ne, co?“

Boris pokrčil rameny, usmál se a ukázal na lahvičku.

„Moga li?“

„Když to pomůže,“ odpověděla s povzdechem. Zdálo se, že neměla na výběr. Chtěla být co nejdříve zase fit. „Da,“ ujistila ho ještě jednou a zabořila obličej zpátky do polštáře.

Borisova opálená pleť byla nádherná a hladká, ale ruce drsné. Alena měla pocit, že jí po zádech přejíždí šmirglpapírem, a doufala, že ví, co dělá. Nezdálo se, že by jí olejíček přinesl nějakou úlevu, ale zřejmě bylo na posouzení moc brzy.

Po masáži si umyl ruce a zakryl ji jedním z prostěradel, která přinesl. Pomocí mobilu jí opět vysvětlil, že už jsou stará a velmi

tenká, pro hosty je nemohou použít, ale pro ni jsou vhodná, protože je na kůži ani neucítí.

V tomhle se nemýlil. Prostěradlo příjemně chladilo, zrovna tak jako opravená klimatizace.

„Šče dojdá večer.“

„Dojdi, Boris, dojdí,“ odpověděla.

Neměla sílu odporovat a ani nevěděla, jak se to řekne. Kývla mu na rozloučenou, zaujala znova polohu přejetého psa a modlila se, aby ten utrejch zabral.

Boris přišel, až když skončila jeho šichta. Ačkoli ho o to Alena nežádala, přinesl jí večeři. Nebylo tak těžké uhodnout, že si sama do jídelny nedojde. Upravil polštáře tak, aby se mohla pohodlně posadit a položil jí na klín tác s jídlem a láhev studené vody.

Bylo jí trapné jíst před ním, zvlášť, když on nejedl, ale zřejmě musel vrátit špinavé nádoby. Malou porci grilovaného kuřete a pár hranolek však hravě zvládla, protože neměla žádný oběd. Potom si opatrně lehla na břicho a čekala.

Boris vrátil prázdný talíř na tác, poodhrnul prostěradlo, kterým byla zakrytá, a začal vtírat olejíček do její bolavé pokožky. Tentokrát ho nechal v lednici, takže studený olej poskytl okamžitou úlevu.

Zavřela oči a přemýšlela, jak příjemné by byly jeho drsné ruce, kdyby nebyla tak příšerně spálená, a ucítila lechtivý pocit ve slabínách, který nezažila už pěkně dlouho. *Co by dělala Eva?* blesklo jí hlavou a nemravné myšlenky okamžitě naplnily její mozek. Co asi? Jedině ji mohlo napadnout nacpat do kufru dva tucty kondomů.

Nevadilo by mi použít jeden s Borisem, pomyslela si a byla by přísahala, že zbytek těla měla stejně červený jako záda.

„Šče dojdá sutrin,“ řekl Boris a vrátil lahvičku zpět do lednice.

Když odešel, cítila se najednou strašně osamělá, tím spíš, že kvůli bolesti nemohla usnout. Přála si, aby se Boris vrátil a povídal si s ní, i když nerozuměla téměř ani slovo, ale tu noc na dveře nikdo nezaklepal.

5. kapitola

Ráno zavolala Eva. Neobtěžovala se s textovkami, chtěla slyšet všechny novinky, a to okamžitě.

„Boris? Není to spíš ruské jméno? Když jsem tam byla předloni, tak to byl samý Košťá, Stajan, Plamen,“ zareagovala, když jí Alena popsala svůj jediný zážitek.

„Mám spálený záda, nemůžu ani na záchod a jediný, co řešíš, je jméno. Náhodou je to hezký jméno. Pamatuješ na střední na Borise z céčka?“

„Jo, byl k nakousnutí.“

„Tak tenhle je taky.“

„Má hezkej zadek?“

„Promiň, zapomněla jsem na tvoji úchytku a ještě jsem to nekontrolovala.“

„Ach jo, proč jsem si jen vyplácala všechnu dovolenou na svatební cestu?“ zaúpěla kamarádka. „Kdybych jela s tebou, měla bych už zkontrolovaný i předeek.“

„Nepodceňuj mě,“ řekla Alena a překvapila tím sama sebe. „Když mě masíroval, nemohla jsem si nevšimnout, že si zřejmě zapomněl v kapse nějaký hodně velký šroubovák.“

„Jak velký?“

„Tak velký, že bys nejspíš byla spokojená i ty.“

„To je tak romantické,“ zasnila se Eva. „On ti vykurýruje zádička, aby tě pak na ně mohl položit.“

„Hm, to je mi jasné, že ta obětavost nebude zadarmo.“

„Našla jsi můj dárek?“

„Myslíš ty pralinky?“ předstírala Alena nevědomost. „V soušedním bungalovu je rodina s třemi dětmi, tak jsem jim je dala. Víš, že sladké nejím.“

„Dětičky se asi podivily, když našly místo pralinek balónky.“

„Jo, hlavně ty s jahodovou příchutí měly úspěch.“

„Vím, že mě taháš za fusekli, ale za pár dní si na mě vzpome-neš. Až budeš mít zahojená záda. Co Milan?“

„Nic. Neodpověděl na textovky ani na telefonát.“

„Ušetří ti aspoň uvažování o rozvodu. Než se vrátíš, budeš mít papíry připravené k podpisu.“

Ještě chvíli si povídaly a pak se rozloučily. Eva měla nejspíš zase pravdu, přinejmenším s tím rozvodem, ale ona si stále nebyla jistá, co vlastně chce.

Sotva zavěsila, přišel Boris a tentokrát přinesl snídani. Ovocný salát, jogurt a nějaký příšerně sladký koláč. K pití vybral kávu, ale tu Alena nepila. Nicméně to ničemu nevadilo. Zatímco ona jedla, on ji vypil. Aspoň tam nesešel nasucho.

Po snídani ji opět kompletně naolejoval a vyjádřil potěšení nad tím, jak se krásně hojí.

„Ně sljunce.“

„To by mě ani nenapadlo,“ ujistila ho.

Poté, co odešel do práce, se jí podařilo na chvíli usnout. Třezalkový olej zvláčnil napnutou kůži, takže se dokázala uvolnit. V poledne ji probudil Boris s obědem, ačkoli měla zaplacenou jen polopenzi, a znova ji namazal. Takhle to šlo tři dny. Docela si na jeho společnost zvykla a pochytila i několik slovíček.

Čtvrtého dne ráno už se cítila dostatečně fit a zhojená na to, aby si mohla na snídani dojít sama. Mezi vším tím rajcováním krajkovým prádlem, které jí zabalila Eva, našla i jedny tenké bavlněné kalhotky. Jakákoli jiná tkanina působila na její kůži jako žiletky. Potom si oblékla dlouhé bílé kalhoty z jemné bavlny a květovanou tuniku ze stejného materiálu. Její první volba byla bílá, ale jelikož si nemohla vzít podprsenku, nebylo to vhodné, zato v květinovém vzoru se leccos ztratilo. Nezapomněla ani na široký klobouk a každý kousek kůže, který nebyl zakrytý, namažala silnou vrstvou opalovacího krému. Byla připravená.

Na něco však připravená nebyla, i když ji to nejspíš mohlo napadnout. Na množství turistů, a hlavně dětí pobíhajících po jídelně. Na rozdíl od prvního dne, kdy přišla pozdě, nyní snídane vrcholily a ona se úplně zpotila při pomyšlení, že do ní někdo vrazí nebo ji bouchne do zad. Opatrně vycouvala ze dveří a posadila se na lavičku ve stínu stromů. Musela počkat, až se jídelna uvolní. Sice to znamenalo, že na ni zbyde jen studený čaj a suchá houska, ale nedalo se nic dělat.

Vytáhla mobil, odpověděla na textovku od Evy, udělala pár fotek rozkvetlých ibišků a zkontrolovala, jestli jí nepsal nebo nevolal Milan. Naprosto zbytečně. Občas dokázal trucovat dost dlouho. Pak se podívala na jeho profil na facebooku. Aspoň měl stále v statusu, že je ženatý, ale možná byl jen líný to změnit. Proklikala se dál, a aniž by snad chtěla slídit, dostala se k profilu té rozvedené fifleny Jaruny Jeřábkové. Samozřejmě ho měla veřejný, ta se za svoje špinavé prádlo nestyděla. Projela pár fotek, a právě když chtěla zavřít album, narazila na jednu, která jí byla povědomá.

Hádejte, kdo si užíval s kým? Hlásal titulek. Na fotkách bylo několik dvojic, které se spolu bavily, ačkoli nejspíš neměly, a také Alena, jak časně ráno odchází z Radimova domu a loučí se s ním u dveří. Šlo jen o podání ruky, nic jiného, ale podle komentářů pod fotkou to vypadalo, že se s ním peleší už nejmiň rok, užívá si ve trojce s ním i jeho přítelem, dochází k němu na kdovíjaké orgie a tak dále. Obličejy byly rozpixelované a nepadlo žádné jméno, ale nebylo pochyb, o koho jde.

Udělalo se jí mdlo. Ne, že by se tak bála o svou pověst, ale jak si vůbec mohla největší běhna z širokého okolí dovolit se o ni otírat? To lidé vracející se ráno z oslavy vážně neměli na práci nic jiného než je fotit?

Měla chuť napsat, že jí v tom seznamu chybí jedna fotka. Ta, na které se ona pelešila s Milanem, ale nechtěla klesnout na její úroveň. Možná, že na to dokonce Jaruna čekala a taková konfrontace by se jí hodila k dalšímu útoku.

Třesoucima se rukama vypnula mobil a vrátila ho zpět do plážové kabely. Zírala před sebe, zhluboka dýchala a snažila se uklidnit. Bylo jasné, že Milan už ty fotky viděl a nejspíš všem těm komentářům i věřil. Určitě se mu hodilo, že mohl hodit veškerou vinu na ni, a pravděpodobně se o tom už i poradil s maminkou.

Ještě včera se jí zdály dva týdny dovolené moc, teď to bylo málo. Děsila se návratu. Bude se muset rozvést, odstěhovat z vesnice a změnit si identitu. Možná ne změnit identitu, ale určitě se odstěhovat a rozvést. Ne nutně v tomto pořadí.

Přemýšlela o tom, kde udělala chybu, kdy se to začalo všechno hroutit. Kdysi byla přesvědčená, že to začalo dnem, kdy se přestěhovali k manželovým rodičům, ale uvědomila si, že to bylo už mnohem dřív. Nedokázala určit přesně den, ale zřejmě tehdy, když poprvé řekla „Ano, miláčku“ jen proto, aby měla klid. Nebo v ten den, kdy si nedošla ke kadeřnici, protože Milan potřeboval nový svetr. Možná to bylo tehdy, když s ním zůstala doma a dívala se na hokej, nosila mu pivo a jednohubky, i když by mnohem raději šla na jógu. Kdy to přesně začalo, nebylo zase tak důležité, horší bylo, že nikdy nenašla odvahu to zastavit. Nebylo nic špatného na tom, koupit příteli nový svetr, odkývat mu něco, na čem stejně nezáleželo, nebo se s ním dívat na hokej, ale ne pořád, na úkor sebe a svých zájmů.

Netušila, jak dlouho tam seděla a přemýšlela o svých možnostech, ale když se vrátila do jídelny, byla téměř prázdná. A přesně, jak předpokládala, bufetové stoly také.

Vzala si nektarinku, pár kostiček sýra, toust a skleničku ředěného džusu a šla se posadit k nejvzdálenějšímu stolu. Uždibovala malé kousíčky jídla a vkládala si je do úst. Měla sice hlad jako vlk, ale stažené hrdlo jí nedovolilo se pořádně nacpat. Musela teď vstřebat důležitější věci než snídani.

„Je zde místo?“ uslyšela ze sebou příjemný mužský hlas. Trochu ji zaskočilo, že to řekl česky. Zvedla oči a uviděla toho muže, kterého si všimla v jídelně už první den.

Byl pohledný, o pár let starší než ona. Šedé oči se mu krásně vyjímaly v do bronzova opáleném obličejí, na hony vzdáleném jejímu odstínu zvaném vařený humr. Na sobě měl tričko, delší šortky a sportovní sandály. Podobné oblečení nosil skoro každý, ale na tom jeho bylo na první pohled vidět, že si jej nepořídil na tržnici.

Přikývla a lehce pokrčila rameny. Na rozhovor sice neměla náladu, ale kvůli tomu ještě nemusela být nezdvořilá.

„Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Ladislav.“

6. kapitola

Tykali si dřív, než dojedli snídani. K veselé prázdninové náladě se strohé a formální vykání nehodilo.

Samozřejmě padla i otázka, proč je tam sama, a když mu ve stručnosti jednou větou prozradila důvod, ukázalo se, že ten jeho je velmi podobný.

„Kdyby si aspoň začala s šéfem, ale s podřízeným, chápeš to?“

„Nechápu,“ souhlasila Alena s tím, že to byl skutečně úlet.

„Nešlo vrátit jen půlku poukazu, tak jsem se rozhodl aspoň jedno místo využít a jel sám,“ vysvětlil Ladislav a změnil téma.

„Co jsi dělala ty čtyři dny, že jsem tě neviděl? To jsi jezdila po výletech?“

„Ani ne. Mám tu nějaké známé, Bulhary, tak mě zasvěcovali do místní kultury,“ zalhala a utěšovala se, že na tom je přece jenom aspoň trochu pravdy.

„Máš nějaké zajímavé zážitky?“

„Nedávala jsem moc pozor, co se kolem mě děje. To víš, ten rozvod mi dává zabrat,“ kousla se do rtu a doufala, že už se k tomu nebudou vracet.

„Máš nějaké plány na večer?“

„Nejspíš ano.“

„V pořádku, ale kdybys měla pár dní volna, půjčil bych džíp a mohli bychom jet na takový delší výlet po okolí.“

„To by se mi líbilo,“ souhlasila Alena.

Potom si vyměnili čísla, Ladislav zamířil na pláž a ona zpět do chatky.

Nutně si potřebovala vyčistit hlavu a uspořádat myšlenky. Tentokrát se přemýšlení nebránila, občas se to prostě nedalo odkládat. Nebylo jí to však dopřáno.

Chtěla se jen na chvilku podívat, co je nového na sociálních sítích, a zkusla tam několik hodin.

Začalo to tím, že si ji Radim chtěl přidat do přátel. Když ho přijala, okamžitě se připojil na Messenger a snažil se jí vysvětlit, že s těmi fotkami nemá nic společného a že si to s Jeřábkovou vyřídí.

R: Asi bych se neobtěžoval, kdyby do toho nezatáhla i tebe.

A: Zjistila jsem to teprve před chvílí a vlastně ani nevím, jestli chci, aby se to rozmázlo, nebo ne, ale asi by jí to nemělo projít.

R: To rozhodně nemělo. To víš, malá vesnice.

A: Děkuji, mám pocit, že už toho mám na svém hřbetě naloženo tolik, že bych víc neunesla. Možná by bylo lepší se na to prostě vykašlat.

R: To chápu a je mi to líto. Pomohla ta dovolená aspoň něčemu?

A: Trochu možná ano. Uvědomila jsem si, kolik z toho všeho je moje vina.

R: To nemyslíš vážně? Nemůžeš přece za to, že tě ten idiot podvedl.

A: Ale ne, já tomu idiotovi jeho podíl neupírám a značný podíl na tom má i tchyně, ale měla jsem to zarazit hned v zárodku. Lidé si k nám dovolí jenom to, co jim dovolíme my sami. Zní to možná jako klišé, ale je to pravda. A já jsem jim bohužel dovolila až moc.

R: Jo, kdybychom všichni na začátku věděli, co víme na konci...

A: Pověď mi o tom.

R: Klidně. Zavolám ti.

A: Rozptýlení neodmítnu.

O vteřinu později zazvonil telefon a ozval se Radimův hlas.

„A co jinak? Nenudíš se? Nemám za tebou přijet?“

„Nenudím, nemám čas ani si vydechnout. Třikrát denně mě sem chodí masírovat jeden místní fešák a právě dnes jsem se u snídaň seznámila s daňovým poradcem Ladislavem. Pozval mě na výlet do hor.“

„A pojedeš?“

„Nejspíš ano. Zbývá mi deset dní a na pláž nemůžu.“

„Proč? Máte denně černou vlajku nebo se tam objevili žraloci?“

Alena se rozesmála a přiznala, jak si vlastní hloupostí přivodila nepříjemně spálená záda.

„Viděl to doktor?“

„Ne, ale byla jsem s tím na ošetřovně a Boris mě třikrát denně natírá třezalkovým olejem. Už je to mnohem lepší. Dneska jsem dokonce byla venku. Zahalená od hlavy k patě a vykoupána v opalovacím mléku.“

„Šikovná holka. A kdo je to Boris? Já snad budu žárlit.“

„Tak přijď, já vás seznámím a bude žárlit tvůj přítel.“

„Ale Honza –“

Větu už nedokončil. Do chatičky vpadl Boris a nesl oběd, takže s rychlou omluvou hovor ukončila.

Normálně by se asi zlobila, že opět nezaklepal, ale olejíček jí pomáhal a sama by to nezvládla. Neřekla tedy nic, podělila se s ním o jídlo, pak se šla do koupelny svléknout a zahalená do prostěradla se položila na postel.

Boris decentně poodhrnul prostěradlo a natáhl se pro olej. Namazal ji tentokrát rychleji než obvykle, podíval se na hodinky a zmizel. Večer už se zdržel o něco déle.

Po masáži jí naznačil, aby si vzala plavky.

„Pluvci,“ zopakoval několikrát, než jí to došlo, ale klidně se mohla mýlit.

„Nemůžu se jít koupat,“ zavrtila Alena hlavou.

„Slunce... zalez... skoro...“

„No jo skoro,“ pokývala hlavou, ale k tomu, aby se převlékla do plavek, ji zatím nepřesvědčil.

Vytáhl mobil a pomocí překladače ji vysvětlil, že mají ještě dvě hodiny, než bude úplná tma, a že půjde s ní.

Moc se jí nechtělo. Bála se, jak bude její kůže reagovat na slanou vodu, ale Boris tvrdil, že už je téměř zahojená, a když zůstane ve stínu, není se čeho bát. Potom se smíchem dodal, že tohle tady vidí za sezónu několikrát.

Přemýšlela, jestli každou z těch turistek chodí masírovat a natírat olejíčkem, ale nahlas neřekla nic. Vzala ze skříně plavky a šla se převléknout. Přehodila přes ně lehoučké šatičky a nechala se odvést na pláž.

Tam jí představil Dragana, plavčíka, který jí onehdy pomohl na ošetřovnu, a kdyby prý chtěla, mohl by pro ni každý den držet rezervovaný slunečník.

„Blгодарja,“ přikývla Alena a usmála se.

„Ela s men.“

Tentokrát mu nerozuměla ani slovo, ale z gest pochopila, že ji vybízí, aby šla s ním. Zamávala Draganovi na rozloučenou a poodešla s Borisem kousek stranou. Zula si sandály, svlékla šaty a přijala nabízenou ruku.

Pomaloučku spolu vstoupili do vody. Moře bylo v těch místech mělké, ale plné chaluh a malých průsvitných medúz. Každou chvíli ji něco pošimralo na noze a ona měla co dělat, aby nevykřikla.

„Ně se pritěsňavaj.“

„Co?“

„Don't worry,“ vzpomněl si na univerzálně známou anglickou frázi.

„Já se přece nebojím,“ zdvihla Alena hlavu a doufala, že Boris její lež neprokoukne. Sama by v noci do vody nikdy nevlezla. Tohle nebyl český rybník nebo třeba Sázava, ale když ucítila pevný stisk jeho ruky, udělala další krok.

Moře nebylo úplně klidné a Boris intuitivně přeskakoval vlny. Alena s nimi naopak bojovala a dalo jí práci se udržet na nohou.

„Posledně to bylo klidnější,“ ucedila sama pro sebe.

Hned další vlna jí podrazila nohy.

„Zaplaveme si?“ snažila se zachránit situaci.

On to však vzal jako výzvu ke všemu možnému, jen ne k plavání. Přitáhl si ji blíž, lehce objal její boky, odhrnul mokré vlasy, které jí do obličeje vmetla další vlna, a letmo se dotkl rty její tváře. Chvilku počkal, jako kdyby čekal odmítavou reakci, ale když žádná nepřišla, políbil ji ještě jednou, tentokrát na ústa.

Jeho rty byly hladké, pevné a chutnaly slaně. Zavřela oči, lehce vydechla a polibek opětovala. Nebyla si úplně jistá, jestli to chce, přesto ho povzbudila, aby pokračoval.

Objal ji silněji a pronikl jazykem mezi její pootevřené rty. Líbal naprosto fantasticky. Mazlivě, dychtivě, vášnivě, všechno dohromady. Věnoval se jí, hladil ji, líbal její krk, čelo, spánky i ušní lalůčky. Vlny se přes ně přelývaly, ale jim to nevadilo. Přála si, aby ji položil do mokrého písku a miloval se s ní. Dokonce neměla ani výčitky svědomí, protože si v ten okamžik na Milana vůbec nevzpomněla.

„Au! Do prdele!“ vykřikla nečekaně a zdvihla do vzduchu palec nohy, ze kterého visel pořádný krab.

„Rak,“ řekl Boris, sundal jej a hodil daleko do moře.

„To byl krab. Žiješ tady a nepoznáš to?“ ucedila Alena našťavně. Takový krásný okamžik a ta odporná mořská potvora to musela zkazit.

„Rak,“ opakoval Boris.

„Jasně, jako s tím máslem. Vymyslíte jedno slovo a hurá, hned ho použijete na všechno,“ odpověděla, ale tentokrát už se hlasitě smála.

Boris jí podal ruku, pomohl jí, aby se postavila, něžně ji políbil a zašeptal: „Chajdě vkuči.“

Sice mu nerozuměla a ani nevěděla, jestli to řekl právě takhle, ale nechala se vzít za ruku a odvést zpátky do chatičky.

Tu noc už k ničemu jinému nedošlo, přesto věděla, že vzrušením nejspíš neusne.

7. kapitola

Před spaním se důkladně osprchovala, dokonce si i umyla vlasy, ale stejně našla ráno v posteli písek. Také kvůli tomu se probudila ještě za šera. Malá zrníčka nepříjemně svědila. Pokud si každý návštěvník pláže odnesl takovou hromádku jako ona, bylo s podivem, že tam ještě nějaká pláž byla.

Odnesla povlečení na verandu, kde jej pořádně vytřepala a znova povlékla polštář i peřinu. Oblékla si plavky, tentokrát jednoduché, a vyrazila se vykoupat, aby to stihla ještě předtím, než začne slunce pálit.

Dragan splnil svůj slib a hlídal pro ni lehátko a slunečník. Po neblahé zkušenosti s krabem se jen krátce smočila v moři a pak ulehla na modro-bíle pruhované lehátko, aby si užila trochu klidu, než se okolí zaplní lidmi. Zbývala jí přibližně hodina.

„Co tady dneska děláš tak časně?“

Tohle mohl být jedině Ladislav. Otevřela oči a potvrdila si tak svůj odhad.

„Chtěla jsem se vyhnout návalu,“ vysvětlila. „Ještě si chvilku poležím a pak půjdu na snídani.“

„Chtěl jsem ti zavolat a pozvat tě na ten výlet, ale můžeme se sejít u jídla a probrat to.“

„Dobře, tak třeba v osm?“

„V osm ti budu držet místo,“ slíbil a odešel si zaplavat.

Aleně se docela ulevilo. Bála se, že si Láďa bude chtít povídat, a ona si opravdu potřebovala vychutnat svou hodinku na pláži o samotě.

V půl osmé se vrátila do chatičky, rychle se osprchovala a přemýšlela, co na sebe. Ne, že by se snad na něj snažila udělat dojem, ale měla hromadu nového oblečení, které musela unosit, a pět dní strávila zabalená v prostěradle. Nakonec zvolila tyrkysovo-bíle pruhované tílko a bílé šortky. Při oblékání si všimla, že je dopne mnohem pohodlněji, než když si je doma zkoušela. Těšila se, že bude ráno běhat na pláži a snad i něco zhubne, ale jak k tomu mohlo dojít při ležení na posteli, to nechápala. Rozhodla se, že se tím nebude zabírat, a s uspokojením se prohlédla ve velkém zrcadle na dveřích šatníku. Polovina jejího těla byla stále rudá, ale zdaleka neměla tak křiklavý odstín jako první den. Ale na dokonce měla pocit, že začíná hnědnout, a díky třezalkovému oleji a Borisově péči se jí neudělaly ani puchýře.

My o vlku a vlk za dveřmi, pomyslela si, když se v nich objevil.

„Jdu na snídani. Zakuska.“ Použila slovo, které se už naučila.

„Ěto go zakuska,“ ukázal na táč s jídlem.

Podívala se na hodinky. Ještě jí zbývalo patnáct minut, a když nechá Láďu chvilku čekat, mohla by stihnout snídani s Borisem.

„Deset minut,“ řekla s povzdechem.

Měla výčitky svědomí. Boris sice musel celý den pracovat, ale vždycky si udělal čas, aby za ní přišel a léčil její popáleniny, i když vůbec nemusel. A po včerejší noci asi měla čekat, že přijde. Bylo na čase mu vysvětlit, že by si teď ráda dopřála pár výletů a zážitků.

Natáhla se pro mobil a pomocí překladače mu sdělila: „Kamarád mě pozval na výlet.“

„Koga? Kdy?“

„Ještě nevím. Dohodneme se při snídani.“

Boris na ni upřel průzračně modré oči, ve kterých se zračilo hned několik emocí najednou. Vztek a zklamání asi nejzřetelněji. Přesto ani nemrkl a obrátil k ní displej telefonu.

„Prosím, neplánuj si nic na neděli. Rád bych tě vzal k nám domů na večeři.“

„Nebudu si nic plánovat. Ráda přijdu,“ slíbila a usmála se.

On úsměv opětoval a rozloučil se.

Byl čtvrtek. Do neděle měla spoustu času něco podniknout. Výlet s Láďou, nákupy, tanec, bahenní lázně, jógu, muzeum a surfařskou školu. Nejvíc ze všeho ze všeho chtěla jet na růžové plantáže a podívat se, jak se vyrábí tradiční růžový olej, ale to bylo příliš daleko.

Pomalou došla do restaurace a rozhlédla se. Ladislav už na ni čekal. Letmo mrkla na hodinky, které ukazovaly přesně pět minut po osmé, její zpoždění bylo tudíž v normě.

Zamávala na něj a šla si vybrat ke stolu nějaké jídlo. Jelikož už snídala, vzala si jen ovocný salát a skleničku minerálky.

„Ty krásó! Ty vypadáš jako slávistickej dres,“ ukázal na její červené zbarvení, když přišla ke stolu.

„Trochu jsem to přehnala s opalováním,“ odpověděla Alena a rozhlédla se kolem, jestli Ladislava náhodou někdo nevyměnil. Ten zdvořilý muž z předchozího dne byl pryč. Dost ji to zarazilo, ale přičetla to na vrub uvolněné prázdninové atmosféře.

„Je to zadarmo, nemusíš se upejpat,“ sjel očima její snídani.

„Já vím, ale neměla jsem na nic chuť,“ omluvila svoje skromné jídlo.

„Tak to mi můžeš skočit támhle k okýnku ještě pro jedny vajíčka se slaninou. Ten kuchař je vydává na příděl, nebo co.“

Alena pokrčila rameny a šla se postavit do fronty. Ladislav zřejmě posiloval a potřeboval k snídani hodně bílkovin.

„Hodná,“ pochválil ji, když se vrátila s talířem, a pustil se do druhé porce.

Dojedl rychleji, než snědla svůj ovocný salát, a vypadal, že by nepohrdl ani třetí porcí. Měl velice štíhlou postavu a Aleně ble-sklo hlavou, že je to nespravedlivé. Ona se musela hlídat.

„Přemýšlel jsem nad tím výletem. Co třeba hned zítra?“

„Také jsem přemýšlela. Vůbec se neznáme, co kdybychom si třeba zašli nejdřív na zmrzlinu?“

„Proč ne?“ usmál se. „Teď se půjdu vyvalit na pláž, ale po večeři zajdeme na zmrzlinu a na promenádu. Ten výlet necháme třeba na pozítří. Ale kdybys chtěla, je tady dneska taneční večer.“

„Ty umíš tančit?“

„No, chodil jsem kdysi do tanečních. Nevím, co tady hrajou, ale něco pomalejšího snad zvládnu,“ ujistil ji.

Tenhle nápad se jí zamlouval. Domluvili se tedy, že se setkají na večeri, pak půjdou na zmrzlinu a po zmrzlině tančit.

Ladislav se rozloučil a odešel na pláž, zatímco Alena se vrátila do chatky.

Najednou jí bylo smutno. Těšila se na večer, ale chyběl jí Boris a ranní masáž. Byla si jistá, že nepřijde ani v poledne.

„Co budu celý den dělat?“ řekla nahlas a vzdychla. Pak vytáhla ze zásuvky nočního stolku jednu z knih a rozhodla se ji konečně dočíst. Převlékla se do plavek a natáhla se na lehátko ve stinné verandě.

Otevřela knihu tam, kde posledně skončila, ale písmenka se jí před očima rozpíjela. Myslela na Borise, Ladislava i Radima. Jediný, komu nevěnovala jedinou myšlenku, byl Milan.

Znova upřela oči na stránky a snažila se dát slovům nějaký smysl.

Ruku v ruce jsme vylezli na břeh, kde mě i sebe zabalil do prostěradel a lehli jsme si do trávy. Sklonil se nade mnou a z dlouhých

vlnitých vlasů mu kapala voda. Vypadal tak úchvatně, že mi srdce bušilo jako splašené. Neskutečně pomalu se ke mně přibližoval, a když se naše rty konečně setkaly, jiskřilo to jako vzduch před bouřkou. Jeden lehký nevinný dotek stačil k tomu, abych zapomněla na klášter i Sebastiana. Zůstala jen Nikolas a já.

Po dalších několika stranách pochopila, proč jí Eva tu knihu tak horlivě doporučovala. Konečně se začetla, zapomněla na oběd a málem i na tu večeři. Dokonce ji ze čtení nevyrušil ani Boris, který skutečně nepřišel. Kupodivu jí to bylo líto a uvědomila si, že by raději zůstala s ním v chatičce, než šla na schůzku s Ladislavem.

Přípravu, které by normálně věnovala hodinu, teď musela zvládnout za patnáct minut. Rychlá sprcha, prohrábnout vlasy kartáčem, prádlo, šaty a sandálky na vysokém podpatku, pár kapek parfému a kabelku. Poslední pohled do zrcadla a mohla vyrazit.

Ladislav už čekal, ale tentokrát neměla výčitky svědomí, protože přišla na minutu přesně.

Privítal ji polibkem na tvář.

„Co si dáš?“ zeptal se, když se spolu postavili do fronty.

„Měla jsem chuť na špagety, ale pochybuji, že by se mi podařilo zůstat čistá, takže asi kuře a brambory.“

„Tak já to samé bez brambor,“ řekl Ladislav, ale nakonec si na talíř přece jen dva malé brambůrky přihodil.

Oba se současně natáhli pro misku šopského salátu a jejich ruce se setkaly. Ladislav misku přenechal Aleně a vzal si jinou. Svorně přidali ještě sklenici minerálky a malou, deckovou skleničku bílého vína, která patřila k polopenzi.

„Dal bych si pívko,“ poznamenal, „ale ty jejich patoky se nedají pít, a navíc je mají předražené.“

Alena si už první den všimla, že v nabídce je i české pivo, ale neřekla nic. Možná, že Láďa upřednostňoval jinou značku.

„Sluší ti to. Už nevypadáš tak červeně.“ Ladislav zřejmě chválit neuměl.

„Děkuji, dneska jsem se snažila, pomalu a ve stínu, dohnat i druhou polovinu těla,“ vysvětlila a uhladila si mechově zelené

šaty s drobnými bílými puntíky, ve kterých skutečně vypadala o něco bronzovější.

Večere proběhla v klidu, aniž by se její společník pokoušel o nějaké další lichotky. Vyprávěl jí o své práci daňového poradce, kterou zjevně miloval a byl v ní dobrý, jenomže ji tím k smrti nudil. Mělo to však i své světlé stránky, nevyptával se, kde pracuje ona. Za svou práci se nestyděla, ale rozhodně mu nechtěla vyprávět, že prodává saláty a uzenáče v Kauflandu.

Po jídle se přesně podle plánu vydali na promenádu po městě, kde jí Ladislav koupil přeslazenou vanilkovou zmrzlinu. Sám si nedal nic. Říkal, že potřebuje, aby mu slehlo, a že si možná později přece jen dá pivo a nechce, aby mu bylo špatně.

Alena přikývla, i když by se obešla bez těch detailů.

„Na pozítří jsem objednal ten džíp. Vyjedeme hned po snídani a do večere bychom mohli být doma.“

„Těším se. Máš představu, kam pojedeme?“

„Představu ano, ale přesný plán ne. Budeme improvizovat a zastavíme tam, kde nás to nadchne.“

„Líbí se mi, že máš smysl pro dobrodružství,“ řekla Alena a nechala bez komentáře, že ji vzal za ruku a vedl ji, jako kdyby k němu patřila.

Pomalou došli zpět k resortu, kde se mezitím jídelna proměnila v taneční sál.

Pokud k sobě měla být naprosto upřímná, Ladislav jí moc nesedl. Neuměla to přesně pojmenovat, ale zřejmě ta chemie skutečně měla tak velký význam, jaký jí lidé přisuzovali.

Všechno se změnilo, když s ní tančil, protože to mu šlo naprosto dokonale. Vířili po parketu a ona se cítila jako filmová hvězda. Nemusela ani umět kroky, vedl ji tak jistě a pevně, že ani jednou neškokrtla. Nepočítal kroky, nebál se improvizovat, přesto nevynechal jediný takt. Rytmus v jeho těle byl vrozený, o tom nebylo pochyb.

Po deseti minutách se vlnila v bocích stejně jako on. Užívala si každou vteřinu, a kdyby ji pozval na pokoj, okamžitě by souhlasila. Kdo se umí takhle hýbat při tanci, musí být naprosto božský i v posteli.

Ladislav ji však na pokoj nepozval. Poděkoval za krásný večer a rozloučil se jediným polibkem.

8. kapitola

Ranní rituál byl stejný jako předchozího dne. Vstala časně, došla si na pláž, nasnídala se s Láďou a pak si celý den četla, kromě oběda, kdy si zašla na vařenou kukuřici a něco jako hamburger ve stánku poblíž resortu.

Boris nepřišel, ani ho nečekala, ale mrzelo ji to. Měla chuť zajít do recepcce a říct, že klimatizace opět nefunguje, ale vzdala to. Byla vdaná, měla naplánovaný výlet s Ladislavem a třezalkový olej už nepotřebovala. A to si ani nemusela připomínat, že je to Bulhar, ona za týden zmizí a on se utěší s jinou.

Ještě, že aspoň Radim byl gay, a tak ho mohla z té zamotané rovnice o příliš mnoha neznámých rovnou vyškrtnout.

Začala číst novou knížku. Myslela si, že má do večere spoustu času, ale Ladislav ji vyzvedl už několik hodin před ní.

„Jdu do města, tak jsem si říkal, jestli nechceš jít se mnou.“

Alena se zamyslela. Uplynul týden a ona vlastně ještě nikde nebyla. Nerozmýšlela se dlouho. Poprosila ho, aby počkal, vzala si na sebe vzdušné oblečení a pro jistotu i široký plátěný klobouk a byla připravená na prohlídku města.

Těšila se na návštěvu muzea a historických budov, ale jejího společníka zajímaly spíš suvenýry. Koupila si tedy aspoň kornout malých pražených rybiček a následovala ho, kam chtěl. Nevadilo, že to nebylo zrovna muzeum. I tak se jí podařilo udělat několik zajímavých fotek místní architektury, subtropické zeleně, trhovců a stařenek prodávajících sýry a hned je poslala na svůj profil. Ať se Milan vztekne.

Nakonec to nebyla úplná ztráta času. Procházka se jí líbila a vrátili se akorát na večeri.

„Koupil jsem láhev vína a něco sladkého, kdybys třeba ještě nechtěla jít spát,“ řekl Ladislav, když dojedli a on nervózně mačkal ubrousek.

„Zveš mě k sobě do bungalovu?“

„No, kdybys chtěla...“

„Proč ne? Máš pravdu, ještě je brzy jít spát,“ souhlasila Alena.

Moc dobře věděla, že nejde o víno ani chalvu, a už vůbec ne o to, aby nešli náhodou spát moc brzy. Možná působil tajemně a svůdně na parketu, ovšem tohle pozvání bylo průhledné jako hladina horské studánky. Přemýšlela jen, jestli si má za zajít pro kondomy, nebo může spoléhat na Láďovy vlastní zásoby.

Naštěstí měl svoje. To zjistila hned, jakmile dopili víno. Ani se nezdržoval s nějakou předehrou. Chvilí ji líbal a mačkal jí prsa a o deset minut později už ležela pod ním na posteli.

Byl pohledný a postavu měl udržovanou, ale tam, kde na tom skutečně záleželo, na něm příroda šetřila. A to hodně.

Úplně se zpotila, když si uvědomila, že kondom nejspíš nebude mít na čem držet, ale věřila, že Láďa už ví, jak na to. Byla si jistá, že jí to vynahradí jinak.

Alena ještě nerodila a jelikož ani Milanovy rozměry nebyly kdovíjak enormní, byla tam dole stále ještě poměrně těsná. Ani to však nepomohlo tomu, aby něco cítila. Láďa se na ní třikrát zaklepal jako králíček Duracell a bylo po všem.

Odvalil se na bok a na tváři mu hrál spokojený úsměv.

„To byla jízda. Jsem dobřej,“ pochválil se. Potom se otočil k ní a zeptal se: „Bylas?“

Jasně, běžně mi stačí tři vteřiny, takže těch pět bylo až až.

„No... uff... Láďo... Můžu s klidným srdcem a naprosto upřímně prohlásit, že jsem takovej sex ještě nikdy nezažila.“

„Že jo? Nechceš ho vzít ještě na chvíli do pusy?“

Otočila se k němu a položila mu dlaň na hrudník.

„Nepospíchej, nech si také něco na zítra. Máme na to celý den.“

„To je pravda,“ připustil Ladislav. „Těším se, jak si to rozdáme v autě.“

„Já taky. To mi připomnělo, že bych se asi měla jít domů trochu prospat a připravit se. Sejdeme se ráno u snídaně.“

Ladislav jen přikývl.

Po návratu do chatičky se cítila tak prázdná a neuspokojená, že si musela okamžitě spravit chuť. Byla v pokušení pověsit na dveře červenou lucerničku a vyzkoušet každého chlapa v kempu, dokud ji některý nepřivede k opakovanému orgasmu, ale nakonec jí musel stačit jen dětský olejíček a vlastní ruka.

Očekávala otevřené auto, ale džíp, který si šli po snídani společně vyzvednout, byl bohužel uzavřený, a ještě ke všemu nefungovala klimatizace. S tím ovšem počítala. Víc by ji překvapilo, kdyby naopak všechno fungovalo, jak má. Ani s tou plnou nádrží to nebylo tak, jak stálo ve smlouvě, a Láda pro jistotu ještě trochu přitankoval. Všechno ostatní bylo v pořádku. Nechyběly ani deky a chladič box se svačinou a nápoji na celý den.

Po fiasku v posteli si trochu napravil reputaci, protože řídil skutečně bravurně, i když si možná mohl ušetřit hrubé výrazy na adresu řidičů, kteří měli zřejmě rovněž auto z půjčovny a zatím nestihli zjistit, kde jsou blinkry a kde stěrače.

Výlet byl přesně takový, jak si ho představovala. Chvíli jeli po pobřeží, projeli několik malebných rybářských vesniček, kde si koupili meloun, pražené rybičky a slaný sýr, a potom se vydali do vnitrozemí. Tam byla krajina kopcovitější a vzduch chladnější. Odpoledne se najedli v malém městečku, v útulné hospůdce, kde ji nechal zaplatit za jídlo se slovy, že už platil za auto a benzin, a pak pokračovali dál. Ladislav se totiž rozhodl, že se chce ještě podívat na nějakou zříceninu, která měla být nedaleko.

Když se k ní, navzdory navigaci, nedostali ani po dvou hodinách, začala mít Alena neblahé tušení, že zabloudili. Láda se však nechtěl vzdát, a teprve když se začalo šerit, rozhodl se vydat na zpáteční cestu.

„Co to kurva je?!“ zařval, když si auto najednou začalo dělat, co chtělo.

„Píchli jsme,“ odtušila Alena.

„No ty vole!“ ulevil si ještě jednou a zastavil o pár metrů dál, na docela příhodném rovném prostranství.

„Klid, někde ve smlouvě přece musí být číslo, na které se dá zavolat, a oni pro nás přijedou.“

„Tak chytřej jsem taky. Umíš bulharsky? Ne! Já taky ne! Měl jsem co dělat, abych si ten krám vůbec půjčil.“

„Aspoň to zkusíme.“

Bylo to zbytečné. Ani jeden neměl signál a v jeho mobilu navíc došla baterka.

„Musíš to přehodit. V autě bude určitě rezerva a hever.“

„Jo, klidně bych to přehodil, kdyby bylo něco vidět.“

„Když jsme dávali věci do kufru, všimla jsem si, že je tam taková velká halogenová lucerna, nebo co to bylo.“

Láďa rezignovaně vzdychl a šel se podívat do kufru. Našel lucernu, hever i rezervu, ale bohužel úplně stejně prázdnou, jako bylo jejich levé zadní kolo.

„Bulhaři zatracený, zkurvený, líný,“ kopl Láďa do auta.

„Budeme tu muset přenocovat,“ pokrčila rameny a podala mu lahvičku repelentu. „Na, namaž se, ať tě komáři nesežerou zaživa.“

Vzal si od ní lahvičku a mrštil ji daleko do křoví. Teprve pak se zdálo, že se mu ulevilo.

„Zkusím najít pumpičku.“ Znova začal hledat v útrobach kufru.

Vyndal ven deky a chladicí box, aby se mu to nepletlo pod ruce. Alena se toho chopila a připravila provizorní lůžko. Ladislav řídil celý den, určitě by mu prospěl odpočinek, kdyby se tak rychle nestmívalo a oni měli ještě čas.

Všechny ty čundry, které podnikla o prázdninách, když ještě studovala gymnázium, byly dokonalou přípravou pro podobné situace. Ani tenkrát její staříčké auto nedojelo pokaždé do cíle a ona byla zvyklá bivakovat i ve strouze u silnice. Tahle louka byla proti tomu ještě luxus.

Posadila se na deku, o pár minut později uslyšela zabouchnutí dveří a Láďa se posadil vedle ní.

„Je to marný,“ vzdychl a položil lucernu na cíp deky. „Zdá se, že musíme opravdu počkat do rána.“

„Může to být i hezké. Máme tu ticho, nádherný vzduch, hvězdy, jídlo i pití,“ utěšovala ho Alena a podala mu deku, aby se přikryl.

„Ještě nastartuju auto a nechám aspoň na chvíli dobít mobil,“ řekl zamyšleně a začal hledat klíče. „Vždyť jsem ti je podával,“ obořil se na ni po pěti minutách hledání.

„Já je vůbec neměla v ruce,“ bránila se.

„A kdo tahal všechno ven z auta?“

„Vzala jsem jen ty deky a chladák.“

„Jsi normální kráva, která neumí ani přiznat vlastní chybu.“

„Kdybych je měla v ruce, tak bych to přiznala.“

„Co se taky dá čekat od takový dívky. Nemysli si, že jsem si nevšiml, jak za tebou chodí ten plážovej inženýr. To jsem ti až já musel ukázat, jak to dělá pořádněj chlap,“ chytil ji drsně za zápěstí.

„Tos mi ukázal,“ souhlasila Alena a měla co dělat, aby se nerozmála. „Hele, zklidni se, odpočiň si, ráno moudřejší večera.“

Láda se několikrát nadechl a nepochybně měl na jazyku něco peprného, ale pak se přece jen posadil a natáhl pro něco k pití.

Ráno ani jeden z nich nemluvil. Zvlášť poté, co Láda našel klíče od auta právě pod tou lucerničkou, kterou vlastnoručně položil na cíp deky.

Beze slova otevřel kufr auta, za denního světla skutečně našel pumpičku, dofoukl rezervu a nejkratší cestou se vrátili do resortu.

Ladislav byl úlet. Asi ta největší hloupost, kterou kdy v životě udělala. Tahle dovolená jí měla pomoci zvednout sebevědomí, a přitom měla pořád pocít, že si nic lepšího nezaslouží.

9. kapitola

Snídani si ten den odpustila. Raději si šla na dvě tři hodinky zdřímnout, aby byla svěží na večeri u Borise. Samotnou ji překvapilo, jak moc se těší, až ho zase uvidí. Doslova se trásla.

Hned po probuzení si zašla do malého kadeřnictví, které bylo rovněž součástí resortu, a nechala si zastříhnout konečky. Zaplatila penězi, které chtěla dát Láďovi za pronájem džípu, než se projevil jako idiot, takže ji to nemrzelo.

Potom se vrátila do chatičky a začala vybírat, co na sebe. Nejraději by konečně provětrala jeden z těch odvážných outfitů, kterými ji vybavila Eva, ale to se nehodilo. Nemohla se ukázat před jeho rodinou jako prostitutka, nehledě na to, že se tak po sexu s Ladislavem cítila.

Vybrala si tedy decentní tmavomodré šaty s bílými květy. Měly věčkový výstřih a křížily se v pase, takže jí tvořily nádhernou postavu tvaru přesýpacích hodin, ale prozatím je nechala viset na ramínku a vystačila si jen s lehkým kaftanem.

Čím víc se blížil čas večere, tím byla nervóznější. Neviděla Borise od čtvrtka, ani o něm neslyšela. Za tu dobu se mohla stát spousta věcí. Proč by vůbec měl mít zájem představovat ji rodi-ně? To takhle bere domů každou turistku, kterou potká?

Navzdory jejím pochybám zaklepal pár minut po šesté na dveře bungalovu. Měl na sobě jen klasické džíny a jednoduché černé tričko, ale i tak to byl pohled pro bohy. Vůbec nechápala, jak se mohla zapomenout s Ladislavem.

„Dej mi deset minut,“ ukázala na šaty, ale Boris ji zadržel.

„Počakaj,“ přitáhl ji k sobě a chvilku se jí díval do očí, než ji konečně políbil. Bylo to jako doušek čerstvé vody. Nesmazal tak kompletně celou její předchozí špatnou zkušenost, ale učinil ji naprosto bezvýznamnou.

Pomalou otevřela oči a musela se ho přidržet, aby se jí nezatočila hlava.

„Deset minut,“ zasípala, popadla šaty a zmizela v koupelně.

„Krasiva,“ vydechl Boris, když se vrátila z koupelny, objal její štíhlý pas a znovu ji políbil.

„Raději půjdeme, nebo se to tady zvrhne v orgie a na večeri už se nedostaneme,“ navrhla Alena, i když jí bylo jasné, že Boris nerozuměl ani slovo. Nejspíš to však přece jen pochopil, protože ji vzal za ruku a vydal se s ní na cestu.

Naznačil jí, že je to jen kousek, a tak půjdou pěšky.

Nevadilo jí to, večerní procházku uvítala, a dokonce si i užívala obdivné pohledy lidí, které potkali. Věděla, že jim to spolu sluší.

Za resortem a řadou hotelů byly domky místních. Borisův patřil k těm větším a modernějším. Rozhodně byl lepší než zatuchlá barabizna Milanových rodičů, kde si nesměla bez dovolení tchnout ani vyběhnout ložnici.

„Pojď dál,“ uvítala ji protivná recepční, kterou prosila hned první den o klíč. Tentokrát se usmívala a tvářila se mile.

Teprve teď si Alena všimla té podoby.

„Mojata sestra, Danica,“ představil je Boris. Potom ji vzal za matkou a otcem a jí bylo jasné, jak bude Boris vypadat za 30 let.

„Budu překladat,“ řekla Danica a hned vysvětlila: „Máme ještě dva bratry. Atanas studuje v Irsku a Stanko vozí turisty na lodi šnorchlovat. Už tě vzal Boris na jeho loď?“

„Ještě ne,“ připustila Alena.

„Tak to tě má rád. Jinak by tě tam vzal hned první večer a...“

Boris ji okřikl, ať je zticha, ale smál se u toho. Potom vzal Alenu znova za ruku a odvedl ji zadními dveřmi do zahrady, kam se mezitím přemístila jeho matka a s babičkou právě prostíraly dlouhý stůl. Otec stál u grilu a opékal maso.

„Rakija?“ usmál se na Alenu, a než stačila odpovědět, už jí podával malou skleničku. Sotva dopila, hned nalil další. Zřejmě i u nich existovalo něco jako *do druhé nohy*.

„Gradina,“ řekl Boris a vedl ji do zahrady. Nebyla velká, ale krásná. Zřejmě matčina pýcha. Plná kvetoucích ibišků, rododendronů, levandule a stolistých růží, které omamně voněly. O kus dál se nacházely záhonky se zeleninou a bylinkami.

„Maščterka,“ ukázal na jednu z nich, utrl několik snítek a dal jí přivonět.

„Tymián,“ zopakovala česky. Ne, že by se tak dobře vyznala v bylinkách, ale tymián poznala, pěstovala ho v truhlíku za oknem. Ten bulharský však voněl mnohem lépe.

Utrl ještě několik dalších bylin a odnesl je otci, který je přímo před nimi nasekal nadrobno a použil do nějakých masových kuliček.

„Pojď, pomůžeš mi krájet zeleninu do salátů,“ odtáhla Danica Alenu od Borise a vrhla na něj vražedný pohled. On jí ho oplatil.

„Bojí se, že ti rzeknu něco, co nechceš slyšet, ale pochybuju, že by sis to nedokázala domyslet,“ ušklíbla se a přistrčila Aleně prkénko, nůž a několik rajčat.

„Turistky si sem jezdí uživat a zdejší muži se starají, aby neodjízděly zklamané,“ odušila Alena.

„No... tak nějak. Jenomže s tebou ještě nespal, že ne?“

Alena zavrtěla hlavou a Danica pokračovala: „A taky není zvykem, že by muži brali turistky do rodin. Je tedy jasné, že jsi jiná. A já chci vědět, co máš v plánu.“ Namířila na ni špičkou nože a Alena se mírně usmála, když si vzpomněla, jak stál Boris první den u ní v bungalovu s pilou.

„Nic jsem si neplánovala,“ pokrčila rameny. „Potřebovala jsem si vyčistit hlavu a rozhodnout se, jak dál. Netušila jsem, že... Tohle bude nekrásnější vzpomínka, kterou si odtud odvezu.“

„On to asi bere trochu vážně.“

„Neznamená přece, že když náš čas bude krátký, bude snad méně významný nebo smutný. Jednou budu stará babička a stále budu s láskou vzpomínat na to, co jsem tady prožila.“

„Chápu tě,“ vzdychla Danica.

Aleně byl tenhle rozhovor nepříjemný. Jeho sestra zřejmě věděla víc než ona, ale nebylo divu. Vlastně nikdy neměla šanci si s ním promluvit, nehledě na to, že až do dnešního večera nebylo o čem.

Připadala si jako podvodnice. Ne proto, že byla stále vdaná, teď už věděla, že její manželství je minulost, ale kvůli tomu šílenému úletu s Ladislavem.

Zvlhly jí oči. Rychle zamrkala a přesunula rajčata do mísy. Už takhle ty nebohé plody začínaly vypadat spíš jako kečup.

O pár minut později přišel Stanko a večere mohla začít.

Alena seděla u stolu, cpala se výtečnými pochoutkami z grilu, banicou, politou kysanou smetanou, šopským salátem a nějakým ovocným koláčem a každé druhé sousto zapíjela rakijí. Když zrovna nepotřebovala obě ruce, nechala tu volnou sklouznout do Borisovy dlaně. Všichni se smáli a ona, i když téměř nerozuměla, se smála s nimi. Krátce si vzpomněla na škrobené večere u Milanových rodičů a přála si, aby tahle noc nikdy neskončila. Její přání však nebylo vyslyšeno a krátce po půlnoci se vydala spolu s Borisem na zpáteční cestu.

Dlouhou a velmi klikatou cestu. Teprve když se zvedla od stolu a zavravorala, uvědomila si, kolik toho vypila. Nohy měla jako z olova, každý krok byl pro ni utrpením a o Borise se opírala víc, než bylo nutné.

Desetiminutová cesta do chatičky jim trvala půl hodiny, během které se Alena třikrát vyzvracela, ale nakonec tam přece jen došli.

Aniž by mezi nimi padlo jediné slovo, bylo jim oběma jasné, že Boris stráví noc u ní. Vystřídali se ve sprše. Ona vyšla ven v saténové noční košilce, on kompletně nahý.

Normálně by to ocenila, ale teď jí třeštila hlava a měla co dělat, aby cestou do postele neupadla.

„Dej mi pět minut, jen co se zastaví ta centrifuga,“ zašeptala a na chvíli zavřela oči.

Přitiskl se k jejím zadům, pevně ji objal a hladil jí spánky. Centrifuga v její hlavě zpomalovala a ona usínala s myšlenkou, jak je příšerné, když leží s nádherným chlapem, cítí jeho tvrdý úd a je příliš opilá na to, aby s tím něco udělala.

10. kapitola

Když se probudila, Boris byl stále v pokoji, ale už byl oblečen v pracovním a na stole ležela snídaně. Vysvětlil jí, že musí pospíchat do práce, políbil ji na rty a odešel.

Alena si pomyslela, že ji má asi vážně rád, protože její dech by probral mrtvolu. Hned si šla vyčistit zuby a strávila tím dvojnásobek času než obvykle, osprchovala se, oblékla dlouhé, volné tričko a pustila se do snídaně. Byla za ni vděčná, protože se rozhodně nechtěla v jídelně potkat s Láďou, i když jí bylo jasné, že se tomu nevyhne.

Sotva upila trochu čaje, zaklepal nějaký cizí muž, zřejmě zaměstnanec resortu, a přinesl jí právu.

Za půl hodiny odjíždí autobus do Sozopolu a pak Kometou na Nesebar.

Vmáčknu tě mezi ostatní. Přijď do recepcce. Danica.

„Přijdu,“ řekla nahlas, vtiskla poslíčkovi do ruky nějaké drobné a šla se rychle připravit.

Tenhle výlet byl jedním z těch, které jí Eva horlivě doporučovala. Navíc nechtěla sedět doma a čekat, jestli Boris večer přijde a zda k něčemu dojde. Potřebovala vypadnout a tohle se jí hodilo.

Zpátky se vrátila až těsně před večerí, příjemně unavená, s úsměvem na tváři a hladová jako vlk. Věděla, že Boris musí zůstat v práci ještě dvě hodiny, a tak šla rovnou z autobusu do jídelny. Pár stolů bylo již obsazených. U jednoho z nich seděl Ladislav se svou novou přítelkyní, nakláněl se k ní a něco jí povídal. Když jeho oči spočinuly na Aleně, zatvářil se nervózně a rychle je obrátil zpět ke své společnici. Alena pocítila úlevu, s novou ženou po boku se jí nejspíš bude vyhýbat.

U bufetového stolu si vybrala masové kuličky podobné těm, které dělal Borisův otec, bohužel zdaleka ne tak dobré, a meloun s balkánským sýrem, který jí kupodivu chutnal. Skleničku vína tentokrát vynesla a spokojila se s minerálkou. Po včerejšku si přísahala, že už se alkoholu nikdy nedotkne, ale nebyla si jistá, jak dlouho jí to odhodlání vydrží.

V klidu se najedla a vydala se zpátky do bungalovu. Ze všeho nejdřív si dopřála dlouhou sprchu, potom se posadila na verandu, aby si usušila vlasy. Skoro se jí zastavilo srdce, když uviděla přicházet Borise. Skončil o dobrou hodinu dříve než obvykle. Nechtěla, aby ji viděl v tričku a obyčejných kalhotkách, ale už bylo pozdě zalézt do chatky a převléknout se.

Tváře jí zčervenaly studem, ale zdálo se, že mu to nevadí. Sevrhl ji v náručí a začal líbat rovnou na té verandě, ačkoli kolem chodilo dost lidí, většinou z pláže a z jídelny. Pomaloučku, po malých krůčcích s ní zacouval zpět do chatky, až k posteli, na kterou ji opatrně položil, potom se vrátil, zamkl za nimi dveře a zatáhl závěsy. Otočil se a cestou k ní si sundal tričko a rozepnul džíny.

Dívala se na něj se zalíbením. I kdyby se hodně snažila a byla kritická, nedokázala by na něm najít jedinou věc, kterou by chtěla změnit.

Klekl si na postel, svlékl její tričko a kalhotky a pak jí naznačil, aby mu sundala džíny. Nahá se necítila příliš sebevědomě a nejraději by se hned zavrtila pod peřinu, ale Boris se potutelně usmíval a bylo jasné, že pokud to neudělá, bude mít smůlu. Už jednou vedle ní spal, aniž by k něčemu došlo, a zcela jistě by to

udělal i podruhé. Napadlo ji, že to pro něj zřejmě znamená i jakýsi souhlas. Důkaz, že to opravdu chce.

Dodala si odvahy, zastrčila palce za pas jeho džínů a pomalu je stahovala dolů. Nebyly kdovíjak těsné, spíš klasického střihu, ale i tak s tím měla dost práce a on jí odmítal pomoci. Všechna ta dřina však stála za to.

Jeho mužství bylo okamžitě připraveno k akci, ale on si dával na čas. Znova ji položil na postel, sklonil se nad ni a začal ji líbat.

Líbat uměl, o tom už se přesvědčila na pláži, a dělal to důkladně. Nevynechal jediné místočko, mazlivě si hrál s jejími rty, jazykem i ušními lalůčky, pokrýval polibky její čelo, spánky, krk a ten malý důlek pod klíční kostí. Objímal ji, hladil jemnou kůži a její tělo si pamatovalo, jak ji masíroval a přinášel úlevu. Vzpomněla si, jak se těšila na jeho příchody, a trochu si i vyčítala, že se s ním nepomilovala už tehdy.

Marně se snažila uklidnit, její tělo se na doteky doslova třásllo a ona si mohla jen namlouvat, že to má pod kontrolou.

Borise očividně bavilo ji trýznit. Nekonečně dlouho hladil její prsa, kroužil špičkou jazyka kolem bradavek, přejížděl po vztyčených hrotech bříškem ukazováčku a bral je jednu po druhé do úst. Potom se natáhl pro své džíny a vylovil něco v kapse. Nebyl to však kondom, ale mentolka, pomalu ji rozbalil a vložil si ji do úst. Alena to nechápala, jeho dech byl už tak dost svěží. Bez jakéhokoli vysvětlování jemně rozevřel její stehna a o chvíli později ucítila jeho mrazivě ledový jazyk ve svém klíně. Na okamžik úplně ztuhla, nečekala, že by to udělal. Milan se uvolil jen jednou, a to ho musela hodně dlouho přemlouvat, pak už to nikdy nezopakoval. Boris si to však vyloženě užíval a všemožně jí ukazoval, že trýznění ještě není u konce. Kdyby na olympiádě existovala nějaká podobná disciplína, musel by vyhrát zlatou medaili. Dráždil její nejcitlivější místa, kmítal jazykem přes nateklý hrbolek, sál ho, lízal dlouhými tahy jako hodně zmrzlou zmrzlinu, měnil tempo a rychle ji přivedl k vrcholu.

Ještě chvilku, ještě chvilku, snažila se to oddálit, ale zbytečně. Přišlo to náhle jako horká přílivová vlna, která ji kompletně

pohltila. Křečovitě zaryla nehty do prostěradla, zavřela oči a ucítila, jak ji Boris pevně objal. Držel ji, dokud se nezklidnila a nezačala zase normálně dýchat. Ještě dlouho poté ji hladil a šeptal do ucha něco, čemu nerozuměla, ale znělo to hezky.

Už první den si všimla, že má příjemný hluboký hlas, a po pravdě už tehdy ji vzrušoval, jen si to ještě odmítala připustit. Nyní už vlhla zcela dobrovolně.

Znova zašátral v kapse džínů, ale tentokrát skutečně vytáhl kondom. Zuby otevřel zlatý obal a přímo před ní si jej navlékl. Po díval se jí do očí, a když přikývla, vstoupil mezi její stehna a pomalým pohybem pronikl dovnitř. Chvilku počkal, aby se uvolnila, a teprve potom začal klouzavými tahy pronikat hlouběji.

Trochu ji mrzelo, že už jednou vyvrcholila při orálním sexu. Prála si, aby dosáhla orgasmu spolu s ním, ale podruhé už to nebylo možné. Milování však bylo tak nádherné, že brzy zapomněla na okolní svět. Užívala si polibky, doteky a pravidelné, hluboké pohyby, kterými jí poskytoval uspokojení a rozkoš. Objala ho nohama kolem štíhlých boků a zkrřížila je za jeho zády, aby jim umožnila těsnější a důkladnější spojení. Mírně zčervenala, když si uvědomila, jak je nenasytná. Boris se usmál, pohladil její hladké lýtko, položil si ho na rameno a tvrdě přirazil. Slabě vykřikla bolestí, ale hned v příští vteřině ho přiměla, aby to udělal znova. Poslechl ji.

Byl k neutahání, ale nenudila se. Stejně jako u orálu, měnil tempo a polohy a drsný sex střídal s jemnými mazlivými pohyby.

Nevěřila tomu, ale stalo se to. Znova ucítila horkost mezi nohama a v podbřišku, neklamnou známku blížícího se orgasmu. Zaryla mu nehty do kůže na zádech, on ji chytil pevněji pod zadkem, zvedl její stehna o trochu výš a po několika mocných přírazech vyvrcholil. Stejně jako ona. Položil se vedle ní, aniž by ji přestal objímat a zašeptal jí tichounce do ucha:

„Obicham tě.“

„Už jsi mě opíchal,“ odpověděla stejně tiše a schoulila se v jeho náručí.



Alena měla v životě jen dva muže, svoji první lásku na gymnáziu a Milana. Během dovolené jejich počet zdvojnásobila. Měla výčitky svědomí, ale zřejmě to tak mělo být. Díky Ladislavovi si uvědomila, že si zaslouží víc. A Boris jí ukázal, že se nemusí smířit s ubohým upoceným sexem jednou týdně.

Zbývajících pět dní dovolené bylo krásnějších, než si dokázala představit. Boris si sice nemohl vzít uprostřed sezony ani hodinu volna, ale každý den spal u ní, miloval se s ní před odchodem do práce a každou noc aspoň dvakrát.

Přes den ji Danica posílala na vyjíždky po okolí, dokonce i na šnorchlovací výlet na Stankově lodi, večer chodila k Borisovým rodičům na večere, a ještě o něco později se ruku v ruce zašla s Borisem koupat do moře. Došlo i na milování na pláži, což nebyl zdaleka tak romantický a příjemný zážitek, jak by se mohlo zdát. Bavilo ji však, když z ní Boris v koupelně drhl písek, který nacházel i na místech, kde by nikdy žádný být neměl.

Nehledě na to, jak moc se tomu bránila a snažila se na to nemyslet, nastal den odletu.

Boris, ačkoli ji líbal a miloval se s ní do poslední minuty, se odmítl přijít rozloučit na letiště nebo třeba jen k autobusu.

„Bratr není idiot, uvědomuje si, že to tak musí být a že je to jediné řešení,“ vysvětlovala Danica, zatímco houfovala lidi u autobusu, „ale to neznamena, že je z toho nadšený. On se z toho oklepe, neboj. A ty taky. Na, utři si oči.“ Podala jí balíček papírových ubrousků, který Alena vděčně přijala.

11. kapitola

Přistání v šedivé, deštivé Ruzyni bylo divné, hodně divné. Kdyby neměla v mobilu stovky fotek, nebyla opálená a neplandaly na ní šaty, měla by pocit, že se nic z toho nikdy nestalo.

„Z tebe je úplná blondýna! A zhubla jsi! Použila jsi všechny ty kondomy?“ přivítala ji Eva na letišti.

„Pssst,“ okřikla ji Alena a rozhlédla se kolem.

„No co?“ ohradila se kamarádka. „Tak použila?“

„Do jednoho,“ zašeptala Alena a zrudla.

„To mě podrž. Poslední panna ve třídě a takhle se spustí.“

„Všechno ti povím, ale prosím tě už sedni do auta a jeď.“

Po cestě se podělila s kamarádkou o některé vzpomínky, ale většinu si nechala pro sebe. Ladislava nevynechala a upřímně se zasmála, ale některá vyznání lásky, která si vyměnila s Borisem, by nejspíš racionálně založená Eva nepochopila.

Když auto zastavilo před domem Milanových rodičů, byla v ní malá dušička. Nelitovala toho, co udělala, ale věděla, že ponese následky.

Bylo to však horší, než čekala. Na brance byl vyměněný zámeček, a když přelezla plot, zjistila, že na domovních dveřích také.

„Snad si aspoň můžu vzít svoje vlastní věci,“ zakřičela a zabouchala silně na dveře. Po nějaké době se přece jenom dočkala. Milan se nejspíš zběhle schovával v domě, ale tchyně si nenechala ujít možnost říct svoje.

„Jestli překročíš tenhle práh, tak tě odtud vynesu v zubech.“

„To by ta vaše protěza nejspíš nevydržela, paní Procházková,“ zavolala Eva přes plot.

Alena po ní střelila pohledem, potřebovala se dohodnout a tohle jí nepomáhalo.

„Chci si jen vzít svoje věci. Aspoň doklady.“

„Obě jste stejný děvky,“ odplivla si Milanova matka směrem k Evě a pak se obrátila na Alenu. „Koukej táhnout, v tomhle baráku ti nepatří ani hřebík. To by se ti hodilo, nastěhovat se do hoto-výho. Milánka jsme slušně vychovali a –“

„Milánka si naložte do vocta,“ neudržela se Eva, ale pak jen mávla rukou a poodešla.

Tchyně se jen tak nedala, po nějaké době se do toho vložil tchán, a nakonec i Milan.

Všechno se to seběhlo strašně rychle. Alena vůbec nevěděla, co se děje. Jeden křičel přes druhého, výčitky nebraly konce a už vůbec neměly co dělat s nevěrou. Tchyně vytáhla všechno za posledních pět let a podala to tak, že Alena byla mrcha a Milánek svatý.

Točila se jí hlava, hučelo v uších a ani netušila, jak k tomu došlo, že dostala od Milana facku, až upadla. S vypětím sil se pomalu

zvedla a hrdě zvedla hlavu. Neměla v úmyslu nechat se zastrašit. Viděla, jak se Milan znova napráhl. Zavřela oči a chodidly doslova vrostla do země, očekávala další ránu. Ta však nepřišla. Když se odvážila znova pohlédnout, uviděla Radima, jak svírá Milanovu paži, za ním stála Eva a snažila se udržet na vodítku Radimova dobrmana.

„Klid, Chlupáči, dočkáš se,“ konejšila psa a pak se obrátila k ostatním. „Už jsem volala policii. Pokud bude Alena chtít, může hned podat trestní oznámení za domácí násilí. Já osobně bych jí to vřele doporučila, svědků je tu dost. Mamka s taťkou si zdvojnásobí dávku prášků, uvaří káfičko, půjdou si ho vypít na verandu, Milan může jít sekat trávník, a až bude hotový tady, poseká i sousedům. Alena si půjde v klidu sbalit. Jo, a ten vybílený účet samozřejmě také hned nahlásíme policii.“

Bez nadávek se to neobešlo, ale když před domem zastavilo policejní auto, šel každý dělat to, co Eva navrhla.

Alena si sbalila, co se dalo, i když jí bylo jasné, že s některými věcmi se bude muset rozloučit. Radim se chopil sbalených tašek a odnesl je do svého domu. Nemohli je nechat na dešti a jiné řešení je také nenapadlo. Aspoň ne hned. Potom sepsali protokol, poděkovali policistům za asistenci a odebrali se do sousedova domu.

„Co teď?“ zeptala se sklesle Alena, podala každému malou lahvičku rakije, kterou přivezla jako suvenýr, a hned do sebe hodila tu svoji.

„Lituješ toho?“ vzala ji Eva kolem ramen. Měla výčitky svědomí, protože to ona ji přesvědčila.

„Asi je to divné, ale nelituju. Měla jsem hodně času na přemýšlení a chci rozvod. Tahle scéna mi to spíš usnadnila. Akorát nevím, kde budu dneska spát.“

„Pochopitelně u mě,“ řekla Eva skoro dotčeně.

„Sami máte jen garsonku, kam bych se asi vešla?“

„Můžeš zůstat tady,“ navrhl Radim.

„A co tvůj přítel?“

„Už tu nebydlí.“

„Aha, to je mi líto. Ale ani tak to nemůžu přijmout. Pěkně bych si tady vybalila, usadila se a z pohodlně. Kdepak, teď se musím postavit na vlastní nohy. Potřebuju podnájem.“

„Chceš platit hříšný peníze za nějaký krcálek?“ zrazoval ji Radim.

„Jo. To už jsem jednou slyšela a podívej, jak to dopadlo,“ kývla hlavou směrem k domu, odkud se před pár minutami odstěhovala.

„Nejspíš máš pravdu. Mám kámoše, který dokáže všechno sehnat a zařídit. Zkusím mu brknout a snad seženeme podnájem, který tě nezruinuje.“

Hned vzal mobil a snad půl hodiny se bavil s nějakým kamarádem. Alena s Evou zatím probíraly dovolenou a vybalovaly suvenýry.

„Tak Lukáš má garsonku,“ oznámil jim Radim, když konečně dotelefonoval. „Akorát bude teda volná až od července, takže ty dva týdny strávíš u mě. Pojď, ukážu ti tvůj pokoj.“

Už se nebránila. Byla k smrti unavená a ze všeho nejvíc si chtěla odpočinout.

Potřebuju další dovolenou, pomyslela si a následovala Radima do patra, kde ji uvedl do hezkého světlého pokoje.

„To bývala moje pracovna. Ty kabely a šanony si přestěhuju, neboj. Hned vedle máš i vlastní koupelnu, já většinou používám tu v přízemí.“

„Nesu bágly,“ křičela Eva a nacpala se do pokoje se dvěma kufry. „Já mizím.“

„Počkej, děkuju,“ objala ji Alena.

„V poho, přijdu tě zkontrolovat,“ mrkla na ni Eva a vyprovodila se ven.

Alena se sklesle posadila na postel.

„No vidíš, málem bych zapomněl! Přinesu ti čisté povlečení a pak tě nechám, aby sis udělala pohodlí. Budu dole v obýváku, kdybys něco potřebovala.“

„Děkuju,“ špitla.

Po jejich odchodu se pustila do vybalování. Potřebovala jen nějaké oblečení, noční košili, kartáček na zuby a kartáč na vlasy. Všechno ostatní mohlo počkat.

Povlékla postel, osprchovala se, převlékla, zalezla si pod deku, ale navzdory únavě nemohla usnout. V hlavě jí pulsovalo a myšlenky měla roztržštěné jako kousky skleněné mozaiky. Blížila se nejkratší noc v roce a venku bylo stále ještě světlo. Otevřela okno a zvenčí k ní zavanula vůně citronely. Radim zřejmě ještě seděl na terase.

Napadlo ji, že by mu možná měla pořádně poděkovat a zeptat se na klíče a jeho denní režim. Bylo by fajn vědět, kdy se budou potkávat a kdy naopak nebude doma a ona bude na řadě se zamykáním.

Dodala si odvahy, sešla do přízemí a pak dveřmi na terasu. V pěkném zděném ohništi hořelo pár polen a z každé strany terasy byla zapáchnutá pochodeň s olejem s citranelovou vůní, která měla odpuzovat komáry. Radim seděl v pohodlném ratanovém křesle a pil červené víno.

„Mohu ti nalít?“ zeptal se, aniž by se otočil.

Všimla si, že na stole je jedna sklenička navíc.

„Věděl jsi, že přijdu?“

„Nevěděl, ale doufal. Myslel jsem, že si třeba budeš chtít vyčistit hlavu, protože... no... taky jsem to zažil. Asi to tehdy nebylo tak drsné, nemusela asistovat policie, ale sousedi si užili. Myslím, že ten den celá ulice myla okna, aby jim nic neuniklo.“

„Potom ses přestěhoval sem?“

„Ano. Mám rád vesnici a vyhovovala mi poloha. Za pět minut jsem na dálnici a za dalších dvacet v Praze. A přesto si můžu večer sednout, pozorovat západ slunce a vychutnat si skleničku vína.“

„To jsem tady nejspíš nikdy nezažila,“ ušklíbla se hořce Alena.

„Dneska je tvůj šťastný den. Tak na co si připijeme?“

„Na nové začátky,“ pozvedla skleničku.

Neměla kde bydlet, veškerý její majetek byl ve dvou kufrech a na účtu měla nulu. Co horšího se mohlo stát?

12. kapitola

„Zítra se stěhuješ, to chce oslavu,“ přivítal Radim Alenu, když se vrátila z ranní směny. „Právě volal Lukáš, ještě dnes večer přiveze klíče. Jestli chceš, můžeš si hned jít sbalit.“

Alena se podívala na jeho usměvavou tvář, kousla se do rtu a sklopila oči.

„Půjdu si sbalit,“ špitla, „ale ten byt můžeš pustit. Je mi to líto.“

„Stalo se něco?“ podíval se na ni starostlivě.

„Vyhodili mě z práce.“

„Na hodinu?“

„Ne, mám normální dvouměsíční výpověď, ale... nevím, co bude.“

„Co jsi provedla tak strašného, že tě vyhodili z Kauflandu?“

Slyšela v tom trochu opovržení, ale nevadilo jí to.

„Došla jsem si na záchod mimo přestávku.“

„A chytili tě při tom?“

„Jo. Vedoucí mne požádala, abych se vrátila zpátky k nářezáku a dokrájela Vysočinu.“

„Cos jí na to řekla?“

„Že sice může poroučet mně, ale ne mému močovému měchýři.“

Radim se rozesmál. Bylo to nakažlivé, za chvíli se smála s ním.

„Pohrozíme jim inspekci a vezmou tě zpátky,“ řekl, když se uklidnil.

„Nemá to cenu. Nikdo u toho nebyl. Bylo by to jen moje tvrzení proti jejímu a na takový boj nemám žaludek.“

„Můžeš zůstat tady, jak dlouho chceš.“

„Nemůžu tu zůstat. Potřebuji se postavit na vlastní nohy.“

„To můžeš i tak. Síla také znamená umět přijmout pomoc. A navíc teď máš spoustu překážek, které můžeš překonat a dokázat si, že jsi silná. Problém s bydlením nemusí být jednou z nich.“

„Ano, ale ne tady. Nechci vidět na sousední dům.“

„Teď je to těžké, ale za pár měsíců to bude jako mít lístky do první řady, věř mi. A ty se budeš jen usmívat a mávat.“

„Ne nebudu. Jdu se sbalit,“ odsekla.

„Neblázni, kam bys šla?“

„To už naštěstí není tvoje starost.“

„Je to moje starost. Nechci byt poslední, kdo tě viděl živou, až po tobě budou pátrat mezi bezdomovcema. Podívej,“ pokračoval o něco mírněji, „já přece vím, že jsi toho měla v poslední době hodně, ale...“

„Nic nevíš. Je to můj život, ne tvůj. Vůbec jsem tu neměla zůstat. Myslela jsem, že ty pomluvy zvládnou, ale spletla jsem se. Zřejmě i můj vyhazov má co dělat s tím, že bydlím u teplouše.“

Přehnala to. Věděla to ve stejný okamžik, ve který ta slova vypustila z úst, bohužel už je ale nemohla vzít zpátky. Chtěla sklopit oči, otočit se a odejít, z nějakého důvodu však zůstala přišpendlená k podlaze a zírala do jeho ledových očí.

„Ne, že bych s tím slovem měl problém, ale upřednostňuji gay, dokonce i homosexuál je v pořádku. Mě se ovšem netýká ani jedno, ani druhé. Doufám, že nejsi zklamaná. Opravdu jsem věřil, že ty nejsi tak povrchní a nevěříš vesnickým drbům. Snažil jsem se ti vysvětlit, že nejsem gay, a to hned několikrát, ale neposlouchala jsi mě.“

„Ty nejsi...?“

„Ne. Honza je bývalý spolužák, který se nepohodl s přítelkyní. Pár měsíců tady bydlel, než se situace urovnala, a zase odejel. To je všechno.“

„Jsem blbá,“ skryla obličej do dlaní.

„Všichni děláme chyby. Já například zrovna nedávno udělal jednu obrovskou. Nechal jsem se pobláznit jednou prostořekou husou.“

Nechal ji tam stát a odešel. O chvíli později ho slyšela, jak na zahradě seká trávu.

Teprve po nějaké době byla schopná se pohnout. Zvorala, co se dalo, a tentokrát to byla jen a jen její chyba. Nemohla z toho vinit manžela, tchyni ani šéfovou. Se svěšenou hlavou odešla do svého pokoje a dala se do balení. Nedokázala se však soustředit a o dvě hodiny později ji Radim našel, jak sedí na koberci mezi hromadou oblečení a maže z mobilu fotky a kontakty.

„Promiň,“ špitla a rychle si utřela uslzené oči.

„Nic se nestalo,“ mávl Radim rukou, posadil se vedle ní a opřel se o postel. „To bydlení vyřešíme. Naprosto chápu, že nechceš výhled na sousední barák.“ Upřel oči na zeď a pokračoval, jako kdyby mluvil sám k sobě: „Taky mě ten výhled štvál, když jsem viděl, jak se tam trápíš, a nemohl jsem nic dělat. Byla jsi tak smutná a unavená a ... jiné v tvém věku studují vejšku, cestují, blbnou a užívají si... a...“

„Soudíš mě?“

„Ne. Asi se jen neumím vyjádřit.“

„Ale jo, rozumím ti. Ztratila jsem tam úplně zbytečně nejkrásnější roky života.“

„Tak jsem to myslel. Těšilo mě, když ses rozhodla odejít. Už tenkrát jsem ti chtěl naznačit... no, že bych měl zájem tě poznat blíž, ale potřebovala jsi dobrého převozníka, a to jsem já nebyl a ani nechtěl být.“

„Tenhle problém už jsem naštěstí vyřešila,“ řekla Alena vážně, ale pak se začala usmívat a nakonec se rozesmála.

„Takže převozníka škrtám a teď tu práci.“ Radim vytáhl telefon a chvíli mluvil s Lukášem. „Neziskovka, recepční, nebo cestovka?“ otočil se na Alenu.

Dvakrát mu řekla, že nechce přijmout pomoc a potřebuje se postavit na vlastní nohy, ale neměla na výběr. Byl by nesmysl odmítnout práci. Radim měl zřejmě kontakty, o kterých si ona mohla nechat jen zdát.

„Cestovka.“

„Tak bereme tu cestovku. Jasně, chápu. Životopis a pohovor... Jo, a večer se zastavím pro ty klíče.“

Nevěřila svým uším. Ještě před deseti minutami se chtěla jít utopit do Labe a najednou bylo všechno jinak. Radim jí sehnal byt, práci a vyznal lásku.

O den později ležely na stole dva klíče. Jeden od nového bytu a druhý od Radimova domu. Rozhodnutí bylo jen a jen na ní. Netlačil na ni, ani jí neříkal, co má dělat, a ona věděla, že jí nebude nic vyčítat, ať se rozhodne jakkoli. Byla v pokušení zůstat, ale touha žít jednou po svém nakonec zvítězila. A také stud.

Styděla se za to, co si o něm myslela, a ještě víc za to, co mu řekla. Styděla se za to, že se navzdory svým prohlášením o nezávislosti nezdřáhala přijmout všechno, co jí nabízel. A nejmíc jí bylo stydno z toho, že se nedokázala pořádně omluvit. Proto si zvolila klíč od nového bytu a s nesmělým rozloučením se odstěhovala.



Často na něj celé dny myslela, a kolikrát i noci, a snažila se vymyslet nějakou záminku, aby ho mohla navštívit nebo on ji. Nedokázala ani spočítat, kolikrát držela v ruce telefon a chtěla mu zavolat, ale pokaždé to vzdala.

Nakonec musel i tenhle krok udělat on. Prostě se jednou objevil u jejích dveří a zeptal se, jak se zabydlela, jestli něco nepotřebuje a na kdy plánuje kolaudační párty.

„Vlastně jsem nic neplánovala,“ odpověděla rozpačitě.

„To musíš,“ pokřižoval se Radim. „To je ta nejdůležitější věc. Jinak se ti do roka oloupe omítka a opadají kachličky.“

„Jaká byla ta tvoje párty?“ zasmála se.

„Obrovská! Zapíjel jsem nejenom nový dům, ale hlavně to, že jsem se zbavil bejvalky. Byl jsem tři neděle v lihu, a to jsem si ji ani nevzal.“

„Chápu. Je to prostě důležitý rituál. Už mě dál neděs, jen si vezmu něco na sebe a jdeme nakoupit.“

Najednou to bylo tak přirozené a snadné, jako kdyby mezi nimi nebylo nic nevyřešeného. Byla to nejspíš nějaká Radimova superschopnost, že s ním bylo vždycky všechno snadnější.

Párty nakonec nebyla vůbec špatný nápad, vlastně to byl naprosto skvělý nápad. Přišli na ni jejich nejlepší přátelé. Alena se seznámila s Lukášem, kterému vděčila za byt i práci, poznala i jeho přítelkyni Adélu a Honzu, o kterém si kdysi myslela, že je gay. Radim měl šanci poznat kromě Evy i jejího manžela Jirku.

Garsonku společně zapili tak dobře, že si Alena byla naprosto jistá životností omítky a kachlíček na dalších sto let.

13. kapitola

Rozvod proběhl v klidu a ze soudní síně odcházeli s Milanem jako naprostí cizinci. Konečně byla volná.

Na Milana a bývalou tchyni si za pár dní téměř ani nevzpomněla. Mnohem víc myšlenek věnovala Borisovi, který ji skutečně dostal z nejhoršího, a hlavně Radimovi.

V garsonce, která byla mimochodem velmi hezká, strávila všeho všudy půl roku. Každou chvíli ji navštěvoval Radim, který jednou položil lino, pak přidělal poličku, zapojil pračku, spravil ucpaný odpad a podobně. Alena se mu pokaždé odvděčila dobrou večeří.

Z drobných oprav a večeří se postupně staly pozvánky do kina, výlety na kolech, dny na plovárně a posezení s přáteli.

„Tak jsem tady na ten zvonek,“ vytrhl ji Radim z myšlenek.

„Fuj! Plížíš se jako duch,“ chytla se teatrálně za srdce a trošičku zčervenala, protože na něj právě myslela. „Neměla jsem ti nechávat náhradní klíče.“

„Tenkrát se ti to hodilo, když sis zabouchla dveře. A byl bych zazvonil, ale nefunguje ti ten zvonek. Kde jsem posledně nechal ten šrou... Tady je!“ Vítězoslavně zamával nad hlavou šroubovákem a šel se vrtat ve zvonku.

Byl o tři roky starší než ona, a tím pádem i než Milan, ale na rozdíl od něj nikdy nefotovatěl. Hezky se oblékal, česal, udržoval si atletickou postavu a nebál se použít kolínskou. Rozdíly však nekončily u zevnějšího. Radim si rovněž dokázal uchovat mladistvého ducha a jistou chlapeckost, kterou na něm milovala.

Kousla se do rtu, když si uvědomila své myšlenky, a raději se obrátila ke sporáku. Vepřovou panenku na hříbkách, které spolu nasbírali při poslední podzimní procházce, Radim nikdy neodmítl.

„To abychom teď šli na dlouhou túru podél Labe, aby nám trochu slehlo,“ navrhl po večeři.

„Už je tam tma.“

„Celé město je osvětlené a na náměstí je dokonce už i vánoční stromeček.“

„Přemluvil jsi mě. Vezmu si bundu, šálu a palčáky a můžeme vyrazit.“

Moc se jí nechtělo. Kalendář ukazoval první prosincový den, ale místo sněhové nadílky je venku čekal jen vítr. Chtěla však být s Radimem, a tak se rozhodla trochu toho nepohodlí vydržet. Pořádně se zachumlala a ruku v ruce vyrazili ven.

„Možná bude sněžit,“ podívala se s nadějí v očích na oblohu.

„Spíš pršet. Cítím ve vzduchu vodu.“

„Sníh je také voda.“

„Vážně?“

„Jo, jednou to říkali v televizi.“

„Pak to musí být pravda,“ pokrčil rameny a dusil smích. „Pojď, vezmeme to přes náměstí, mrkneme na stromeček a podíváme se do výloh. Musím koupit dárek pro přítelkyni.“

„Ty někoho máš?“ zarazila se Alena a opatrně se pustila jeho ruky. Čekala, že ji chytí zpátky, ale neudělal to.

„Tak napůl. Ona se ještě nevyjádřila, ale doufám, že to do Vánoce udělá.“

„Hmm.“

„A ty máš někoho?“

„Ne. Sotva jsem se rozvedla, děkuji pěkně. Boris, ten převozník, mi pořád posílá pohledy, ale to nic neznamená.“

„Chápu. Kdysi jsem byl na jazykovém kurzu v Londýně a taky jsem si asi dva roky psal s Clarou. V rámci výuky. Co tuhle kabelku?“ zastavil se Radim před vánočně nazdobenou výlohou a ukázal na pořádně drahou Kellyovku.

„Támhleta je hezká,“ ucedila Alena a píchla prstem do skla.

„Ta babičkovská? Kdybych dal na tvoje rady, dostal bych košem hned u stromečku.“

„To je mi líto.“

„Nevypadáš na to,“ smál se Radim a ukázal na jednu, ještě o trochu horší. „Co támhleta?“

„Perfektní. Ta jedovatě fialová barva je prostě dokonalá.“

„Mám pocit, že mi ten vztah nepřeješ. Ještě ji ani neznáš, a už ji nesnášíš. Náhodou si myslím, že by se ti líbila. Trošku pošuk, ale...“

„Pojď, mrznou mi nohy.“ Odtáhla ho od výlohy.

Dívala se upřeně před sebe a žálila. Ona bude o Vánocích sama. Pomalu došli ke stromečku.

„Vyber si,“ pobídl ji a ukázal na jednu z plastových ozdob.

Podívala se na něj naprosto nechápavě.

On se jen usmál a vysvětlil: „Moje kamarádka pracuje v neziskovce. Pamatuješ? Taky jsem ti v té samé organizaci nabízel práci. A tam vymysleli tuhle charitativní věc. V každé kouli je kód, ten zadáš do aplikace a podle toho pořídíš dárek pro nějaké dítě z Klokánku, se kterým spolupracují.“

„To je skvělý nápad. A... no... nechceš raději vybrat něco se svojí přítelkyní?“

„Jsem si jistý, že jí to nebude vadit. Tak kterou?“

Společně vybrali jednu z koulí, Radim ji rozšrouboval a oskenoval kód mobilem.

„Lucinka, šest let,“ přečetl nahlas.

„Šest let? To je snadné, prostě koupíme něco do školy.“

„Kdepak. Zítra pojedeme do Prahy a koupíme pořádný dárek. Z pravítka a gumy by Lucinka určitě nejásala.“

„Myslela jsem třeba ještě voskovky,“ vyplázla Alena jazyk a znova otočila tvář k obloze, protože měla pocit, že na ni kápá kapka deště. „Měl jsi pravdu. Prší.“

„Tak se vrátíme domů,“ vzal ji za ruku a vydali se na zpáteční cestu.

Jak déšť sílil, postupně zrychlovali, potom běželi a nakonec sprintovali. Nebylo jim to nic platné, doběhli na kost promočení, ale smáli se.

„To se nám ta procházka nepovedla,“ řekla Alena, zatímco odemykala dveře a vymotávala se z dlouhé šály.

„Proč? Já si to užil. Akorát se teď hned tak nedostanu domů. Musím se nejdřív usušit.“

„To musíme oba,“ souhlasila a pomohla mu sundat svetr a na oplátku přijala jeho pomoc, když se soukala z mokrých džínů.

Kousek po kousku se zbavovali oblečení, až zůstali jen ve spodním prádle.

„Přinesu ručníky,“ vypravila ze sebe těžce, ale on zavrtěl hlavou. Přistoupil blíž, pomalu ukazováčkem pohladil její rameno a opatrně jí stáhl ramínko od podprsenky. Když neprotestovala, stáhl i druhé, potom ji objal oběma rukama za zády a hravě si poradil se zapínáním.

„Všechno to musí dolů,“ zachraptěl.

Podprsenka spadla na zem, ale on Alenu dál svíral v objetí. Jeho kůže byla stejně ledová jako ta její, ale jakmile ji začal líbat, rychle se zahřála.

„Co tvoje holka?“ zašeptala a na okamžik oddálila rty.

„Právě se ji snažím líbat, ale nevydrží chvilku v klidu.“

Ještěže byla tma a on neviděl, jak zrudla. Mělo jí to dojít, ale místo toho se jen užírala žárlivostí. Možná mu to měla vrátit, odstrčit ho a upozornit, že se jí zapomněl zeptat, ale na to líbal příliš dobře. Navíc to byl vždycky on, kdo udělal první krok. Bylo by jen fér vyjít mu pro jednou vstříc.

Násilím potlačila všechny myšlenky, rozplynula se v jeho náruči a nechala ho, aby si dělal, co chtěl. Přijímala jeho polibky a hlazení a stejně tak mu je i oplácela.

Výhodou malého bytu bylo, že měli všechno na dosah, a tak se ocitla v posteli, aniž by tušila jak.

Nechtěla na to myslet, přesto jí hlavou bleskla vzdálená vzpomínka na fiasko s Ladislavem a v duchu se modlila, aby se to tentokrát neopakovalo. Z toho, co se dalo vypožorovat přes oblečení, si byla jistá, že ve výbavě rozhodně problém nebude, ale ještě pořád mohla selhat technika a čas. Nechtěla, aby Radim byl jen jednorázovka.

„Je všechno v pořádku?“ zašeptal jí do ucha a vrátil ji tak do reality.

„Pokračuj,“ odpověděla tiše.

Radim sotva znatelně přikývl, lehce ji políbil, dlaní pohladil vnitřní stranu jejích stehen a jemně je od sebe oddělil. Potom si opatrně lehl mezi ně a vklouzl dovnitř. Šlo to lehce, i navzdory jeho rozměrům, neboť už byla dostatečně vzrušená. Nejspíš to poznal a ona si všimla jeho mírného úsměvu.

„Vidím, že ses na mě těšila,“ potvrdil její domněnku.

„Ehm... no...“

Naštěstí ji znova začal líbat, takže nemusela odpovédět.

Dával si načas, v pomalém, pravidelném rytmu se v ní pohyboval, jako by se nechal unášet vlnami. Přízpůsobila se jeho tempu a vychutnávala si polibky a hlazení. Vyvrcholení zatím nebylo v plánu, pouze tělesná blízkost a doteky. Toho všeho jí Radím dopřával víc než dost.

I když si to nepřipustila, čekala na tu chvíli dlouho. Všechno, co k němu cítila, zamkla někam hodně hluboko v mozkových zákoutích a nalhávala si, že je spokojená. Teprve teď ji přiměl zjistiť, co vlastně postrádala.

Odtáhl rty od jejích bradavek a mírně zrychlil. Načasování nemohlo být lepší, byla už připravená. Nadzvedla boky a umožnila mu proniknout hlouběji. Pochopil její náznak a udělal přesně to, co chtěla.

Když znova popadla dech, stulila se vedle něj a položila si hlavu na jeho rameno. Už nikdy nechtěla zažít nic jiného s nikým jiným. Pochybovala, že existoval někdo, kdo by jí poskytnul přesně to, co on.

Najednou to všechno dávalo smysl. Všechny ty události vedly jako ve hře na šipkovanou přesně k bodu, kde měla být.



Na jaře se stěhovala do Radimova domu.

Měl tehdy pravdu. Pohled na sousední dům se s odstupem času nejenom dal vydržet, ale bylo to jako sedět v divadle v první řadě. Nedokázala jen určit, zda to, co se odehrávalo za plotem, byla komedie, nebo tragédie.

Dřív, než uschla razítka na rozvodových papírech, si Milánek přivedl domů Jarunu i s jejími třemi dětmi. Nevycválanými haranty, kteří okamžitě ovládli dům i zahradu. Alena si nikdy nemyslela, že jí bude tchyně líto, ale nakonec ji skutečně litovala. Ta stará žena, která si ještě před rokem musela dokazovat, že nepatří do starého železa, už teď netoužila po ničem jiném než po

klidu, který jí nebyl dopřán. Jejím posledním hrdinským kouskem bylo, že přinesla Radimovi pohlednici, kterou Boris poslal na starou adresu, ale on se jen usmál. O Borisovi už dávno všechno věděl.

Milana ovšem nelitovala. Už nechodil čistý a nažehlený. Nikdo ho neoprašoval u televize, ani mu nenosil pivo. A jak to tak vypadalo, Jaruna se dobrého bydla nehodlala vzdát. Ovšem, jestli si ho i vážila, to už bylo něco jiného.

„Kde ses zase flákal?“ křičela na Milana, sotva prošel brankou.

„Ale zlatíčko, vždyť víš, že dělám přesčasy. Chtělas přece tu novou kuchyň.“

„Tak teď mazej do tý starý a umej nádobí.“

Milan se ohlédl a jeho pohled se na okamžik střetl s tím Aleniným.

Jen se usmála a zamávala.

– KONEC –

Tlapka a Hvězdička

Šárka Hieke

V jednom velkém domě plném dětí, na jihu čarokrásné země, žila hodná a laskavá holčička Julinka. Měla moc ráda zvířátka, hlavně psi holku Tlapku, která bydlela v domě společně s dětmi a stejně jako ony si užívala dnů, kdy svítilo sluníčko, i těch, kdy okolí pokryla sněhová peřina.

Julinka se o fenku moc hezky starala. Každý den jí měnila vodu v miskách, krmila ji, hrála si s ní, skotačila a dováděla.

Blížily se Julinčiny narozeniny a ona si ze všeho nejvíc přála koťátko.

„Kdybych tak měla krásnou bílou kočičku, to by byl ten nejlepší dárek na světě,“ opakovala už dlouho před narozeninami. Jenže čím víc se ten velký den blížil, tím víc pochybovala, že se její přání splní. Děti se jí jen smály a tvrdily, že nikdo nedostane všechno, co chce, a ona jim dávala chvílemi za pravdu. Svoje obavy svěřila i malé psi kamarádce. Věděla, že ona se jí smát nebude.

Tlapka se jí sice nesmála, ale tak se bála, že nemohla ani usnout. Měla strach, že když Julinka dostane koťátko, už si s ní nebude hrát a zapomene na ni. Bylo dávno po půlnoci, když si najednou vzpomněla na příběh, který jim kdysi vyprávěl starý toulavý pes. Ve skalách, nedaleko od domu, kde děti bydlely, jsou prý jeskyně plné drahokamů. Tlapku proto napadlo, že kdyby pro Julii vybrala ty nejkrásnější diamanty, určitě by holčička na koťátko zapomněla a dál si hrála jen s ní.

Tlapka se sice bála tmy i toho, že bude muset jít přes les, ale dodala si odvahy, popadla do tlamičky proutěný košíček a vydala se na cestu. Byla v ní malá dušička, ale ani na chvíli se nezastavila, dokud nedošla ke skalám. Rychle vyběhla nahoru a ani nemusela moc hledat, jeskyně se nacházela přímo před ní. Vchod byl tak malinký, že by se jím lidé neprotáhli, ale pro malého pejška to byla hračka.

Snadno vklouzla dovnitř a užasla. Jeskyně byla skutečně plná drahokamů všech barev duhy a ty zářily a svítily tak jasně, že ani

nepotřebovala lucernu. Rychle do košíčku nasbírala ty nejkrásnější a nejtřpytivější a vydala se na zpáteční cestu. Její citlivý nos ji neomylně vedl nejkratší cestou zpátky domů. Běžela dolů ze skal a přes les a byla spokojená, jaký má pro svoji dvounohou kamarádku krásný dárek.

Když už byla z lesa skoro venku, uslyšela slabounké mňoukání. Nejdřív si myslela, že se jí jen něco zdálo, ale kdepak, její uši ji nezahlavily. Popoběhla směrem, odkud mňoukání vycházelo, a za chvíli našla malé, hubené a příšerně špinavé kotě.

Nejdřív se chtěla obrátit a rychle utéct, ale nedokázala to udělat. Sama byla nalezenec a pamatovala si, jaké to je, mít strach, hlad a třást se zimou. Tlapka si uvědomila, jaké měla kdysi štěstí, že se jí děti ujaly a daly jí domov. Zaváhala jen na chvíli, pak vysypala z košíčku všechny diamanty a opatrně posadila koťátko dovnitř. Bylo chudinka už tak zesláblé, že by samo neudělalo ani krok. Potom rychle běžela zpátky k domu, a než tam doběhla, už začínalo svítat. Opatrně, aby ji nikdo neviděl, proklouzla k Julince do ložnice a položila košík na koberec u postele. Pak se stulila do klubička a ještě chvíli si zdřímla, než se holčička probudila.

Malá Julinka se polekala, když chtěla vylézt z postele a málem na Tlapku šlápla. Potom se lekla ještě víc, když uviděla košíček s něčím velmi špinavým uvnitř.

Až teprve když se přiblížila, uviděla, že je to malé koťátko. Ještě v noční košili běžela do koupelny, kde koťátko pořádně umyla, pak ho zabalila do měkkého ručníku a přinesla mu z kuchyně misku mléka a kousek kuřecího masíčka. Čisté, najedené a odpočínuté koťátko už vůbec nevypadalo uboze a Julinka poznala, že je to krásná kočičí holka, celá bílá, přesně taková, jakou si přála k narozeninám. Dala jí jméno Hvězdička, podle jediného drahokamu, který uvízl na dně košíčku a vypadal jako malá třpytivá hvězda.

Hvězdička si dobře pamatovala, kdo ji zachránil, a už nikdy se od Tlapky nehnula ani na krok. Byly z nich nejlepší kamarádky a Julinka si teď s fenkou hrála ještě mnohem víc než předtím, protože Tlapka a Hvězdička byly vždycky spolu.

A tak se stalo, že Tlapka pochopila, jak důležitý je domov a přátelství. Hvězdička našla světlo v té nejčernější hodině. A Julinka? Navždy si pamatovala, že naděje a důvěra jsou nad všechny drahokamy světa a že občas se splní i to největší přání.

– KONEC –



Obsah

Díky ti, Franzisko (<i>Miriam Blahová</i>)	7
Teorie prvního polibku (<i>Theresa Black</i>)	66
Jinolický trip (<i>Jana Jánská</i>)	114
Klíčové rozhodnutí (<i>Sarah Parsley</i>)	172
Tlapka a Hvězdička (<i>Šárka Hieke</i>)	231



Autorky

Miriam Blahová

Působila jsem jako copywriter, nasbírala zkušenosti a od roku 2019 píše romance, které v sobě spojují YA a historii. Právě se snaží prosadit se svou prvotinou *Pssst, poslouchej...*

Její autorské webové stránky najdete na:

<https://pisu-ctu-sdeluju.wz.cz/>

Theresa Black

Vystudovala jsem grafický design na umělecké škole, raději se však věnuje psaní.

Díky svému oboru však již pomohla několika knihám na svět.

Má ráda fantasy světy, humor – hodně humoru, romance a nevyčerpatelný svět young adult literatury.

Jana Jánská

Je autorkou několika povídek, textů k písňím a knih.

Zkouší psát různé žánry, podle toho, co ji právě osloví. V její tvorbě můžete najít young adult fantasy, dystopický román, psychologický thriller nebo sociální sondu s detektivní zápletkou.

Její autorské webové stránky najdete na:

<https://pisuprovas.webnode.cz/>

Sarah Parsley

V současné době žije v Austrálii spolu s manželem a devítiletou dcerou. Miluje knihy, cestování a teplé počasí. Její prvotina, *Třetí zahrada*, vyjde koncem září. Dokončeno má celkem jedenáct knih a další čtyři zpracované.

Dům pro Julii

Organizace Dům pro Julii, z.ú. vznikla v roce 2018 s cílem vybudovat a zprovoznit dětský hospic Dům pro Julii.

Každý den se snažíme ze všech sil, aby se Dům podařilo co nejdříve postavit a on mohl začít poskytovat podporu rodinám v náročné situaci.

Dům sice ještě nestojí, ale již nyní pomáháme rodinám spěcí o nemocné děti, a to v jejich domácím prostředí.

Umožňujeme rodinám získat tolik potřebný čas pro odpočinek, práci, zábavu a předcházet tak vyčerpání a syndromu vyhoření.

Jsou věci, které nezměníme. Jsou věci, které dokážeme zvládnout jen společně.

Děkujeme.

Chcete-li nám finančně přispět na vybudování Domu pro Julii, můžete například použít následující QR kód. Výchozí částkou je 100 Kč, ale lze ji změnit dle vlastního uvážení.

Nebo můžete zaslat libovolný příspěvek na transparentní účet u Fio Banky: **2101782768 / 2010**

Více o Domu pro Julii najdete na: www.dumprojulii.com

Pohyb na stransparentním účtu můžete sledovat zde:

<https://ib.fio.cz/ib/transparent?a=2101782768>



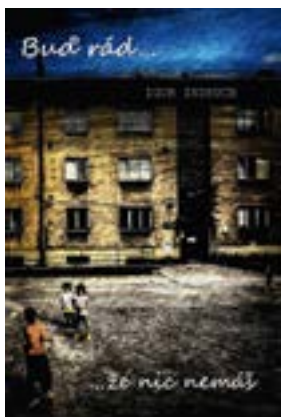
V Nakladatelství Igor Indruch také vyšlo:



Strhující brutálně-eroticko-satirický román z drsného města Poddrna, které je zcela ovládáno podsvětím. V čele tohoto podsvětí stojí SRÁČ. A toho je třeba zabít.



Poutavá sonda do života „Husákových dětí“ aneb jak se žilo mládeži na sklonku 80. let. Není to Pelc, není Šabach, je to Indruch!



Jaké to je, když člověk „nic nemá“? A něco by mít chtěl. Nejraději ze všeho by měl všechno. Co vše je pro to ochoten udělat? A jak zaplatí za své chyby?

Eliška Antošová

**Na autismus
jedině autibiotika,**

(obálka se připravuje)

Eliška Antošová vám bude s nadhledem a humorem, ale současně bez příkras a zamlčování, vyprávět o životě s autistickým dítětem.



Čtyři novely, čtyři autorky, ilustrátorka, redaktorka a nakladatel. Každý z jiného kouta země. Co mají společného? Až donedávna vůbec nic a nejspíš by to tak i zůstalo, kdyby se nesetkali ve skupině Odstartujte svoji knihu, jejíž zakladatelkou je Veronika Matysová. Skupina, kde si jako v krabici luxusních pralinek najdete beta čtenáře, korektory, spoustu zábavy, motivace, inspirace i konkrétních tipů pro psaní.

Veronika je úspěšná spisovatelka, autorka sedmi knih a překladatelka. Své mnohaleté zkušenosti předává druhým nejen ve skupině, ale hlavně prostřednictvím kurzů kreativního psaní. V těchto kurzech se lidé naučí, jak položit pevné základy ke své knize, a mnoho dalších dovedností.

Veronika opustila lukrativní práci diplomatky a od léta se naplno věnuje pouze projektu Odstartujte svoji knihu, aby mohla pomáhat lidem splnit si svůj sen.

Ať už píšete do šuplíku, nebo se snažíte prorazit, ať jste úplně začátečníci, nebo pokročilí, rozhodně se podívejte do skupiny Odstartujte svoji knihu a seznamte se s lidmi, kteří uvažují stejně jako vy a pro které se psaní stalo posedlostí.

www.facebook.com/groups/odstartujtesvojiknihu

www.odstartujtesvojiknihu.cz/klic

Další dobrou duší, která se na vzniku této sbírky podílela jako redaktora a korektora, je **Dagmar Digma Čechová**.

Dagmar Digma Čechová je kromě toho také úspěšná spisovatelkou autorkou následujících románů, které vyšly nedávno v nakladatelství MOBA:

Nemusíš!

Můžeš celý život dělat to, co se od tebe jako od poslušné ženušky očekává. Katka a Marie, dvě na první pohled naprosto rozdílné ženy, o tom vědí své. A dost možná obě nakonec dojdou ke stejnému názoru. Nemusíš!

Nesejdeš z cesty

Nechat si předpovědět budoucnost vypadá lákavě. Nahlédnout za hranice toho, co by mělo zůstat utajeno. Dozvědět se, co hezkého život přinese. Co když však věštba nebude příznivá a vám to obrátí život naruby?

Oba romány si můžete s věnováním a podpisem autorky objednat na: www.dagmarcechova.cz.





NAKLADATELSTVÍ
IGOR INDRUCH

MÁME O KOLEČKO VÍC...

Letní kraťasy

Miriam Blahová, Theresa Black, Jana Jánská, Sarah Parsley

Obálka: Theresa Black

Typografie: Igor Indruch

Redaktorka: Dagmar Čechová

Ilustrace: Kateřina Smrčinová

První vydání

Vydalo:

Nakladatelství Igor Indruch

ve spolupráci s iniciativou

Kde autoři pomáhají

Valašské Meziříčí 2021

Tištěná kniha:

ISBN 978-80-88392-06-4

e-kniha:

PDF ISBN 978-80-88392-07-1

ePUB ISBN 978-80-88392-08-8

Mobi ISBN 978-80-88392-09-5

www.indruch.cz